george r.r.

martin

zburătorii nopţii

Premiile HUGO şi LOCUS

George R.R. Martin

Zburătorii nopţii

Traducere de MIHAI DAN PAVELESCU

George R.R. Martin s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu summa cum laude la Northwestern University, Illinois.

În anii ’70 George R.R. Martin a scris o serie de nuvele, printre care şi **Regii nisipurilor** (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. **Zburătorii nopţii** (1985)a câştigat Premiile Hugo şi Locus.

În anii ’80 a fost producător şi scenarist în televiziune, editor al seriei Twilight Zone la CBS Television şi producător al filmului Beauty and the Beast.

În 1991, Martin a revenit la scrierea de romane, începând ceea ce avea să se transforme în epopeea sa fantastică *Cântec de gheaţă şi foc* (inspirată din Războiul celor Două Roze şi Ivanhoe), proiectată a avea şapte volume.

CUPRINS:

ZBURĂTORII NOPŢII

COMANDĂ PRIORITARĂ

WEEKEND ÎNTR-O ZONĂ DE RĂZBOI

DE OM NU TE-ATINGE

NICI FLĂCĂRILE MULTICOLORE ALE UNUI INEL STELAR

UN CÂNTEC PENTRU LYA

Zburătorii nopţii

Când Iisus din Nazaret murea, atârnat pe cruce, *volcrynul* trecea la mai puţin de un an-lumină de agonia lui, îndreptându-se către exterior.

Când Războaiele Focului bântuiau Pământul, *volcrynul* se afla pe lângă Bătrânul Poseidon, acolo unde oceanele nu fuseseră încă botezate şi pescuite. Atunci când motosmicele transformaseră Federaţia Naţiunilor Pământene în Imperiul Federal, *volcrynul* ajunsese la hotarele spaţiului hrangan. Hranganii n-au ştiut-o niciodată. Ca şi noi, ei erau copiii planetelor mici şi strălucitoare ce le înconjurau sorii îndepărtaţi, manifestând puţin interes şi chiar mai puţină cunoaştere în privinţa obiectelor ce traversau hăurile interstelare.

Războiul a pârjolit vreme de o mie de ani, iar *volcrynul* l-a străbătut, neştiutor şi neatins, aflat în siguranţă acolo unde niciun foc nu putea arde vreodată. După aceea, Imperiul Federal s-a fărâmiţat şi a dispărut, iar hranganii au pierit în bezna Prăbuşirii, însă pentru *volcryn* întunericul a rămas acelaşi.

Când Kleronomas a plecat de pe Avalon cu nava lui de cercetare, *volcrynul* s-a apropiat la zece ani-lumină de el. Kleronomas a descoperit multe lucruri, dar n-a găsit *volcrynul*. Nici atunci şi nici la revenirea sa pe Avalon, cu puţin înainte de moarte.

Pe când aveam trei ani, Kleronomas era ţărână, la fel de îndepărtat şi mort ca Iisus din Nazaret, iar *volcrynul* trecea pe lângă Daronne. Toţi senzitivii de pe Crey au început să se comporte straniu atunci, privind către stele, cu ochi luminoşi, pâlpâitori.

Eram adultă când *volcrynul* a ajuns dincolo de Tara, dincolo chiar de raza lui Crey, îndreptându-se mereu către exterior.

Acum sunt bătrână şi, în curând, *volcrynul* va străbate Vălul lui Satan, care atârnă precum o ceaţă neagră între stele. Iar noi îl urmărim, îl urmărim mereu. Prin hăurile întunecate unde nu se încumetă nimeni, prin vid, prin tăcerea nesfârşită, *Zburătorul* meu şi cu mine îl urmărim.

•••

Royd Eris a început să-şi spioneze pasagerii din clipa în care *Zburătorul Nopţii* a cuplat motosmicele şi a părăsit spaţiul fizic.

În docurile orbitale de deasupra Avalonului se îmbarcaseră nouă călători; cinci femei şi patru bărbaţi, toţi oameni de ştiinţă, cu originile tot atât de diferite pe cât le erau ocupaţiile. În ochii lui Royd, ei erau îmbrăcaţi identic, arătau identic, ba chiar şi vorbeau identic. Pe Avalon, cea mai cosmopolită dintre lumi, savanţii deveniseră toţi ca unul în căutarea cunoaşterii.

Zburătorul Nopţii era o navă comercială, nu de pasageri. Avea o cabină dublă şi una obişnuită, de mărimea unei cămăruţe. Academicienii dormeau în hamacuri, în cele patru cale de marfă, unii dintre ei în imediata apropiere a instrumentelor şi calculatoarelor pe care le aduseseră la bord. În timpul liber, se puteau plimba pe cele două coridoare scurte: unul de la cabina de comandă şi principala ecluză pneumatică, în sus, dincolo de cabine, până la des frecventata bibliotecă-bucătărie-salon, iar celălalt şerpuind în jos, către cale. De fapt, nu era important încotro mergeau. Royd avea ochi şi urechi până şi în instalaţiile sanitare.

Întotdeauna şi oriunde, Royd urmărea atent.

Puţin îi păsa de dreptul la intimitate, totuşi ştia că pasagerii ar fi putut protesta, nemulţumiţi, dacă aflau de ocupaţiile lui. Se asigurase că n-aveau cum afla.

Cabina lui, trei camere spaţioase în prova salonului, era sigilată şi inviolabilă; nu ieşea niciodată de acolo. Pentru călători, Royd era un glas lipsit de trup, răsunând din difuzoare, care-i angaja uneori în discuţii prelungite, precum şi un spectru holografic ce li se alătura în timpul meselor. Imaginea sa prezenta un tânăr slăbuţ, cu ochi spălăciţi şi păr alb, îmbrăcat în straie vaporoase, pastelat colorate, cu o croială veche de cel puţin douăzeci de ani, având neplăcutul obicei de a privi dincolo de persoana căreia i se adresa, sau într-o cu totul altă direcţie; totuşi, după câteva zile, savanţii se obişnuiră cu el. Oricum, holograma se deplasa numai prin salon.

Dar în secret, în tăcere, Royd trăia peste tot şi le spiona toate micile secrete.

Ciberneticiana discuta cu calculatoarele şi se părea că prefera compania lor, mai degrabă decât pe cea a oamenilor.

Xenobiologul era un băutor solitar, posac şi gata oricând de ceartă.

Cei doi lingvişti, amanţi declaraţi în public, făceau dragoste rareori, iar între patru ochi se certau violent.

Psipsiha era ipohondră, gata oricând de stări depresive, ce se agravau şi mai mult în interiorul strâmt al *Zburătorului Nopţii.*

Royd îi urmări lucrând, mâncând, dormind, făcând dragoste; le ascultă neobosit discuţiile. După o săptămână, cei nouă nu-i mai păreau identici. Ajunsese la concluzia că fiecare dintre ei era bizar şi unic.

După două săptămâni de călătorie, doi pasageri îl interesau mai mult decât ceilalţi. Nu neglija pe niciunul, îi urmărea pe toţi, însă acum se concentra în special asupra lui Karoly d'Branin şi Melantha Jhirl.

•••

— În primul rând, vreau să aflu *de ce*-ul lor, îi spuse d'Branin, într-o pseudo-noapte, la două săptămâni după plecarea de pe Avalon.

Spectrul luminescent al lui Royd stătea lângă d'Branin, în salonul întunecat, privindu-l cum sorbea ciocolată amăruie. Ceilalţi dormeau. Pe o navă stelară nu există noapte şi zi, însă *Zburătorul Nopţii* menţinea ciclurile normale şi majoritatea pasagerilor le urmau. Doar d'Branin, şeful grupului şi generalist, îşi păstra un program aparte.

— Dacă *ăsta*-i cel mai important lucru, răspunse Royd cu glasul lui moale. Poţi fi absolut sigur că extratereştrii aceştia ai voştri există cu adevărat?

— *Eu* pot fi sigur, încuviinţă d'Branin. Asta-i de ajuns. Dacă şi ceilalţi ar fi fost tot atât de siguri, poate că în locul micuţului tău *Zburător* am fi avut o întreagă flotilă de nave.

Sorbi din ciocolată şi suspină mulţumit.

— Royd, ai auzit de Nor T'alushi?

Numele îi era cunoscut lui Royd, însă nu-i trebui nicio secundă ca să consulte memoria calculatorului.

— O rasă extraterestră situată de cealaltă parte a spaţiului uman, dincolo de Fyndii şi Damoosh. Posibil, legendară.

— Informaţiile tale nu-s la zi, chicoti d'Branin. Trebuie să le împrospătezi, când mai vii pe Avalon. Nu sunt legende, sunt realităţi, deşi depărtate. Deţinem puţine informaţii despre Nor T'alushi, dar suntem siguri că există, deşi probabil că noi doi nu vom întâlni niciodată vreunul dintre ei. Ei au pornit totul. Tocmai introduceam nişte date în calculator, când mi-a parvenit un colet de pe Dam Tullian, după ce stătuse în tranzit douăzeci de ani standard. Conţinea folclor Nor T'alush. N-am habar cât timp îi trebuise să ajungă pe Dam Tullian, sau pe ce cale sosise acolo, dar era un material fascinant. Ştiai că primul meu doctorat a fost în xenomitologie?

— Nu. Continuă, te rog.

— Povestea *volcrynilor* făcea parte din miturile Nor T'alushilor. M-a uluit: o rasă de fiinţe conştiente, plecate dintr-un loc de origine misterios din centrul galaxiei şi navigând către limita acesteia. Se spunea că se îndreaptă probabil chiar spre vidul intergalactic, totuşi rămân în spaţiile interstelare, nu pe orbitele planetare, şi că arareori se apropie la un an-lumină de o stea. Totul *fără niciun motosmic,* cu o navă care înaintează cu numai o fracţiune din viteza luminii! Ăsta a fost amănuntul care m-a obsedat! Gândeşte-te cât de *vechi* trebuie să fie navele acelea!

— Vechi, încuviinţă Royd. Ai spus *nave.* Sunt deci mai multe?

— Ah, da, sunt multe. După cum afirmă Nor T'alushii, iniţial au

apărut una-două, la limitele interioare ale sferei lor comerciale, dar le-au urmat altele. Câteva sute, solitare, izolate, îndreptându-se către exterior, mereu într-acolo. Direcţia era întotdeauna aceeaşi. Timp de cincisprezece mii de ani standard, s-au deplasat între stelele Nor T'alushilor, apoi au început să părăsească regiunea aceea de spaţiu. Mitul spunea că ultima navă *volcryn* a trecut acum trei mii de ani.

— Optsprezece mii de ani, repetă Royd. Atât de veche este civilizaţia Nor T'alushilor tăi?

— Nu în calitate de nomazi interstelari, zâmbi d'Branin. Conform propriilor lor cronici, civilizaţia Nor T'alushilor are o vechime de numai nouă mii de ani. Asta m-a derutat o vreme. Povestea *volcrynilor* părea în mod limpede o simplă legendă. O legendă minunată, într-adevăr, totuşi nimic mai mult. În cele din urmă, n-am mai putut lăsa lucrurile aşa. În timpul liber, am continuat cercetările, verificând alte cosmologii extraterestre, pentru a afla dacă mitul apărea şi la alte rase. Mă gândisem că poate aş găsi material pentru o teză de doctorat. Era o direcţie de cercetare plină de perspective. Am rămas surprins de cele descoperite. Nicio informaţie de la hrangani sau de la rasele înrobite de ei, dar asta era firesc. Ei erau *în afara* rasei umane şi *volcrynii* nu-i puteau ajunge decât după ce treceau prin sfera noastră. Când am căutat însă *în interiorul* sferei, istoria *volcrynilor* apărea peste tot. Fyndii o aveau, damooshii păreau că o acceptă ca adevăr literal – şi, după cum ştii, ei sunt rasa cea mai veche pe care am întâlnit-o vreodată –, iar printre gethsoizii de pe Aath exista o poveste remarcabil de asemănătoare. Am verificat puţinele lucruri cunoscute despre rasele care, se spunea, înfloriseră mai departe, chiar dincolo de Nor T'alushi şi am găsit şi acolo legenda *volcrynilor*.

— Legenda legendelor, sugeră Royd şi gura largă a spectrului zâmbi.

— Exact, exact, aprobă d'Branin. Atunci am chemat experţii, specialiştii Institutului de Studii pentru Inteligenţa Non-umană. Laolaltă am scotocit vreo doi ani. Totul se afla acolo, în arhivele şi în bibliotecile Academiei. Până atunci, nimeni nu mai căutase şi nici nu se obosise să potrivească bucăţelele mozaicului. *Volcrynii* traversaseră sfera oamenilor pe aproape toată durata istoriei umane, încă dinainte de începuturile călătoriilor spaţiale. În vreme ce noi deformăm structura spaţiului pentru a păcăli relativitatea, ei călătoreau cu navele lor uriaşe drept prin centrul civilizaţiei umane, dincolo de lumile noastre cele mai populate, cu viteze constante şi subluminice, îndreptându-se către Hotar şi bezna dintre galaxii. Uluitor, Royd, uluitor!

— Uluitor, aşa este.

D'Branin puse jos ceaşca de ciocolată şi se aplecă înainte, spre proiecţia lui Royd, însă mâna lui trecu prin imaginea luminoasă atunci când încercă să-şi apuce interlocutorul de braţ. Pentru o clipă, păru descumpănit, apoi izbucni în râs.

— Ah, *volcrynii* mei! M-am lăsat purtat de entuziasm, Royd. Acum sunt atât de aproape… Vreme de doisprezece ani mi-au stăpânit mintea, iar peste o lună îi voi avea.

•••

În scurt timp, pasagerii devin agitaţi pe orice navă, mai ales pe una atât de mică şi strâmtă ca *Zburătorul.* Spre sfârşitul celei de a doua săptămâni au început speculaţiile. Royd auzea totul.

— De fapt, cine-i acest Royd Eris? se plânse xenobiologul, într-o noapte, când patru dintre ei jucau cărţi. De ce nu iese din cabină? De ce se izolează de noi?

— De ce nu-l întrebi? sugeră lingvistul.

Niciunul n-a făcut-o.

•••

Când nu vorbea cu d'Branin, Royd o urmărea pe Melantha Jhirl. Îi plăcea s-o privească. Tânără, sănătoasă, activă, Melantha deţinea o flacără inexistentă în ceilalţi. Era o femeie cu adevărat ieşită din comun; cu un cap mai înaltă decât oricare alt pasager de la bord, voinică, cu sâni plini, picioare lungi, puternică, cu muşchi jucând fluid sub pielea neagră şi lucioasă. Apetiturile îi erau pe măsură. Mânca de două ori mai mult decât colegii ei, bea serios fără să se ameţească niciodată şi se antrena zilnic, ore întregi, cu echipamentul pe care-l instalase într-o cală. După trei săptămâni, se culcase cu toţi cei patru bărbaţi din echipă şi cu două dintre femei. Şi în privinţa sexului era mereu activă, epuizându-şi majoritatea partenerilor. Royd o privea absorbit.

— Sunt un model îmbunătăţit, îi spusese ea odată, pe când lucra la paralele, cu transpiraţia strălucindu-i pe pielea goală şi cu părul lung şi negru strâns într-o plasă.

— Îmbunătăţit? repetase Royd.

Nu-şi putea proiecta imaginea holografică în cală, dar Melantha îl solicitase prin difuzor la o conversaţie în vreme ce exersa fără să ştie că, oricum, el ar fi fost acolo.

Femeia se oprise, menţinându-şi trupul drept prin forţa braţelor.

— Modificat, căpitane, folosise ea termenul cu care se obişnuise. M-am născut pe Prometheus, în elită, fiică a unor vrăjitori genetici. Îmbunătăţită, căpitane. Am nevoie de două ori mai multă energie decât tine, însă eu o folosesc integral. Nu îmi cunoşti povestea vieţii căpitane. Dacă ai chef, poţi să asculţi şi istoria fugii mele pe Avalon, munca

extraordinară din topologia nonumană şi viaţa amoroasă, tumultoasă şi pasionată. Vrei să le auzi?

— Poate cu altă ocazie, răspunse politicos Royd.

— Bine, încuviinţase Melantha. Luase un prosop şi începuse să se şteargă. Oricum, eu aş fi preferat să ascult povestea vieţii tale. Printre modestele mele atribute se numără şi o nemăsurată curiozitate. Cine eşti tu, căpitane? În realitate?

— Un model îmbunătăţit, ca tine, replicase Royd, ar trebui cu siguranţă să poată ghici.

Melantha izbucnise în râs şi azvârlise prosopul spre difuzor.

•••

Toţi făceau felurite presupuneri pe atunci, când nu se gândeau că Royd îi ascultă. Pe el îl amuzau ipotezele lor.

— Ne vorbeşte, dar nu poate fi văzut, spuse ciberneticiana. Nava n-are echipaj şi pare complet automatizată, cu excepţia lui. Atunci, de ce n-ar fi complet automatizată? Eu bănuiesc că Royd Eris este un program destul de sofisticat, poate chiar o Inteligenţă Artificială. Până şi un program modest poate susţine o conversaţie de nedeosebită faţă de cea a unui om.

•••

Telepatul era un tânăr fragil, nervos, sensibil, cu păr moale şi ochi albastru-spălăcit. Îl căută pe d'Branin în cabina sa, single-ul strâmt, pentru o discuţie între patru ochi.

— Simt, vorbi el agitat. Ceva e-n neregulă, Karoly, ceva-i complet în neregulă! Începe să-mi fie frică.

D'Branin rămase surprins.

— Să-ţi fie frică? Nu-nţeleg, prietene. De ce te-ai putea teme?

— Nu ştiu, nu ştiu, clătină din cap tânărul. Totuşi este acolo, îl simt. Karoly, recepţionez ceva! Ştii că sunt priceput, sunt, de asta m-ai luat cu tine. Clasa-ntâi, testat, şi-ţi spun că mi-e frică. Simt ceva. Ceva periculos. Ceva schimbător… şi străin.

— *Volcrynul* meu? întrebă d'Branin.

— Nu, nu, imposibil. Mergem cu motosmicele şi *volcrynii* sunt la câţiva ani-lumină. Râsul telepatului era disperat. Nu-s chiar *atât* de bun, Karoly. Am auzit povestea ta despre Crey, dar eu sunt un simplu om. Nu, e vorba de ceva mult mai apropiat. Pe navă…

— Unul dintre noi?

— Poate. Nu-mi pot da seama.

D'Branin oftă şi-i puse o mână părintească pe umăr.

— Îţi mulţumesc că ai venit la mine, dar nu pot acţiona până nu deţii ceva mai precis. Această senzaţie a ta… n-ar putea fi vorba despre

oboseală? Suntem toţi încordaţi. Inactivitatea poate fi dăunătoare.

— E ceva real, insistă telepatul, totuşi plecă mai liniştit.

După aceea, d'Branin merse la psipsihă, care stătea în hamac, înconjurată de medicamente şi plângându-se de dureri imaginare.

— Interesant, comentă ea după ce bărbatul îi relată convorbirea. Şi eu am simţit ceva, un fel de ameninţare, foarte vagă, neclară. Credeam că vina e a mea şi că se datorează claustrofobiei, plictiselii… Uneori, stările mă trădează. Altceva n-a mai specificat?

— Nu.

— O să fac un efort să dau o raită, să-l sondez şi să-i sondez şi pe ceilalţi, să văd ce pot culege. Deşi, dacă-i ceva real, el ar fi trebuit să ştie primul. Este clasa I, eu sunt doar a III-a.

D'Branin încuviinţă. Mai târziu, când ceilalţi se culcaseră, îşi făcu o ciocolată şi stătu de vorbă cu Royd în timpul pseudo-nopţii. Dar nu pomeni nimic despre telepat.

•••

— Aţi observat hainele hologramei? întrebă xenobiologul. Moda este de acum cel puţin un deceniu. Nu cred că el arată exact ca hologramа. Dacă-i diform, sau bolnav? Dacă-i este ruşine să fie văzut sub adevăratul lui chip? Poate că-i bolnav. Ciuma Lentă poate desfigura un om, dar îl ucide abia după câteva decenii, şi apoi mai există şi alte maladii: manthraxul, lepra nouă, boala lui Langamen… S-ar putea ca această carantină auto-impusă să fie cauzată tocmai de aşa ceva. O carantină… Gândiţi-vă la asta!

•••

În a cincea săptămână, Melantha îşi împinse pionul pe linia a şasea, Royd văzu că nu-l mai putea opri şi cedă. Era a opta lui înfrângere consecutivă în tot atâtea zile. Femeia stătea aşezată turceşte pe podeaua salonului, cu piesele puse înaintea ei, în faţa unui display. Râzând, le împrăştie cu mâna.

— Nu te supăra, Royd, îi spuse. Eu sunt un model îmbunătăţit, întotdeauna văd cu trei mutări înainte.

— Ar fi trebuit să-mi cuplez calculatorul, răspunse el. Nu ţi-ai fi dat seama.

Spectrul lui holografic se materializă brusc în faţa ecranului şi zâmbi.

— Mi-aş fi dat seama după trei mutări, zise Melantha. Încearcă…

Se ridică şi trecu prin proiecţia holografică, îndreptându-se către bucătărie, de unde luă un flacon cu bere.

— Căpitane, când o să te-nduioşezi şi-o să mă laşi înapoia peretelui ăsta să-ţi fac o vizită? întrebă ea adresându-se unui difuzor.

Refuza să considere hologramа ca pe o persoană adevărată.

— Nu ţi s-a urât acolo? Nu te simţi claustrat? Frustrat sexual?

— Melantha, toată viaţa mea am călătorit cu *Zburătorul Nopţii*, răspunse Royd şi ignorata lui proiecţie dispăru. Dacă singurătatea, claustrofobia sau frustrarea sexuală m-ar fi afectat, o asemenea viaţă ar fi fost imposibilă. Sunt sigur că, fiind un model îmbunătăţit, ar fi trebuit să-ţi dai seama de asta.

Ea bău puţină bere şi râse în felul ei sonor şi muzical.

— N-o să te slăbesc, căpitane, îl avertiză.

— Perfect. Până atunci mai spune-mi nişte minciuni despre viaţa ta.

•••

— Aţi auzit vreodată de Jupiter? întrebă xenoteha.

Era beată şi se legăna în hamacul din cală.

— Ceva în legătură cu Pământul, zise unul dintre lingvişti. Cred că acelaşi sistem mitic a dat naştere ambelor denumiri.

— Jupiter, anunţă cu glas tare xenoteha, este o planetă gigant gazoasă aflată în acelaşi sistem solar cu Vechiul Pământ. Nu ştiaţi asta, nu-i aşa? Erau pe punctul s-o exploreze, când au descoperit motosmicele… oho, cu multă vreme în urmă. Dup-aia, nimeni nu s-a mai preocupat de gigantele gazoase. Bagi mare şi n-ai decât să descoperi planetele locuibile, le colonizezi şi dai dracu' cometele, asteroizii şi gigantele gazoase – la numai câţiva ani-lumină depărtare, există altă stea, cu mai multe planete locuibile. Existau însă şi oameni care credeau că Jupiter s-ar putea să prezinte forme de viaţă. 'Nţelegi?

— Dacă pe gigantele gazoase există viaţă inteligentă, se răsti iritat xenobiologul, ea n-a dovedit interes pentru ieşirea în spaţiu. Toate speciile conştiente întâlnite până acum au apărut pe planete similare Terrei şi majoritatea lor sunt aerobe. Sau sugerezi că *volcrynii* provin de pe o gigantă gazoasă?

Xenoteha se ridică în capul oaselor şi zâmbi conspirativ.

— Nu *volcrynii*, răspunse ea. Royd Eris. Crăpaţi batardoul prova din salon şi-o să vedeţi cum ies aburi de metan şi amoniac.

Mâna ei descrise o mişcare sinuoasă şi senzuală prin aer, apoi femeia se convulsionă într-un râs isteric.

•••

— L-am potolit, îi raportă psipsiha lui d'Branin în cea de-a şasea săptămână. Psionină-4. O să-i atenueze receptivitatea pentru câteva zile şi, dacă o să fie nevoie, mai am.

D'Branin era îngrijorat.

— Eu şi cu el am discutat de câteva ori. Mi-am dat seama că devine tot mai speriat, dar niciodată nu mi-a putut preciza motivul. Era chiar necesar să-l atenuezi aşa?

— Ajunsese la limita nebuniei, înălţă femeia din umeri. N-ar fi trebuit să iei cu tine un telepat de clasa I. Sunt prea instabili.

— Trebuie să comunicăm cu o rasă extraterestră. Îţi reamintesc că asta nu-i uşor. *Volcrynii* sunt poate mai străini decât orice fiinţă raţională întâlnită până acum. Acesta este motivul pentru care avem nevoie de experţi cu talente din clasa I.

— Perfect, dar în starea în care se află expertul tău, e posibil să nu mai aibă niciun talent. Jumătate din timp este catatonic, şi jumătate e mort de frică. Insistă că pe toţi ne ameninţă un pericol fizic real, dar nu cunoaşte motivul sau sursa. Mai rău este că nu-ţi pot spune dacă simte într-adevăr ceva, sau pur şi simplu e un atac acut de paranoia. În mod cert, prezintă anumite simptome clasice pentru paranoia. Printre altele, crede că-i permanent urmărit. Poate că starea asta n-are absolut nicio legătură cu noi, cu *volcrynul* şi cu talentul lui. În clipa de faţă, nu pot fi sigură.

— Dar în privinţa talentului tău? întrebă d'Branin. Eşti o empată, nu?

— Nu mă-nvăţa pe mine care-mi sunt atribuţiile, se răsti femeia. M-am culcat cu el săptămâna trecută. Nu te apropii mai bine şi nici nu există o cale mai sigură decât asta. Chiar şi aşa, n-am avut nicio certitudine. Mintea lui era un haos şi teama era atât de puternică, încât se simţea ca un miros. Nici la ceilalţi n-am citit nimic, cu excepţia obişnuitelor tensiuni şi frustrări. Totuşi, am doar gradul III şi asta nu-nseamnă mare lucru. Capacităţile mele sunt limitate. Ştii că nu m-am simţit prea bine, d'Branin… Abia pot respira pe nava asta. Îmi plesneşte capul. Ar trebui să stau în pat…

— Da, bineînţeles, aprobă iute d'Branin. Nu m-am gândit să te critic. Faci tot ceea ce poţi în nişte condiţii dificile. Totuşi, trebuie să te întreb: este absolut necesar ca percepţiile lui să fie anesteziate? Nu există altă soluţie? În curând, Royd va decupla motosmicele şi o să contactăm *volcrynul*. Vom avea nevoie de el.

Psipsiha îşi masă tâmplele, obosită.

— Cealaltă opţiune a mea a fost o injecţie cu esperon. L-ar fi deschis complet şi, pentru câteva ore, i-ar fi triplat receptivitatea psionică. Atunci ar fi putut analiza pericolul pe care-l simte. L-ar fi îndepărtat dacă-i fals, sau l-ar fi soluţionat dacă-i ceva real. Psionina-4 este însă mult mai sigură. Efectele fizice colaterale ale esperonului sunt istovitoare şi nu cred că din punct de vedere emoţional el este suficient de stabil ca să opereze cu o asemenea forţă. Psionina ar trebui să ne spună ceva. Dacă paranoia lui continuă să persiste, o să ştiu că n-are nicio legătură cu aptitudinile telepatice.

— Şi dacă nu persistă?

— Atunci, rânji ea, vom şti că-ntr-adevăr a interceptat un soi de ameninţare, nu?

•••

Pseudo-noaptea sosi, şi fantoma lui Royd se materializă lângă d'Branin, care stătea gânditor înaintea ciocolatei.

— Karoly, rosti holograma, nu s-ar putea să conectez calculatorul adus de echipa ta cu sistemul navei mele? M-au fascinat istoriile cu *volcryni* şi mi-ar plăcea să le pot studia atunci când doresc.

— Bineînţeles, răspunse d'Branin, nepăsător şi neatent. Oricum, este timpul să ne activăm calculatoarele. În curând decuplezi motosmicele, nu?

— În curând, încuviinţă Royd. Peste vreo şaptezeci de ore.

•••

În ziua următoare, proiecţia lui Royd nu apăru la prânz. Pasagerii mâncară stingheriţi, aşteptând ca gazda lor să se materializeze dintr-o clipă în alta, să-şi ocupe locul obişnuit şi să participe la discuţii. Aşteptările nu le-au fost însă răsplătite, nici când pe mese apărură ceşti cu ciocolată, ceai aromat şi cafea.

— Căpitanul nostru pare să fie ocupat, remarcă Melantha, lăsându-se pe spate în scaun şi învârtind un bol de coniac între palme.

— În curând oprim motosmicele, anunţă d'Branin. Trebuie făcute unele pregătiri.

Câţiva schimbară priviri. Erau prezenţi toţi nouă, deşi tânărul telepat părea pierdut în gânduri. Xenobiologul întrerupse tăcerea.

— El nu mănâncă. E o blestemată de hologramă. Ce contează dac-a lipsit de la un prânz? Poate că-i chiar mai bine, Karoly, mulţi dintre noi au devenit destul de curioşi în legătură cu Royd. Oricum, ce ştii tu despre individul ăsta misterios?

D'Branin îl privi cu ochi mari şi uimiţi.

— Să ştiu, prietene? se aplecă el înainte, umplându-şi ceşcuţa cu ciocolată groasă, dulce-amăruie. Ce este de ştiut?

— Cred că ai observat că niciodată nu iese printre noi, rosti tăios lingvista. Înainte de a-l fi angajat, mai remarcase cineva ciudăţenia asta?

— Şi mie mi-ar plăcea să aud răspunsul, încuviinţă partenerul ei. Avalon este centrul unui trafic destul de intens. Cum de l-ai ales tocmai pe Eris? Ce referinţe ai avut despre el?

D'Branin ezită.

— Ce referinţe am avut? Foarte puţine, trebuie să recunosc. Am discutat cu câţiva oficiali din port şi de la companiile charter, dar nimeni nu-l cunoştea pe Royd. El nu-şi are baza pe Avalon…

— Dar unde? întrebară simultan lingviştii.

Se priviră între ei şi femeia continuă:

— Noi l-am ascultat cu atenţie. Nu deţine niciun accent specific şi niciun fel de idiosincrazii care să-i trădeze originea. De unde a apărut acest *Zburător al Nopţii?*

— N-n-nu ştiu, de fapt, recunoscu ezitând d'Branin. Nu m-am gândit niciodată să-l întreb aşa ceva.

Ceilalţi se priviră stupefiaţi.

— Nu te-ai gândit *niciodată* să-ntrebi? repetă xenoteha. Atunci cum ai ales tocmai nava asta?

— Era disponibilă. Consiliul Administrativ îmi aprobase proiectul şi-mi pusese personal la dispoziţie, dar nu putea renunţa la o navă a Academiei. Existau şi nişte constrângeri bugetare…

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

— Ceea ce spune d'Branin, întrerupse psipsiha, este că Academia a fost mulţumită de studiile lui xenomitologice şi de descoperirea legendei *volcryn*, dar s-a arătat mai puţin entuziasmată de ideea de a dovedi realitatea volcrynului. Aşa încât, presupunând că expediţia nu va fi încununată de rezultate, i-au pus la dispoziţie un buget redus, cât să-l ţină fericit şi productiv, precum şi un personal a cărui lipsă n-avea să se resimtă pe Avalon.

Se uită la fiecare în parte.

— Cu excepţia lui d'Branin, continuă ea, niciunul dintre noi nu este un savant de vârf.

— Vorbeşti exclusiv în numele tău, replică Melantha. Eu m-am oferit voluntară.

— Nu insist asupra acestui aspect, zise psipsiha. Principalul este că alegerea *Zburătorului Nopţii* nu mai constituie o enigmă. Ai angajat charterul cel mai ieftin pe care l-ai putut găsi, aşa-i, d'Branin?

— Unele dintre navele disponibile nici n-ar fi fost interesate de propunerea mea, răspunse bărbatul. Trebuie să recunoaştem, ideea este ciudată, în plus, mulţi căpitani par să aibă o teamă superstiţioasă în privinţa decuplării motosmicelor în spaţiul interstelar, fără nicio planetă în preajmă. Dintre cei care au acceptat condiţiile, Royd Eris oferea termenii cei mai buni şi era disponibil imediat pentru plecare.

— Iar noi *trebuia* să plecăm imediat, făcu lingvista. Altfel, *volcrynul* ar fi putut scăpa. Doar traversează regiunea asta de zece mii de ani, plus sau minus câteva mii, adăugă ea sarcastic.

Cineva râse. D'Branin rămase imperturbabil.

— Prieteni, fără îndoială că aş fi putut amâna plecarea. Aşa este, am dorit să întâlnesc *volcrynul*, să pun întrebările care m-au obsedat, să

descopăr *de ce*-ul lor, dar trebuie să recunosc că o întârziere mai mare n-ar fi însemnat mare lucru. Totuşi, care-i problema? Royd este o gazdă amabilă, un pilot priceput şi ne-a tratat ireproşabil.

— Este o enigmă, se auzi o remarcă.

— Ce ascunde? întrebă altă voce.

Melantha izbucni în râs. Când toţi întoarseră ochii spre ea, zâmbi şi clătină din cap.

— Căpitanul Royd este perfect, un individ ciudat pentru o misiune ciudată… Nu vă place şi câte un mister? Zburăm ani-lumină ca să interceptăm o ipotetică navă străină, din centrul galaxiei, călătorind încă dinaintea războaielor, iar voi sunteţi îngrijoraţi pentru că nu puteţi număra coşurile de pe nasul lui Royd. Se întinse peste masă şi-şi mai turnă coniac. Maică-mea avea dreptate, continuă ea încet. Normalii nu sunt normali.

— Mi se pare corect ce spune Melantha, zise liniştit d'Branin. Obiceiurile şi nevrozele lui Royd îl privesc numai pe el, dacă nu ni le impune.

— Mă face să mă simt stingher, se plânse un glas.

— Din câte ştim, spuse xenoteha, am putea călători cu un criminal, sau un extraterestru.

— *Jupiter,* mormăi cineva.

Xenoteha se înroşi, iar în jurul mesei se auziră chicote.

Telepatul cel tânăr şi albinos ridică brusc privirea şi-i examină cu ochi sălbatici, nervoşi.

— O fiinţă *străină,* vorbi el.

Psipsiha înjură în şoaptă.

— Drogul îşi pierde efectul, îi murmură lui d'Branin. Ar trebui să-i mai fac o doză.

Ceilalţi priveau fără să înţeleagă; d'Branin păstrase secretă starea telepatului.

— Ce drog? întrebă xenoteha. Ce se-ntâmplă aici?

— Pericol, zise telepatul.

Se întoarse către ciberneticiana de lângă el şi-i prinse braţul cu o mână tremurătoare.

— Suntem în pericol, îţi spun, l-am citit. Este ceva *străin.* Şi ne vrea răul.

— Nu se simte bine, rosti psipsiha către ceilalţi şi se ridică în picioare. L-am tratat cu psionină, ca să-i atenuez nălucirile. Mă duc să mai iau o doză.

Porni spre uşă.

— Stai, făcut Melantha. Nu psionină. Încearcă cu esperon.

— Nu mă-nvăţa pe mine!

— Îmi pare rău, înălţă din umeri Melantha. Totuşi sunt cu un pas înaintea ta. Esperonul poate alunga orice năluciri, nu?

— Da, însă…

— Şi-l poate face să se concentreze asupra acestei ameninţări pe care pretinde c-a detectat-o, corect?

— Cunosc efectele esperonului, se răsti psipsiha.

Melantha zâmbi pe deasupra bolului.

— Sunt convinsă. Ascultaţi-mă! Se pare că toţi sunteţi curioşi în legătură cu Royd. Vreţi să ştiţi ce ascunde, îl bănuiţi că-i un criminal. Asemenea temeri nu ne vor ajuta să muncim împreună ca o adevărată echipă. Să le punem capăt. E foarte uşor. Acolo, arătă ea, este un telepat de clasa I. Amplificaţi-i puterea cu esperon şi va putea să recite istoria vieţii căpitanului nostru, până ne apucă plictiseala. În acelaşi timp, va scăpa şi de propriile sale obsesii.

— *El ne priveşte,* şopti precipitat telepatul.

— Karoly, făcu xenobiologul, am întins prea mult coarda. Unii dintre noi suntem nervoşi, iar băiatul ăsta e înspăimântat. Cred că toţi trebuie să aflăm sfârşitul misterului lui Royd Eris. Melantha are dreptate.

D'Branin era tulburat.

— Nu avem niciun drept…

— Dar avem *nevoie* să ştim, îl întrerupse ciberneticiana.

Ochii lui d'Branin se întâlniră cu ai psipsihei, şi bărbatul oftă.

— Bine, spuse el. Adu esperonul.

— *O să mă ucidă,* răcni telepatul, sărind în picioare.

Când ciberneticiana încercă să-l potolească, prinzându-l de braţ, apucă o ceaşcă de cafea şi i-o azvârli în faţă. Fu nevoie de trei oameni pentru a-l imobiliza.

— Repede, porunci cineva în vreme ce tânărul se zbătea.

Psipsiha se înfioră şi ieşi din salon.

•••

Royd privea.

Când psipsiha reveni, îl aşezară pe telepat cu faţa în sus pe masă, dându-i părul în lături, ca să poată vedea arterele gâtului.

Holograma lui Royd se materializă în scaunul gol din capătul mesei lungi.

— Opriţi-vă, rosti el calm. Nu-i nevoie de aşa ceva.

Psipsiha încremeni cu fiola de esperon deasupra injectorului, iar xenoteha tresări vizibil şi eliberă un braţ al telepatului. Acesta însă nu se clinti. Rămase întins pe masă, gâfâind, prea speriat pentru a se mişca, cu ochii albastru-spălăcit fixaţi pe proiecţia lui Royd.

Melantha înălţă bolul de coniac în semn de salut.

— Bau! făcu ea. Ai scăpat prânzul, căpitane.

— Royd, vorbi d'Branin, îmi pare rău.

Holograma privea, fără să vadă, peretele îndepărtat.

— Lăsaţi-l, i se auzi glasul din difuzoare. O să vă spun marele meu secret. Dacă izolarea mea vă intimidează atât de mult.

— Ne-a *spionat,* rosti lingvistul.

— Povesteşte atunci, zise suspicioasă xenoteha. Ce eşti tu?

— Mi-a plăcut ipoteza ta despre gigantele gazoase, începu Royd. Din păcate, adevărul este mult mai puţin spectaculos. Sunt un *Homo sapiens* obişnuit, de vârstă mijlocie. Şaizeci şi opt de ani standard, dacă vă place exactitatea. Holograma pe care o vedeţi era Royd Eris cu nişte ani în urmă. Acum sunt mai bătrân.

— Şi? O porţiune din faţa ciberneticienei, acolo unde o opărise cafeaua, se înroşise. De ce atâta mister?

— O să încep cu mama mea, răspunse Royd. Iniţial, *Zburătorul Nopţii* a fost al ei, construit după un proiect propriu în docurile spaţiale de pe Newholme. Mama a fost comerciant independent, şi încă unul remarcabil. A făcut avere acceptând misiuni speciale, în afara principalelor rute comerciale, transportând mărfuri la o lună, un an sau doi dincolo de regiunile circulate. Asemenea afaceri sunt mai riscante, dar mult mai profitabile decât transporturile poştale. Pe mama n-o preocupa să revină cât mai repede acasă, căminul ei era nava. Arareori a vizitat de două ori aceeaşi planetă.

— Aventurieră, comentă Melantha.

— Nu, replică Royd. Sociopată. Mama nu iubea oamenii. Câtuşi de puţin. Visul ei cel mai mare era să se elibereze de necesitatea echipajului. A reuşit lucrul acesta, când a fost îndeajuns de bogată. Rezultatul a fost *Zburătorul Nopţii*. După ce s-a îmbarcat pe el, pe Newholme, ea n-a mai atins niciodată o fiinţă umană şi nici n-a mai călcat pe solul vreunei planete. Şi-a rezolvat toate afacerile de aici, de unde mă aflu eu acum. Nu era întreagă la minte, dar şi în continuare a dus o viaţă extrem de interesantă. Ce planete a văzut, Karoly! Câte lucruri ţi-ar fi putut spune! Te-ai fi îmbolnăvit. Şi-a distrus totuşi majoritatea arhivei personale, de teamă că, după moarte, alţii ar fi putut obţine profituri de pe urma experienţei acumulate. Ăsta îi era felul.

— Şi tu? întrebă xenoteha.

— N-ar trebui să-i spun mamă, urmă Royd. Eu sunt clona ei de sex opus. După ce timp de treizeci de ani a zburat singură, s-a plictisit. Eu trebuia să-i fiu tovarăş şi amant. Mă putea modela astfel încât să devin exact ceea ce-şi dorea. Nu avea însă răbdare cu copiii şi nici nu dorea

să mă crească ea. Ca embrion, am fost plasat într-un incubator. Calculatorul mi-a fost profesor. Urma să fiu eliberat la vârsta pubertăţii. Adică atunci când, bănuia ea, aveam să fiu un companion adecvat. Moartea ei, la câteva luni după clonare, i-a dat planurile peste cap. Programase nava totuşi şi pentru o asemenea eventualitate. Nava a decuplat motosmicele şi s-a oprit, plutind vreme de unsprezece ani în spaţiul interstelar, în timp ce calculatorul făcea din mine o fiinţă omenească. În felul acesta, am moştenit *Zburătorul Nopţii*. Când am fost eliberat, mi-au trebuit câţiva ani să înţeleg manevrarea navei şi propria mea origine.

— Fascinant, rosti d'Branin.

— Da, încuviinţă lingvista, totuşi nu explică de ce te menţii în izolare.

— Ah, ba da, chicoti Melantha. Căpitane, poate că ar trebui să povesteşti mai departe, pentru modelele mai puţin îmbunătăţite…

— Mama ura planetele, continuă Royd. Ura mirosurile, murdăria şi bacteriile, neregularitatea climei, prezenţa altor oameni… Proiectase pentru noi un mediu perfect, pe cât de steril a reuşit să-l obţină. Ura, de asemenea, şi gravitaţia. Era obişnuită cu imponderabilitatea şi o prefera. Eu m-am născut şi am fost crescut în aceste condiţii. Corpul meu nu are niciun fel de imunitate naturală. Probabil că contactul cu oricare dintre voi m-ar ucide, sau oricum, m-ar îmbolnăvi grav. Muşchii mei sunt slabi, atrofiaţi. Gravitaţia generată acum de *Zburătorul Nopţii* este exclusiv pentru confortul vostru, nu şi pentru al meu. Pentru mine este agonie. În clipa de faţă, stau într-un scaun anti-g, care-mi anulează greutatea. Mă doare încă, şi s-ar putea ca organele mele interne să fi fost afectate. Este unul dintre motivele pentru care nu transport pasageri prea des.

— Deci eşti de acord cu mama ta în privinţa oamenilor? întrebă psipsiha.

— Nu. Mie îmi plac oamenii. Accept ceea ce sunt, dar n-a fost opţiunea mea. Trăiesc viaţa oamenilor în singurul mod ce-mi este accesibil, indirect, prin rarii pasageri pe care îndrăznesc să-i transport. În momentele acelea, sorb cât mai mult din vieţile lor.

— Dacă ai menţine imponderabilitatea în navă, ai putea lua mai mulţi pasageri, nu-i aşa? sugeră xenobiologul.

— Este adevărat, răspunse politicos Royd. Cu toate acestea, am constatat că majoritatea indivizilor preferă să nu călătorească cu un căpitan care nu foloseşte grila gravitaţională. Imponderabilitatea prelungită le face rău, le provoacă tulburări. Ştiu, aş putea să mă amestec printre pasagerii mei, dacă rămân în scaunul acesta şi port un costum etanş. Am şi încercat aşa ceva. Am remarcat că participarea

mea nu-i benefică, dimpotrivă. Am devenit un caz, o făptură schiloadă care trebuie să fie tratată cu atenţie şi ţinută la distanţă. Pe cât de des îndrăznesc, studiez fiinţele străine pe care le iau în navă.

— Fiinţe străine? întrebă xenoteha cu o voce derutată.

— Pentru mine, toţi sunteţi nişte fiinţe străine.

În salonul *Zburătorului Nopţii* se făcu linişte.

— Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple aşa, prietene, rosti d'Branin.

— Îmi pare rău, îl îngână psipsiha.

Se încruntă şi vârî fiola de esperon în injector.

— Bine, pare veridic, dar este şi adevărat? Continuăm să n-avem nicio dovadă, nu-i decât o nouă poveste înainte de culcare. Poţi pretinde cu aceeaşi uşurinţă că eşti o creatură de pe Jupiter, un program de calculator, sau un criminal de război, dement.

Făcu doi paşi rapizi spre telepatul întins pe masă.

— El continuă s-aibă nevoie de tratament şi noi continuăm s-avem nevoie de confirmări. Nu vreau să trăiesc permanent în nesiguranţa asta, mai ales când o putem sfârşi pe loc.

Mâna ei împinse capul tânărului într-o parte, căută artera şi apăsă injectorul.

— Nu, rosti aspru glasul din difuzor. Opreşte-te. Îţi ordon! Aceasta este nava mea. Opreşte-te!

Injectorul fâşâi, iar când îl ridică, pe gâtul telepatului se zări un cerculeţ roşu.

Tânărul încercă să se scoale, sprijinindu-se în coate şi psipsiha se aplecă deasupra lui.

— Acum, rosti ea cu un ton cât mai profesional, concentrează-te asupra lui Royd. O poţi face, ştim cu toţii cât de bun eşti. Aşteaptă doar câteva clipe, esperonul îţi va amplifica percepţiile.

Ochii albaştri-spălăcit erau înceţoşaţi.

— Nu-i destul de aproape, murmură el. A I-a, eu sunt a I-a, testat. Bine, ştiţi că-s bun, dar trebuie să fiu *aproape.*

Tremura.

Femeia îl cuprinse cu braţul, îl mângâie şi-l încuraja:

— Esperonul îţi va da putere. Simte-o, simte cum devii tot mai puternic. Simţi? Totul se limpezeşte, nu-i aşa? Glasul ei devenise un murmur încurajator: Acum, aminteşte-ţi pericolul, aminteşte-ţi-l, caută-l. Priveşte dincolo de zid, vorbeşte-ne despre el. Vorbeşte-ne despre Royd. A spus adevărul? Răspunde-ne. Eşti bun, o ştim cu toţii, ne poţi răspunde.

Frazele sunau aproape ca o incantaţie.

El îi îndepărtă braţele şi se sculă în capul oaselor.

— Pot simţi, zise şi ochii i se limpeziră brusc. Ceva… mă doare capul… mi-e *frică!*

— Nu-ţi fie teamă, îl încurajă psipsiha. Esperonul nu-ţi provoacă dureri de cap, ci doar îţi îmbunătăţeşte sensibilitatea. N-are de ce să-ţi fie teamă. îl mângâie pe frunte. Spune-ne ce vezi.

Telepatul privi cu ochi de copil speriat spre holograma lui Royd şi-şi umezi cu limba buza inferioară.

— El este…

În clipa aceea, craniul îi explodă.

•••

După trei ore, se reîntâlniră ca să discute.

În isteria şi confuzia ce urmaseră, Melantha preluase conducerea. Dăduse ordine, lăsând coniacul şi împărţind comenzile cu uşurinţa unuia născut pentru aşa ceva, iar ceilalţi păruseră să găsească în executarea ordinelor o uşurare lipsită de gândire. Trei dintre ei aduseseră un cearşaf, înveliseră în el trupul decapitat şi-l transportaseră în ecluza din capătul navei. Alţi doi începuseră să cureţe salonul cu apă şi cârpe. Nu izbutiseră să facă mare lucru. Ştergând sângele de pe tăblia mesei, ciberneticiana începuse să vomite violent. D'Branin, care încremenise şocat, îşi revenise, luase din mâna ei cârpa însângerată şi condusese femeia la cabină.

Melantha o ajută pe psipsihă, care fusese lângă telepat în clipa morţii. O aşchie de os îi perforase obrazul sub ochiul drept; era împroşcată cu sânge şi fragmente de carne, os şi creier, şi intrase în stare de şoc. Melantha îi extrase aşchia, o duse în cală, o spălă şi-i injectă un sedativ din propria ei trusă.

În cele din urmă, reuşi să-i adune pe toţi în cala mare, unde trei dintre ei aveau hamacurile. Veniră şapte dintre cei opt rămaşi în viaţă. Psipsiha continua să doarmă, dar se părea că ciberneticiana îşi revenise. Stătea aşezată turceşte pe podea, palidă şi trasă la faţă, aşteptând-o pe Melantha să înceapă.

Primul care vorbi fu însă d'Branin.

— Nu înţeleg, zise el. Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Ce s-a putut…

— Royd l-a ucis, asta-i tot, rosti cu amărăciune xenoteha. Secretul lui era ameninţat, aşa încât… l-a făcut bucăţi.

— Nu pot crede aşa ceva, insistă tulburat d'Branin. Nu pot! Royd şi cu mine am discutat… am stat de vorbă multe nopţi, în timp ce voi dormeaţi. Este delicat, sensibil şi cu mintea deschisă. Un visător, înţelege problema volcrynului. Nu ar putea face aşa ceva.

— În orice caz, holograma lui a dispărut imediat, interveni lingvista.

Şi de atunci n-a mai apărut nici video, nici audio.

— Nici voi n-aţi fost prea vorbăreţi, spuse Melantha. Nu ştiu ce să cred, dar simt pornirea de-a mă alătura lui Karoly. N-avem nicio dovadă că Royd e responsabil pentru cele întâmplate.

— Dovezi! făcu xenoteha, scoţând un zgomot puternic şi obscen.

— De fapt, continuă netulburată Melantha, nici nu ştiu dacă cineva este cu adevărat responsabil… Până la injecţia cu esperon nu s-a întâmplat nimic. Să fi fost de vină drogul?

— Ce să zic, al dracului post-efect, murmură lingvista.

— Nu-i domeniul meu, se încruntă xenobiologul, dar ştiu că esperonul e un drog foarte puternic, cu efecte fizice şi psionice deosebite. Instrumentul morţii a fost probabil însuşi talentul de telepat, amplificat de drog. Pe lângă faptul că i-a sporit sensibilitatea telepatică, esperonul ar fi putut să amplifice alte talente psi, latente.

— Cum ar fi? întrebă cineva.

— Biocontrolul… Telekinezia.

— A sporit brusc presiunea din interiorul craniului, interveni Melantha, prin concentrarea în creier a sângelui din întregul corp. Simultan, a micşorat presiunea aerului din jurul capului, folosind teki pentru a crea un vid de scurtă durată. Imaginaţi-vă…

Îşi imaginară, şi nu le plăcu.

— Deci putea fi autoprovocată, repetă d'Branin.

— Sau un talent mai puternic decât el i-ar fi putut întoarce puterea împotriva sa, insistă încăpăţânată xenoteha.

— Niciun telepat uman n-are un asemenea talent: să controleze alt individ – trup, minte şi suflet – nici măcar pentru o clipă.

— Exact, întări xenoteha. Niciun telepat *uman.*

— Creaturi de pe gigantele gazoase? Tonul ciberneticienei era batjocoritor.

Xenoteha o privi dispreţuitoare.

— Aş putea aminti de senzitivii Crey, sau de vampirii-de-suflete *githyanki.* Mai ştiu vreo alte şase rase, dar n-am nevoie de ele. O să dau un singur nume: o Minte Hrangan.

Ideea era, într-adevăr, neliniştitoare. Toţi amuţiră şi se foiră stingheriţi, gândindu-se la puterile vaste, necunoscute ale unei Minţi Hrangan ascunsă în cabina de comandă a Zburătorului Nopţii, până când Melantha interveni:

— E ridicol! exclamă ea. Gândiţi-vă la ce vorbiţi, dacă nu vă cer, cumva, prea mult. Toţi sunteţi xenologi, experţi în limbaje străine, psihologie, biologie, tehnologie. Nu vă comportaţi ca atare. Ne-am războit vreme de o mie de ani cu Vechiul Hranga, dar *niciodată* n-am

comunicat satisfăcător cu o Minte Hrangan. Dacă Royd Eris este un hrangan, asta înseamnă că în secolele scurse de la Prăbuşire, ei şi-au ameliorat considerabil capacităţile de conversaţie.

Xenoteha se înroşi.

— Ai dreptate, mormăi ea. M-am pripit.

— Prieteni, vorbi d'Branin, nu trebuie să ne panicăm, sau să devenim isterici. S-a petrecut un lucru teribil. Unul dintre colegii noştri este mort şi nu cunoaştem motivul. Până atunci nu putem decât să mergem mai departe. Nu este momentul unor acţiuni nechibzuite împotriva celor nevinovaţi. Poate că la revenirea pe Avalon, o anchetă ne va spune ce s-a întâmplat. Corpul se află în siguranţă, da?

— L-am pus în anticamera ecluzei, răspunse lingvistul. Acolo e vid. O să se menţină.

— Şi va putea fi examinat la întoarcere, încuviinţă d'Branin.

— Ar trebui să ne întoarcem imediat, făcu xenoteha. Spune-i lui Eris să schimbe direcţia.

D'Branin păru şocat.

— Dar *volcrynii?* Încă o săptămână şi, dacă am calculat corect, îi vom cunoaşte. Reîntoarcerea ar dura şase săptămâni. Sunt sigur că pentru a afla dacă ei există, încă o săptămână ar fi justificată.

Xenoteha se încăpăţână.

— A murit un om! Înainte de a muri, a pomenit despre fiinţe străine şi despre un pericol. Poate că şi noi suntem ameninţaţi. Poate că aceşti *volcryni* constituie cauza, poate că sunt chiar mai potenţi decât o Minte Hrangan. Vrei să rişti asta? Şi pentru ce? Informaţiile culese de tine pot fi născociri, exagerări, sau erori. Interpretările şi calculele tale pot fi greşite, sau poate că forţe necunoscute au schimbat traiectoria. *Volcrynul* s-ar putea să se găsească la ani-lumină faţă de locul unde vom ieşi noi!

— Aha, făcu Melantha, înţeleg. Atunci, n-ar mai trebui să mergem pentru că *volcrynul* va fi acolo şi, în plus, ar putea fi periculos.

D'Branin zâmbi şi lingvista râse.

— Nu-i de glumă, replică xenoteha, dar nu mai argumentă.

— Nu, continuă Melantha, orice pericol în care ne-am afla nu va creşte semnificativ în timpul necesar revenirii în spaţiul cosmic şi căutării volcrynului. Oricum ar fi trebuit să ieşim, pentru reprogramare. În plus, am făcut un drum lung pentru aceşti *volcryni*, şi mărturisesc că sunt curioasă. Îi privi pe fiecare în parte şi niciunul n-o contrazise. Atunci, continuăm.

— Ce facem cu Royd? întrebă d'Branin.

— Dacă este posibil, să încercăm să-l tratăm ca şi până acum, rosti

hotărâtă Melantha. Deschideţi legăturile audio şi vorbiţi-i. Probabil este la fel de şocat şi nedumerit de cele întâmplate şi poate se teme să nu dăm vina pe el, sau să-i facem vreun rău, sau ceva de genul ăsta. Să-l liniştim. O fac eu, dacă nu vrea nimeni să-i vorbească.

Nu se oferi niciun voluntar.

— În regulă. Totuşi ar fi bine să încercaţi să vă comportaţi normal.

— De asemenea, interveni d'Branin, să continuăm pregătirile. Senzorii trebuie să poată intra în spaţiul normal, iar calculatorul trebuie să fie pregătit.

— Este montat şi funcţionează, rosti încet ciberneticiana. Am terminat azi dimineaţă, aşa cum ai cerut.

Privea gânditoare, însă d'Branin nu observă nimic. Se întoarse către lingvişti şi începu să discute preliminariile contactului; în scurtă vreme, spaima părăsi grupul.

Ascultând, Royd era mulţumit.

•••

Melantha reveni singură în salon.

Cineva stinsese luminile.

— Căpitane? întrebă şi el apăru, albicios, uşor strălucitor, cu ochi care, de fapt, nu vedeau.

Hainele lui, sclipitoare şi demodate, erau umbre de alb şi bleu pal.

— Ai auzit, căpitane?

Din difuzor, glasul trăda o uşoară surpriză:

— Da. Aud şi văd tot ce se întâmplă pe *Zburătorul Nopţii,* Melantha. Nu numai în salon. Nu numai când sunt conectate difuzoarele şi ecranele. De câtă vreme ai ştiut?

— De când am ştiut? râse ea. De când ai pomenit de ipoteza gigantelor gazoase, oferită pentru rezolvarea misterului Roydian.

— Eram tulburat. Până atunci n-am făcut nicio greşeală.

— Te cred, căpitane. Nu contează. Eu sunt modelul îmbunătăţit, îţi aduci aminte? Am bănuit cu săptămâni în urmă.

O vreme, Royd rămase tăcut, apoi rosti:

— Când începi să mă linişteşti?

— Asta şi fac în clipa de faţă. Nu te simţi mai liniştit?

Holograma înălţă din umeri.

— Sunt încântat că tu şi Karoly nu credeţi că l-am ucis pe omul acela.

Ea zâmbi. Ochii începeau să i se obişnuiască cu semiîntunericul. În lumina slabă a hologramei, putea zări masa unde murise telepatul, cu pete întunecate pe tăblie. Sânge. Auzi zgomotul slab al unei picături şi se înfioră.

— Nu-mi place aici.

— Dacă vrei să pleci, te pot însoţi oriunde.

— Nu. O să rămân. Royd, dacă ţi-aş cere, ţi-ai închide ochii şi urechile din întreaga navă? Cu excepţia salonului? Sunt sigură că ceilalţi s-ar simţi mai bine.

— Ei nu ştiu.

— Vor şti. Au auzit remarca ta despre gigantele gazoase. Până acum unii dintre ei şi-au pus deja anumite întrebări.

— Dacă ţi-aş spune că am întrerupt legăturile, n-ai avea cum să ştii dacă este adevărat.

— Te-aş crede, rosti Melantha.

Tăcere. Holograma păru gânditoare.

— Cum vrei, zise în cele din urmă. Am întrerupt totul. Acum văd şi aud numai aici.

— Te cred.

— Ai crezut istoria mea? întrebă Royd.

— Ah, făcu femeia. O istorie ciudată şi uluitoare, căpitane. Dacă-i o minciună, pot oricând schimba minciuni cu tine. Eşti priceput. Dacă este adevărată, atunci eşti un bărbat ciudat şi uluitor.

— Este adevărată, şopti holograma. Melantha…

Ezită.

— Da.

— Te-am privit făcând dragoste.

— Aha, zâmbi ea. Sunt pricepută la aşa ceva.

— Nu mi-am dat seama. Erai plăcută la privit.

Tăcere. Melantha încercă să nu audă picurul.

— Da, rosti după o lungă ezitare.

— Da? Ce anume?

— Da, Royd, dacă ar fi posibil, cred c-aş face dragoste cu tine.

— *Cum ai ştiut la ce mă gândeam?*

— Sunt un model îmbunătăţit, surâse ea. Şi nu, nu sunt o telepată. N-a fost greu să deduc. Ţi-am spus: sunt cu trei mutări înaintea ta.

Royd tăcu, gândindu-se.

— Cred că m-am liniştit, spuse în cele din urmă.

— Perfect, încuviinţă Melantha. Acum linişteşte-mă tu.

— Cum?

— Ce s-a întâmplat aici? În realitate?

Royd tăcu din nou.

— Cred că tu ştii ceva, continuă femeia. Ai renunţat la secretul tău numai ca să nu-l injectăm cu esperon. Chiar după ce secretul era cunoscut, ne-ai poruncit să nu facem aşa ceva. De ce?

— Esperonul este un drog periculos.

— Mai mult decât atât, căpitane. Ce l-a omorât?

— Eu, nu.

— Unul dintre noi? *Volcrynul?*

Niciun răspuns.

— Căpitane, la bordul navei se găseşte o creatură străină? Asta este problema?

Tăcere.

— Suntem în pericol? *Eu* sunt în pericol, căpitane? Nu mi-e teamă. Sunt proastă pentru că nu mi-e teamă?

— Îmi plac oamenii, vorbi în cele din urmă Royd. Când nu mai pot rezista, îmi place să am pasageri, îi spionez, da. Nu este ceva atât de îngrozitor. În special îmi placi tu, apoi Karoly. Nu voi lăsa să vi se întâmple nimic rău.

— Ce s-ar putea întâmpla? întrebă ea.

Royd nu răspunse.

— Dar ceilalţi, Royd? Ai grijă şi de ei? Sau numai de mine şi Karoly?

Niciun răspuns.

— Nu eşti prea vorbăreţ în seara asta, constată Melantha.

— Sunt încă tulburat, se auzi glasul lui. Du-te să te culci, Melantha Jhirl. Am vorbit îndeajuns.

— Bine, căpitane, încuviinţă ea.

Zâmbi către hologramă şi ridică mâna. Pielea neagră, caldă, şi fosforescenţa palidă se atinseră, se contopiră, deveniră una. Melantha se întoarse şi ieşi. Abia pe coridor, revenită în siguranţa luminii, începu să tremure.

•••

Pseudo-noapte. Discuţiile se întrerupseseră, coşmarurile se şterseseră şi savanţii dormeau. Dormea până şi d'Branin, cu apetitul pentru ciocolată spulberat de amintirile salonului.

În cala cea mare atârnau trei hamace. Din două se auzeau sforăituri discrete, în al treilea, ciberneticiana era trează şi se gândea. În cele din urmă se sculă, coborî uşor pe podea, se echipă în costum şi cizme şi o scutură uşor pe xenotehă.

— Hai, şopti ea.

Ieşiră amândouă pe coridor, lăsând-o pe Melantha cufundată în vise.

— Ce dracu', mormăi xenoteha când ajunseră dincolo de uşă. Era pe jumătate dezbrăcată, ciufulită şi morocănoasă.

— Există o modalitate prin care putem afla dacă povestea lui Royd a fost adevărată, rosti ciberneticiana. Nu-i va conveni însă Melanthei. Eşti gata să-ncercăm?

— Ce? întrebă cealaltă, brusc interesată.

— Vino.

Una dintre cele trei cale mici fusese transformată în sala calculatorului. Intrară tiptil; era pustie. Sistemul era conectat, dar se găsea în repaus. Benzi luminoase curgeau lin în jurul canalelor cristaline din grilele de date, întâlnindu-se, contopindu-se şi ramificându-se din nou; pârâiaşe multicolor fosforescente brăzdând un fundal întunecat. Sala era în semiîntuneric; singurul zgomot – un bâzâit slab, la limita percepţiei omeneşti, până când ciberneticiana interveni, apăsând taste, răsucind întrerupătoare şi dirijând curenţii luminoşi şi tăcuţi. Încet, calculatorul se trezi.

— Ce vrei să faci? întrebă xenoteha.

— Karoly m-a rugat să cuplez sistemul nostru la cel al navei. Spune că Royd doreşte să studieze informaţiile despre *volcryn*. Perfect, am făcut-o. Înţelegi ce-nseamnă asta?

Xenoteha se trezise complet.

— Cele două sisteme sunt interconectate!

— Exact. În felul ăsta, Royd se poate informa asupra volcrynului, iar noi ne putem informa asupra lui Royd. Se încruntă. Aş fi vrut să fi ştiut mai multe despre hard-ul *Zburătorului,* dar cred c-o să mă descurc. Sistemul lui d'Branin este destul de sofisticat.

— Îl poţi răsturna?

— Ce să fac? Iar ai băut?

— Să foloseşti sistemul nostru ca să acesezi controlul navei, să-l răstorni pe Royd, să-i contramandezi ordinele şi să obligi *Zburătorul* să răspundă la comenzile noastre.

— Se poate, răspunse ciberneticiana după o ezitare scurtă. Aş putea încerca, dar în ce scop?

— Doar aşa… Fără să comanzi efectiv. Numai să fii pregătită, în caz că apare vreo stare de necesitate.

— Stări de necesitate şi gigante gazoase… înălţă ciberneticiana din umeri. Eu vreau doar să mă liniştesc în legătură cu Royd.

Se îndreptă către un perete de afişaj, unde şase display-uri, fiecare de câte un metru pătrat, se curbau în jurul unei console, şi activă unul dintre ele. Degetele lungi mângâiară tastele holografice, ce apăreau şi dispăreau pe măsură ce le atingea, claviatura schimbându-şi forma chiar în timp ce lucra. Pe ecran începură să apară litere, simboluri roşii încadrate în negru strălucitor. Le privi şi după un timp opri imaginea.

— Da, făcu ea, uite şi răspunsul la întrebarea cu hard-ul. Poţi renunţa la ideea capturării navei, dacă n-o să fim ajutaţi de nişte giganţi gazoşi. Sistemul *Zburătorului* e mai mare şi mai deştept decât piticul

nostru de aici. E şi normal, dacă stai să te gândeşti. Nava este complet automatizată, exceptându-l pe Royd.

Fluieră şi continuă programul de căutare, şoptind încetişor:

— Se pare că-ntr-adevăr există un Royd. Configuraţiile nu corespund unei nave robot. La naiba, fusesem gata să pariez oricât.

Simbolurile reîncepuseră să alunece pe ecran.

— Uite, sistemele de menţinere a vieţii, poate-ţi spun ţie ceva…

Ciocăni display-ul cu degetul şi simbolurile încremeniră încă o dată.

— Nimic deosebit, rosti dezamăgită xenoteha.

— Sistem clasic de eliminare a deşeurilor… Recirculator de apă… Procesor de hrană, cu magazii de proteine şi vitamine… Fluieră din nou. Rezervoare cu licheni Renny şi neo-iarbă pentru absorbţia de CO_2. Deci, un ciclu de oxigen. Nici metan, nici amoniac. Ah, scuză-mă, te rog!

— Verifică datele pentru incubatoare, echipamente de clonare şi alte lucruri de-astea. Găseşte istoria vieţii lui Royd. A maică-sii. Cere lista afacerilor ei… comerţul ăla de care pomenea.

În glasul ei apăru o notă de aţâţare şi o prinse de umăr pe cibernetiçiană.

— Un jurnal! Jurnalul navei. Trebuie să existe un jurnal. Găseşte-l! Trebuie!

— Bine.

Începu să fluiere mulţumită, la unison cu sistemele ei, parcurgând cu rapiditate fluxurile de date. Display-urile se colorară în roşu intens şi începură să clipească, dar ea se mulţumi să surâdă.

— Protecţii, zise mişcându-şi degetele cu rapiditate şi imediat roşul pulsator dispăru. Nimic mai uşor decât să pătrunzi în sistemul de securitate al unui calculator. La fel de uşor cum ai pătrunde într-un om.

Pe coridor se auzi ţârâitul unei sonerii de alarmă.

— La naiba, făcu ciberneticiana, o să-i trezească pe toţi.

Ridică privirea când degetele xenotehei i se înfipseră în umăr, strângând-o dureros.

Un panou din oţel cenuşiu glisă silenţios peste uşa spre coridor.

— Ce…? exclamă ea.

— Ecluza pneumatică de urgenţă, şopti xenoteha, care era expertă în construcţia de nave. Se închide când urmează încărcarea sau descărcarea unor containere în vid.

Ochii li se îndreptară către uriaşa ecluză exterioară, ce se curba deasupra capetelor. Ecluza interioară era aproape complet deschisă şi, în vreme ce o priveau, se închise cu un *clic,* iar etanşarea de pe uşa exterioară se crăpă, apoi se deschise, alunecând o jumătate de metru;

înapoia ei era neantul deformat, atât de strălucitor încât ardea ochii.

— Oh, rosti ciberneticiana, oprindu-se din fluierat.

•••

Alarmele zbârnâiau peste tot. Pasagerii începuseră să se foiască în somn. Melantha ţâşni din hamac şi se năpusti pe coridor, dezbrăcată, îngrijorată, alarmată. D'Branin se sculă somnoros. Psipsiha murmură ceva, sedată. Xenobiologul strigă, speriat.

Undeva, departe, metalul scrâşni şi se rupse, trimiţând o vibraţie prin toată nava, azvârlindu-i pe lingvişti din hamacuri şi trântind-o pe Melantha.

•••

În compartimentul de comandă al *Zburătorului Nopţii* exista o cabină sferică, cu pereţi albi şi simpli, având suspendată în centru o altă sferă, mai mică – o consolă. Când nava se afla în afara spaţiului, pereţii erau opaci – subsolul strâmb şi strălucitor al continuumului spaţio-temporal era greu de suportat.

Acum însă în cameră apăruse bezna, un holopeisaj învia, un întuneric rece, presărat cu stele, puncte de o sclipire îngheţată, ce nu pâlpâiau, fără jos sau sus, sau oricare altă direcţie, singurul detaliu din simulacrul de ocean nocturn fiind sfera-consolă plutitoare.

Zburătorul Nopţii revenise în spaţiul interstelar.

•••

Melantha îşi regăsi sângele rece şi apăsă butonul unui intercom. Alarmele nu conteniseră şi era imposibil de auzit altceva.

— Căpitane, strigă ea, ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu, răspunse glasul lui Royd. Încerc să aflu. Rămâi pe loc. Adună-i şi pe ceilalţi.

Îl ascultă şi reveni la hamac, să se îmbrace, numai după ce se strânseseră cu toţii pe coridor. Erau doar şase. Psipsiha continua să fie adormită, nu putuse fi trezită şi o transportaseră pe braţe. Lipseau xenoteha şi ciberneticiana. Toţi priveau neliniştiţi panoul etanş ce oprea accesul în cala 3.

Când alarmele se opriră, difuzoarele căpătară viaţă.

— Am revenit în spaţiul normal, se auzi vocea lui Royd, dar nava este avariată. Cala 3, unde se află calculatorul vostru, a fost deschisă în timpul funcţionării motosmicelor. A fost distrusă de flux. În mod automat, calculatorul ne-a scos în spaţiu, altfel tensiunile puteau rupe întreaga navă.

— Royd, spuse d'Branin, două femei din echipă…

— Se pare că, în momentul distrugerii calei, calculatorul vostru funcţiona, continuă monoton Royd. Putem presupune că au murit. Nu

pot fi sigur. La solicitarea Melanthei, am dezactivat majoritatea „ochilor" şi „urechilor" mele, menţinând numai senzorii din salon. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Totuşi, nava aceasta este mică, Karoly, şi dacă ele nu sunt cu voi, putem bănui tot ce este mai rău. Se opri o clipă, apoi urmă: Dacă poate fi o consolare, au murit repede şi fără chinuri.

Cei doi lingvişti se priviră îndelung şi semnificativ. Xenobiologul era furios şi roşu la faţă; deschise gura să rostească ceva. Melantha îl apăsă, ferm, cu palma peste buze.

— Ştim cum s-a întâmplat, căpitane? întrebă ea.

— Da, răspunse el fără tragere de inimă.

Xenobiologul pricepuse şi Melantha îndepărtă mâna, lăsându-l să răsufle.

— Royd? îl încurajă ea.

— Pare o nebunie, Melantha, replică glasul, dar se pare că tovarăşele tale au deschis ecluza de încărcare a navei. Bineînţeles, mă îndoiesc că au făcut-o în mod deliberat. Cred că foloseau conexiunea dintre sisteme pentru a obţine acces la comenzile şi memoria *Zburătorului Nopţii.*

— Înţeleg. O tragedie teribilă.

— Da. Poate chiar mai teribilă decât credeţi. Încă n-am verificat gradul de avariere a navei.

— N-ar trebui să te mai reţinem, căpitane, dacă mai sunt probleme, spuse Melantha. Suntem cu toţii şocaţi, şi acum este greu de discutat. Investighează starea navei şi reluăm convorbirea mâine dimineaţă. De acord?

— Da.

Femeia apăsă butonul comunicatorului. Oficial, legăturile audio erau întrerupte. Royd nu-i mai putea auzi.

D'Branin scutură din capul său masiv, grizonat. Lingviştii stăteau unul lângă celălalt, atingându-şi mâinile. Psipsiha dormea. Numai xenobiologul o privi în ochi pe Melantha.

— Îl crezi? izbucni el brusc.

— Nu ştiu, răspunse Melantha, dar şi celelalte cale pot dispărea precum cala 3. Eu îmi mut hamacul într-o cabină. Le sugerez celor din cala 2 să facă acelaşi lucru.

— O idee foarte bună, o susţinu lingvista. Ne putem înghesui. Nu va fi prea confortabil, dar nu cred că voi mai putea dormi liniştită în vreo cală.

— Ar fi bine dacă ne-am lua şi costumele din cala 4, să le avem la îndemână, sugeră partenerul ei.

— Dacă doriţi, făcu Melantha. Este posibil ca toate ecluzele să se

deschidă brusc şi simultan. Royd nu ne poate acuza că ne luăm precauţii. După ziua de azi, zâmbi ea cu amărăciune, ne-am câştigat dreptul de a acţiona iraţional.

— N-avem timp de glumele tale idioate, se răsti furios xenobiologul. Trei morţi, al patrulea nebun, poate, sau în comă, iar noi toţi în pericol…

— Tot nu ştim încă ce s-a întâmplat, îi reaminti femeia.

— *Royd Eris ne ucide!* răcni bărbatul, izbind cu pumnul în palma celeilalte mâini pentru a-şi sublinia spusele. Nu ştiu cine, sau ce este el, şi nu ştiu dacă povestea lui e adevărată şi de fapt nici nu-mi *pasă.* Poate că-i o Minte Hrangan sau îngerul răzbunător al *volcrynului,* sau Iisus Hristos reînviat. Ce dracu' mai contează? *Ne ucide!*

— Îţi dai seama, interveni calmă Melantha, că, de fapt, noi nu putem şti dacă bunul nostru căpitan a închis senzorii de aici? Poate că ne urmăreşte şi ne ascultă chiar în acest moment. N-o face, desigur. Mi-a promis că n-o va face, şi-l cred. Dar, în privinţa asta, n-avem decât cuvântul lui. Acum se pare că *tu* nu-l crezi pe Royd. Dacă-i aşa, nu te poţi încrede în promisiunile lui. Deci, din punctul tău de vedere, n-ar fi prea inteligent să spui ceea ce spui, încheie ea zâmbind subţire.

Xenobiologul amuţi.

— Aşadar calculatorul s-a dus, şopti d'Branin.

— Mă tem că da, încuviinţă Melantha.

Bărbatul se ridică, clătinându-se.

— Mai am unul mic, în cabină, vorbi el. Un portabil, poate că va fi suficient. Trebuie să iau datele de la Royd, să aflu unde am ieşit. *Volcrynul*…

Porni pe coridor şi dispăru în cabina lui.

— Gândiţi-vă ce nefericit ar fi dacă am muri cu toţii, rosti caustică lingvista. Atunci n-ar mai avea cine să-l ajute în căutarea *volcrynului.*

— Lasă-l în pace, o opri Melantha. Suferă la fel de mult ca noi, poate chiar mai mult, dar nu se exteriorizează la fel. Singura lui apărare sunt propriile lui obsesii.

— Şi care-i apărarea *noastră?*

— Mda, făcu Melantha. Răbdarea, poate. Toţi cei care au murit doreau, în clipa morţii, să afle secretul lui Royd. Noi n-am încercat. Uite-ne, stând şi discutând despre morţile lor.

— Nu ţi se pare ciudat?

— Foarte. M-am gândit chiar la o metodă de a-mi testa bănuielile. Unul dintre noi ar putea face încă o încercare de a afla dacă povestea căpitanului a fost, sau nu, adevărată. Dacă cel care a încercat moare, vom şti cu siguranţă. Se opri brusc. Iertaţi-mă, totuşi, dacă nu voi fi eu cea care încearcă. Dar nu mă lăsaţi să vă opresc, dacă simţiţi

chemarea. O să urmăresc rezultatele cu interes. Până atunci, mă mut din zona calelor şi mă duc să trag un pui de somn.

— Căţea arogantă, remarcă lingvistul, pe un ton detaşat, după ieşirea Melanthei.

— Crezi că ne poate auzi? şopti xenobiologul.

— Fiecare afurisit de cuvânt, răspunse lingvista ridicându-se.

O urmară cu toţii.

— Să ne mutăm lucrurile, continuă femeia şi s-o punem şi pe ea… arătă cu degetul spre psipsihă… înapoi în hamac.

Lingvistul încuviinţă.

— Nu facem *nimic?* întrebă xenobiologul. Planuri? Să ne apărăm?

Celălalt bărbat îl privi nimicitor şi-şi trase tovarăşa în direcţie opusă.

•••

— Melantha? Karoly?

Se trezi imediat, la simpla şoptire a numelui şi se sculă în capul oaselor în cuşeta îngustă. Lângă ea, d'Branin gemu încetişor şi se întoarse, întinzându-se.

— Royd? întrebă ea. E dimineaţă?

— Da, răspunse glasul din pereţi. Plutim în spaţiul interstelar la trei ani-lumină de cea mai apropiată stea. Într-un asemenea context, dimineaţa are vreun înţeles?

— Discută asta cu Karoly, când se trezeşte îndeajuns ca să asculte, râse Melantha. Royd, ai spus *plutim!* Cât de grav…?

— Grav, dar nu periculos. Cala 3 este complet distrusă, atârnând de nava mea ca o coajă de metal ruptă, dar avaria este izolată. Motoarele n-au păţit nimic şi calculatoarele *Zburătorului* nu par să fi suferit de pe urma distrugerii calculatorului vostru. Mă temusem… Trauma morţii electronice…

— Eh? Royd? făcu d'Branin.

— O să-ţi spun eu mai târziu, Karoly, îl bătu Melantha pe umăr. Royd, pari foarte serios. Mai e ceva?

— Mă îngrijorează întoarcerea. Când o să cuplez motosmicele pentru a părăsi spaţiul, fluxul va acţiona direct asupra unor porţiuni ale navei care n-au fost proiectate în acest scop. Teama cea mai mare o am pentru ecluza calei 3. Am analizat nişte extrapolări şi nu ştiu dacă va suporta tensiunile. Dacă cedează, toată nava se va crăpa la mijloc. Motoarele vor zbura care încotro, iar restul…

— Am înţeles. Putem face ceva?

— Da. Zonele expuse pot fi armate destul de uşor. Bineînţeles, fuzelajul exterior este blindat pentru a rezista forţelor din afara spaţiului. Am putea să-l protejăm cu un fel de scut, primitiv dar util. Când s-au

deschis ecluzele, s-au rupt bucăţi mari din blindaj, dar ele continuă să se afle afară, plutind la un kilometru-doi depărtare şi pot fi utilizate.

D'Branin se trezise.

— Avem patru scube pentru ieşiri în spaţiu. Putem recupera fragmentele.

— Bine, Karoly, totuşi nu asta constituie principala mea grijă. Nava se auto repară, în anumite limite, dar în cazul de faţă limitele respective sunt depăşite. Va fi nevoie să intervin personal.

— Tu?! exclamă d'Branin. Prietene, ai spus… adică, muşchii tăi… slăbiciunea ta… nu te putem ajuta?

— Sunt neajutorat numai într-un câmp gravitaţional, Karoly. Lipsit de greutate, mă simt în elementul meu şi de aceea voi decupla temporar grila gravitaţională, ca să încerc să-mi adun puterile în vederea reparaţiilor. Ai înţeles greşit, pot lucra. Am unelte şi propria mea scubă de intervenţii.

— Cred că ştiu ce te-ngrijorează, interveni Melantha.

— Mă bucur. Poate că atunci îmi vei putea răspunde la o întrebare: Dacă părăsesc securitatea cabinei mele, îţi poţi opri prietenii de a mă ucide?

D'Branin era şocat.

— Royd, Royd, noi suntem savanţi, nu soldaţi sau criminali, nu… suntem oameni, cum poţi crede că te vom ameninţa?

— Oameni, repetă Royd, dar, pentru mine, creaturi străine, care mă suspectează. Nu-mi oferi asigurări false, Karoly.

Bărbatul începu să se bâlbâie. Melantha îl prinse de mână şi-i făcu semn să tacă.

— Royd, zise ea, n-o să te mint. Există un pericol. Sper totuşi că ieşind de acolo, îi vei linişti pe toţi. Atunci vor vedea că ai spus adevărul, nu-i aşa?

— Da, dar va fi suficient să le curme suspiciunile? Ei cred că i-am ucis pe prietenii voştri, nu?

— Poate că da. Pe jumătate o cred, pe jumătate se tem de idee. Sunt înspăimântaţi, căpitane. Şi eu sunt înspăimântată.

— Nu mai mult decât mine!

— Aş fi mai puţin înspăimântată, dacă aş şti ce s-a întâmplat cu adevărat. Tu ştii?

Tăcere.

— Royd, dacă…

— Am încercat să opresc injecţia cu esperon, vorbi el. Le-aş fi putut salva pe cele două femei, dacă le-aş fi văzut, le-aş fi auzit, aş fi ştiut ce voiau să facă. Dar tu m-ai rugat să închid senzorii, Melantha. Nu pot

acţiona dacă nu am informaţii. M-aş simţi mai în siguranţă, adăugă el ezitând, dacă i-aş putea reconecta. Sunt orb şi surd. Mă simt frustrat. Nu te pot ajuta, dacă sunt orb şi surd.

— Atunci conectează-i, rosti brusc Melantha. Am greşit. N-am înţeles. Acum însă înţeleg.

— Ce înţelegi? întrebă d'Branin.

— Tu nu înţelegi, spuse Royd. *Nu* înţelegi. Nu pretinde că înţelegi, Melantha Jhirl. *Nu!*

Vocea din difuzor era acum tensionată de emoţie.

— Ce? întrebă din nou d'Branin. Melantha, nu pricep…

— Nici eu, făcu ea gânditoare. Nici eu nu pricep, Karoly.

Îl sărută uşor.

— Royd, rezumă femeia, mi se pare că trebuie să faci reparaţiile indiferent de asigurările pe care ţi le putem oferi. N-o să-ţi rişti nava cuplând motosmicele în condiţiile astea. Alternativa este să rămânem aici până murim cu toţii. Avem de ales?

— Eu pot alege, vorbi Royd cu o seriozitate glacială. V-aş putea ucide pe toţi, dacă acesta ar fi singurul mod de a-mi salva *Zburătorul Nopţii*.

— Ai putea încerca, aprobă Melantha.

— Să nu mai vorbim despre moarte, interveni d'Branin.

— Ai dreptate, Karoly. Nu vreau să ucid pe niciunul dintre voi. Dar trebuie să fiu şi eu protejat.

— Ai să fii, zise Melantha. Karoly îi poate pune pe ceilalţi să culeagă fragmentele de carcasă. Eu te voi însoţi în permanenţă. O să te ajut şi treaba va fi terminată de trei ori mai repede.

— Din experienţa mea, făcu politicos Royd, ştiu că majoritatea celor care trăiesc pe planete sunt greoi şi obosesc cu uşurinţă în imponderabilitate. Dacă aş lucra singur, aş fi mai eficient.

— Nu-i chiar aşa. Îţi reamintesc că sunt modelul îmbunătăţit, căpitane. La fel de bună în cădere liberă ca şi în pat. O să te-ajut.

— Cum doreşti. Peste câteva momente, decuplez grila gravitaţională. Karoly, pregăteşte-ţi oamenii. Scoateţi scubele şi porniţi. Eu voi ieşi de pe *Zburătorul Nopţii* peste trei ore, după ce mă voi adapta la gravitaţia voastră. Atunci când ies, vreau ca toţi să fie în afara navei.

•••

Aveai senzaţia că un animal uriaş muşcase din univers.

Melantha aştepta pe scuba ei, în apropiere de *Zburătorul Nopţii* şi privea stelele. Nu era chiar atât de diferit aici, în adâncul spaţiului interstelar. Stelele erau reci, puncte de lumină îngheţate ce nu clipeau,

austere, parcă mai glaciale şi mai nepăsătoare decât aceiaşi sori care, văzuţi printr-o atmosferă, dansau şi pâlpâiau. Doar absenţa oricărui reper îi reamintea unde se afla: în locul „dintre", acolo unde oamenii nu se opresc, unde *volcrynii* zboară cu nave incredibil de vechi. Încercă să găsească soarele lui Avalon, însă nu ştia unde să-l caute. Configuraţiile constelaţiilor îi erau străine, înapoi, înainte, deasupra, de jur împrejur, câmpurile stelare se întindeau la nesfârşit. Privi în jos, sub scubă şi *Zburător,* aşteptând alte stele necunoscute şi imaginea o izbi cu o forţă aproape fizică.

Îşi învinse un val de ameţeală. Era suspendată deasupra unui hău, o falie gigantică în univers, neagră, fără stele, imensă.

Pustie.

Atunci îşi aminti: Vălul lui Satan. Un simplu nor de gaze întunecate, nimic real, o poluţie galactică ce atenua lumina stelelor Hotarului. De la o distanţă atât de mică, însă, părea imens, ameninţător. Trebuia să privească în altă parte, atunci când se simţea gata să se prăbuşească. Dedesubtul siluetei fragile, alb-argintie a Zburătorului Nopţii se întindea un hău gata să-i înghită.

Atinse o tastă de pe manşa bifurcată a scubei, rotindu-se astfel încât Vălul ajunse în lateral. Asta părea s-o ajute, cumva. Se concentră asupra *Zburătorului.* Era obiectul cel mai mare din universul ei, puternic iluminat şi masiv; trei ovoide alăturate, cu două sfere dedesubt, toate legate prin tuburi perpendiculare între ele. Unul din ovoide era spart acum, conferind ansamblului o lipsă de armonie.

Putea zări şi celelalte scube, deplasându-se pe fundalul negru, urmărind bucăţile rupte din blindajul ovoidului, luptându-se cu ele şi aducându-le înapoi. Ca întotdeauna, lingviştii lucrau împreună, pe aceeaşi scubă. Xenobiologul era singur. D'Branin avea un tovarăş tăcut – psipsiha, sedată din nou, adormită în costumul cu care o îmbrăcaseră. Royd insistase pentru evacuarea totală a navei, iar trezirea la conştiinţă a femeii ar fi necesitat timp şi grijă; aceasta fusese alternativa cea mai sigură.

În timp ce colegii ei munceau, Melantha îl aştepta pe Royd, discutând ocazional cu ceilalţi prin radio. Neobişnuiţi cu imponderabilitatea, lingviştii se plângeau întruna. D'Branin încerca să-i liniştească. Xenobiologul lucra în tăcere, fără un cuvânt. Ceva mai devreme fusese vehement, opunându-se ieşirii în spaţiu, dar Melantha şi d'Branin îl convinseseră în cele din urmă şi se părea că nu mai avea nimic de comentat. Melantha îi privea acum traversându-i câmpul vizual, o siluetă într-o armură neagră, dreaptă şi neclintită la manşă.

În cele din urmă, ecluza circulară din vârful sferei prova a

Zburătorului Nopţii se deschise şi Royd Eris ieşi. Femeia îl privi apropiindu-se şi se întreba cum arăta de fapt. Îşi imaginase atâtea posibilităţi… Uneori glasul său politicos, educat, prea formal, îi reamintea de aristocraţii bruneţi de pe Prometheusul ei natal, vrăjitorii care se jucau cu genele umane. Alteori, naivitatea lui o făcea să-şi închipuie un adolescent inocent. Holograma arăta un tânăr zvelt şi probabil că era mult mai în vârstă decât umbra aceea palidă, dar, auzindu-l, Melanthei îi venea greu să creadă că era un bătrân.

Scuba lui Royd le depăşea în mărime pe ale lor şi avea o înfăţişare diferită: o placă ovală, lungă, cu opt membre articulate ce apăreau de dedesubt aidoma picioarelor unui păianjen metalic; deasupra era montată turela unui laser-tăietor de calibru mare. Costumul lui Royd era, de asemenea, straniu, mult mai masiv decât ale Academiei, cu o proeminenţă între omoplaţi, probabil sursa de energie, şi aripioare zimţate, radiale, pe umeri şi cască.

Când în cele din urmă ajunse suficient de aproape de Melantha, femeia văzu un chip obişnuit. Palid, extrem de palid, asta era impresia predominantă; păr argintiu, tăiat foarte scurt, firişoare albe în jurul liniilor ascuţite ale maxilarului, sprâncene aproape invizibile, sub care se mişcau agitaţi ochii albaştri. Pielea era albicioasă şi neridată, abia atinsă de timp.

Pare obosit, se gândi Melantha. Şi parcă puţin speriat.

Îşi opri scuba lângă a ei, printre resturile contorsionate ce alcătuiseră cala 3 şi privi dezastrul, maldărul de bucăţi plutitoare care fuseseră cândva carne şi sânge, sticlă, metal şi plastic. Greu de deosebit acum, topite, arse şi solidificate laolaltă.

— Avem multe de făcut, Melantha, rosti el.

— Mai întâi, să vorbim, răspunse femeia.

Îşi apropie scuba şi se întinse către el, însă distanţa continua să fie prea mare, lăţimea celor două aparate de zbor menţinându-i despărţiţi. Melantha se retrase şi se răsuci complet, astfel încât Royd atârna cu capul în jos în lumea ei, iar ea cu capul în jos în lumea lui. Apoi se apropie din nou, poziţionându-şi scuba direct deasupra-dedesubtul lui. Mâinile lor înmănuşate se întâlniră, se atinseră, se despărţiră. Melantha reglă înălţimea. Căştile se atinseră.

— Nu… începu nesigur Royd.

— Închide emiţătorul, porunci ea. Sunetul se transmite prin contactul dintre căşti.

Bărbatul clipi şi folosi tastele din dreptul limbii, ascultând-o.

— Acum putem vorbi, spuse femeia.

— Nu-mi place asta, Melantha, începu el. Este prea evident. E

periculos.

— Nu există altă cale, Royd, eu *ştiu.*

— Da, încuviinţă el. Am ştiut că ştii. Trei mutări înainte, Melantha. N-am uitat cum joci şah. Totuşi este mai sigur dacă te prefaci neştiutoare.

— Înţeleg asta, căpitane. De alte lucruri sunt mai puţin sigură. Putem discuta?

— Nu. Nu-mi cere aşa ceva. Fă cum îţi spun eu. Sunteţi în primejdie, cu toţii, dar eu te pot proteja. Cu cât ştii mai puţine, cu atât te pot apăra mai bine.

Prin vizorul transparent chipul i se întrevedea grav.

— Nava ta ne ucide, căpitane, rosti Melantha privindu-l în ochii răsturnaţi. Oricum, aşa bănuiesc eu. Nu tu. Nava. Numai că-i lipsit de sens. Tu comanzi *Zburătorul Nopţii*. Cum de poate acţiona independent? Şi de ce? Care-i motivul? Cum s-a realizat crima aceea psionică? Nu poate fi nava, totuşi nu poate fi nici altceva. Ajută-mă, căpitane.

Bărbatul clipi; în ochi i se citea îngrijorarea.

— N-ar fi trebuit niciodată să accept propunerea lui Karoly. Mai ales că aveaţi un telepat printre voi. Era riscant. Dar am dorit să văd *volcrynul*. Deja înţelegi destule. Nu-ţi pot spune mai multe. Nava funcţionează incorect şi asta este tot ceea ce trebuie să ştii. Nu-i bine să întinzi coarda prea mult. Atâta vreme cât eu sunt la comenzi, pericolul este redus pentru tine şi tovarăşii tăi. Ai încredere în mine.

— Încrederea este o legătură dublă, rosti ea hotărâtă.

Royd ridică braţul, o împinse într-o parte, apoi repuse în funcţiune emiţătorul căştii.

— Gata cu bârfa, anunţă el. Avem treabă de făcut. Vino. Vreau să văd cât de îmbunătăţită eşti.

În singurătatea căştii ei, Melantha înjură încetişor.

•••

Xenobiologul îl privi pe Royd ieşind pe scuba lui enormă, o privi pe Melantha apropiindu-se de el, o privi răsturnându-se şi lipindu-şi vizorul de al bărbatului. De-abia îşi putea stăpâni furia. Se gândi cu ură că, într-un fel sau altul, erau cu toţii implicaţi, Royd, Melantha, probabil chiar şi bătrânul d'Branin. Melantha îl protejase din capul locului; când ar fi trebuit să acţioneze împreună, îl oprise, descoperise cine sau ce era. Iar acum, trei oameni erau morţi, ucişi de nulitatea în costum grotesc şi Melantha atârna cu capul în jos şi faţa lipită de a lui, ca într-un sărut. Întrerupse emiţătorul şi blestemă. Ceilalţi se aflau în afara razei lui vizuale, porniţi în urmărirea unor fragmente rotitoare de metal, pe jumătate topite. Royd şi Melantha erau lipiţi unul de celălalt, iar nava

rămăsese pustie şi vulnerabilă. Aceasta era şansa lui. Nimic surprinzător în faptul că Eris insistase ca toţi să iasă înaintea lui; afară, izolat de comenzile *Zburătorului Nopţii,* era doar un om şi atât. Ba chiar unul nevolnic.

Rânjind cu răutate, xenobiologul descrise cu scuba un cerc larg şi dispăru în gura căscată a sălii motoarelor. Proiectorul lui clipi dincolo de cercul nuclearelor şi trimise raze lungi peste cilindrii etanşi ai motosmicelor, motoarele uriaşe ce deformau continuumul spaţio-temporal, încastrate în reţele din metal şi cristal. Totul era expus vidului. Era soluţia optimă; atmosfera coroda şi distrugea.

Opri scuba şi coborî, îndreptându-se către ecluză. „Acum urmează partea cea mai grea", se gândi. Trupul decapitat al telepatului fusese ancorat de o traversă masivă: un paznic înspăimântător al uşii. Aşteptând deschiderea ecluzei interioare, xenobiologul fu nevoit să-l privească. De câte ori se uita în altă parte, constată că, într-un fel sau altul, ochii îi reveneau la cadavru. Acesta arăta aproape natural, de parcă n-ar fi avut niciodată cap. Se strădui să-şi reamintească chipul tânărului, dar nu reuşi, apoi ecluza se deschise, iar el, recunoscător, alungă gândul şi intră.

Era singur în *Zburătorul Nopţii.*

Prudent, păstră costumul pe el, deşi desfăcu casca, lăsând-o pe spate, şi simţi ţesătura metalică, brusc de rigidizată, mulându-se ca o glugă. Dacă ar fi fost nevoie, o putea fixa înapoi suficient de rapid. În cala 4, acolo unde depozitaseră echipamentul, găsi ceea ce căuta: un laser-tăietor portabil, încărcat. De energie mică, dar suficientă.

Încet şi stângaci în imponderabilitate, se împinse prin coridor până în salonul cufundat în beznă.

Era frig, simţea pe obraji aerul rece. Încercă să-l ignore. Se propti în pragul uşii şi se propulsă de-a curmezişul încăperii, plutind peste mobilierul fixat în podea.

Pe când se îndrepta către obiectivul său, simţi ceva umed şi rece atingându-l pe faţă. Tresări, însă senzaţia dispăruse înainte de a-şi da seama ce fusese.

Întinse mâna, prinse ceva şi, pentru o clipă, i se făcu rău. Uitase. Nimeni nu curăţase încă salonul. *Resturile* continuau să fie acolo, plutind în imponderabilitate, sânge, carne, bucăţi de os şi creier. De jur împrejurul lui.

Se opri lângă peretele îndepărtat şi se trase în jos, acolo unde dorise să ajungă. Batardoul. Peretele despărţitor. Nu se zărea nicio uşă, însă metalul nu putea fi foarte gros. Dincolo de el se afla cabina de comandă, accesul la calculator, securitatea, puterea. Xenobiologul nu

se considera un individ răzbunător. Nu intenţiona să-i facă vreun rău lui Royd Eris; o asemenea decizie n-avea să-i aparţină lui. Urma să pună stăpânire pe *Zburătorul Nopţii,* să-l imobilizeze pe Eris şi să se asigure că rămânea în costum. Avea să-i ducă pe toţi înapoi fără alte mistere şi crime. Anchetatorii Academiei puteau asculta relatările şi-l puteau testa pe Eris, hotărând după aceea vinovăţia şi inocenţa, şi ce trebuia făcut.

Laserul emise un fascicul subţire de lumină purpurie. Xenobiologul zâmbi şi-l îndreptă către batardou. Tăia încet, dar avea răbdare. N-aveau să-şi dea seama că lipseşte şi chiar dacă urmau să-i remarce absenţa, aveau să-l creadă în urmărirea vreunei bucăţi de blindaj. Reparaţiile lui Eris puteau dura ore, poate zile. Lama strălucitoare a laserului fumegă în locul unde topea metalul. Răbdător, îşi concentră atenţia asupra ei.

Ceva se deplasă la periferia câmpului său vizual, o simplă străfulgerare, abia întrezărită. O bucăţică plutitoare de creier, se gândi. O aşchie de os. O bucată de piele sângerândă, de care atârna încă părul. Lucruri oribile, însă nimic anormal. El era biolog, era obişnuit cu sânge, creieri şi carne. Mai mult chiar decât atât; pe timpuri disecase nenumărate creaturi străine omului.

Întrezări din nou mişcarea cu coada ochiului. Fără să vrea, se simţi ispitit să privească. Nu putea să *nu* privească, aşa cum nu putuse ignora cadavrul decapitat din ecluză. Privi.

Era un ochi.

Xenobiologul se cutremură şi laserul alunecă într-o parte, încât fu nevoit să-l readucă în tăietură. Inima îi bubuia, încercă să se liniştească. Nu avea motiv de teamă, în navă nu era nimeni, iar dacă Royd revenea, ei bine, putea folosi laserul drept armă şi purta costumul în caz că se deschidea vreo ecluză.

Se uită iarăşi spre ochi, alungându-şi spaima. Era un simplu glob ocular, ochiul telepatului – intact, însângerat dar intact; acelaşi ochi albastru spălăcit pe care-l avusese când fusese viu, nimic supranatural. O bucată de carne moartă, plutind în salon printre alte bucăţi de carne moartă. Cineva ar fi trebuit să cureţe locul, se gândi furios. Era indecent să-l lase aşa, era necivilizat.

Ochiul nu se clintea. Celelalte fragmente sinistre pluteau pe curenţii de aer ce se deplasau prin încăpere, însă ochiul era nemişcat. Fixat asupra lui. Holbându-se.

Se blestemă singur şi se concentră asupra laserului. Tăiase o linie aproape dreaptă, lungă de un metru, în susul batardoului. Începu alta, perpendiculară pe prima.

Ochiul îl privea imperturbabil. Brusc, bărbatul nu mai putu rezista.

Desprinse o mână de pe laser, se întinse, prinse ochiul şi-l azvârli cât mai departe. Mişcarea îl dezechilibră. Se rostogoli pe spate, scăpând laserul, cu braţele bătând aerul ca aripile unei păsări greoaie. În cele din urmă, se agăţă de o muchie a mesei şi se opri.

Laserul ajunsese în mijlocul salonului. Continua să funcţioneze şi se rotea încetişor, în timp ce plutea. Aşa ceva era imposibil. Ar fi trebuit să se decupleze în clipa când îl scăpase. O defecţiune, se gândi. Raza subţire şi purpurie brazdă mocheta, care fumegă.

Înfiorându-se, xenobiologul îşi dădu seama că laserul se învârtea către el.

Se ridică, puse ambele palme pe tăblia mesei şi se împinse în lateral.

Acum laserul se rotea mai repede.

Se izbi de un perete, gemu de durere, ricoşă din podea, se împinse cu piciorul. Laserul se răsucea rapid, urmărindu-l. Se avântă în sus, pregătindu-se pentru un ricoşeu din plafon. Fasciculul se roti, dar nu îndeajuns de repede. Avea să-l poată apuca atunci când trăgea în direcţia opusă.

Se apropie, întinse mâna şi văzu ochiul.

Plutea chiar deasupra laserului. Privindu-l.

Xenobiologul scoase un icnet neauzit, din fundul gâtului şi mâna lui ezită – nu mult, dar suficient – şi raza purpurie se ridică şi se întoarse.

Atingerea ei fu o mângâiere uşoară şi fierbinte pe gât.

•••

Trecuse mai bine de o oră când îşi dădură seama că lipsea. Primul observă d'Branin, care-l chemă prin radio, fără să capete vreun răspuns. Îi anunţă şi pe ceilalţi.

Royd îşi retrase scuba de lângă fragmentul de blindaj pe care-l sudase şi, prin vizor, Melantha văzu cum liniile din jurul buzelor i se încordară. Ochii îi erau extrem de atenţi.

În clipa aceea începură urletele.

Un răcnet ascuţit de durere şi spaimă, urmat de un suspin înăbuşit, chinuit. Le auziră cu toţii. Răsunaseră în receptoarele căştilor şi-i asurziseră.

— El este, vorbi lingvista.

— E rănit, adăugă tovarăşul ei. Strigă după ajutor. Nu-l auziţi?

— Unde? începu cineva.

— Nava, făcu lingvista. Probabil s-a întors în navă.

— Nu, zise Royd. Am avertizat…

— Mergem să cercetăm, hotărî lingvistul.

Partenera lui eliberă bucata de fuzelaj pe care o remorcau şi aceasta se îndepărtă, rostogolindu-se. Scuba lor se înclină spre *Zburătorul*

Nopţii.

— Staţi, rosti Royd. O să mă întorc în cabina mea şi o să cercetez de acolo, dacă doriţi. Rămâneţi afară până vă dau eu permisiunea.

— Mai du-te dracu'! se răsti lingvistul.

— Royd, prietene, ce vrei să zici? întrebă d'Branin.

Scuba lui o urmă pe a lingviştilor, însă fusese mult mai departe şi mai avea destul până la navă.

— Este rănit, continuă el, poate chiar grav. Trebuie să-l ajutăm.

— Nu, spuse Royd. Karoly, *opreşte-te.* Dacă colegul vostru s-a întors singur în navă, atunci este mort.

— De unde ştii? întrebă lingvistul. Tu l-ai aranjat? Ai pus capcane?

— Ascultaţi-mă, urmă Royd. Acum nu-l mai puteţi ajuta. Numai eu l-aş fi putut ajuta, iar el nu m-a ascultat. Credeţi-mă. Opriţi-vă.

În depărtare, scuba lui d'Branin se opri. Nu şi cea a lingviştilor.

— Eu zic că şi-aşa te-am ascultat prea mult, zise femeia.

Aproape că striga pentru a se face auzită peste suspine şi scâncete, sunetele de agonie ce le umpluseră universul.

— Melantha, continuă ea, ţine-l locului pe Eris. O să intrăm prudenţi, să vedem ce se-ntâmplă înăuntru, dar nu vreau ca el să revină la comenzi. Ai înţeles?

Melantha şovăi. Urletele de agonie şi groază îi sfredeleau timpanele; era greu să se concentreze.

Royd îşi răsuci scuba pentru a ajunge în faţa ei şi femeia îi simţi privirea.

— Opreşte-i, spuse el. Melantha, Karoly, porunciţi-le. Habar n-au ce fac.

În glas i se simţea disperarea.

Privindu-l, Melantha se decise.

— Intră repede, Royd. Fă ce poţi. Eu încerc să-i interceptez.

Bărbatul încuviinţă, însă Melantha pornise deja. Scuba ei se retrase din zona de lucru, ticsită cu fragmente de blindaj şi alte resturi, apoi acceleră brusc, îndreptându-se către pupa *Zburătorului Nopţii.*

Chiar pe când se apropia, ştiu că era prea târziu. Lingviştii ajunseseră foarte aproape, mişcându-se mai repede decât ea.

— Nu! strigă Melantha cu glasul cel mai autoritar. Nava nu-i sigură, lua-o-ar dracu'!

— Căţea, a fost singurul răspuns.

Scuba lui d'Branin porni într-o urmărire inutilă.

— Prieteni, trebuie să vă opriţi, vă rog, vă implor, să discutăm şi să vedem ce-i de făcut.

Nu se auziră decât gemetele ce nu mai conteneau.

— Sunt şeful vostru, insistă el. Vă ordon să mă aşteptaţi în afara navei. M-aţi auzit? Vă ordon, invoc autoritatea Academiei! Vă rog, prieteni, vă rog, ascultaţi-mă!

Melantha privi lingviştii dispărând în josul cilindrului lung al sălii motosmicelor.

Un moment mai târziu, îşi opri scuba lângă gaura neagră, întrebându-se dacă trebuia să-i urmeze înăuntru. I-ar fi putut ajunge înainte de deschiderea ecluzei.

Glasul lui Royd, răguşit şi încordat, răspunse întrebării ei nerostite.

— Melantha, stai. Nu mai înainta.

Privi înapoi. Scuba lui Royd se apropia.

— Ce faci? îl întrebă. Intră prin ecluza cabinei tale. Trebuie să intri!

— Nu pot, Melantha, răspunse el calm. Nava nu-mi va răspunde. Ecluza nu se va deschide. Nu vreau ca tu sau Karoly să intraţi în navă înainte ca eu să pot reveni la comenzi.

Femeia privi în puţul negru în care dispăruseră lingviştii.

— Ce se va…?

— Imploră-i să se întoarcă, Melantha. Convinge-i. Poate că mai este vreme, dacă te vor asculta.

Ea încercă, apoi încercă şi d'Branin. Planşetele, gemetele, simfonia macabră continuau. Totuşi nu puteau lua legătura cu cei doi.

— Şi-au decuplat receptoarele, rosti furioasă Melantha. Nu mai vor să ne audă. Sau… nu mai vor să audă *sunetele* alea.

Scubele lui Royd şi d'Branin ajunseră simultan lângă ea.

— Nu înţeleg, rosti d'Branin. Ce se întâmplă?

— E simplu, Karoly, răspunse Royd. Sunt ţinut afară până când… până când mama termină cu ei.

•••

Lingviştii lăsară scuba lângă cea a xenobiologului şi trecură grăbiţi prin ecluză, abia privind hidosul uşier decapitat.

Înăuntru, se opriră doar pentru a-şi scoate căştile.

— Se mai aude, constată bărbatul.

— Dinspre salon, încuviinţă femeia. Hai, repede!

Parcurseră coridorul, împingându-se şi trăgându-se, în mai puţin de un minut. Cu cât se apropiau, sunetele se auzeau tot mai puternic.

— E înăuntru, rosti lingvista când ajunseră la uşă.

— Da, dar e singur? Ne trebuie o armă. Dacă… Înseamnă că Royd a minţit, în navă mai există cineva. Trebuie să avem cu ce ne apăra.

Femeia nu mai voia să aştepte.

— Suntem doi, zise ea. *Haide!*

Apoi se lansă în salon.

Înăuntru era întuneric. Puţinele raze de lumină răzbăteau de pe coridor. După câteva clipe, ochii li se obişnuiră.

— Unde eşti? strigă derutată.

Salonul părea pustiu, sau poate că lumina le juca feste.

— Să ne luăm după sunete, sugeră bărbatul.

Se opri în uşă, privind temător aproape un minut, înainte de a începe să se deplaseze în lungul unui perete, pipăind cu mâinile.

Nerăbdătoare, lingvista se propulsă de-a curmezişul încăperii, căutând. Atinse un perete în zona bucătăriei şi asta o făcu să se gândească la arme. Ştia unde erau păstrate tacâmurile.

— Aici, spuse ea. Aici, am un cuţit care ar trebui să te sperie.

Îl flutură prin aer şi izbi o bulă plutitoare de sânge, mare cât pumnul. Bula se sparse, refăcându-se într-o sută de biluţe mai mici.

— Oh, Doamne milostiv, rosti bărbatul cu glasul spart de spaimă.

— Ce? L-ai găsit? Este…?

Lingvistul pornise către uşă, târându-se de-a lungul peretelui pe acelaşi drum pe care venise.

— Ieşi de aici, o avertiză. *Grăbeşte-te!*

— De ce? întrebă ea, tremurând fără să se poată controla.

— Am găsit… Zbieretele, plânsetele… *Vino!*

— Ce?

— Difuzoarele… scânci el. Oh, nu-nţelegi? Se aud din difuzoarele *navei!*

Ajunse la uşă, suspină puternic şi n-o mai aşteptă. Se repezi în josul coridorului şi dispăru.

Femeia îşi luă avânt şi-şi schimbă poziţia, pentru a-l urma.

Ţipetele încetară. Pur şi simplu, ca retezate.

Ea se împinse şi pluti spre uşă, ţinând cuţitul în mână.

De sub masă se târî o mogâldeaţă neagră, care se ridică blocându-i drumul. Pentru un moment, o desluşi limpede, conturându-se în lumina coridorului. Xenobiologul, în costum spaţial, cu casca lăsată pe spate. Ridică mâinile în care ţinea ceva. Era un laser, un banal laser-tăietor.

Femeia se îndrepta direct către el. Bătu aerul şi încercă să se oprească, dar nu reuşi.

Când ajunse destul de aproape, văzu că bărbatul avea sub bărbie o a doua gură, care rânjea, iar din cauza mişcărilor, de acolo se desprindeau picături de sânge.

•••

Lingvistul se năpusti pe coridor, cuprins de groază, izbindu-se orbeşte de pereţi. Panica şi imponderabilitatea îl făceau stângaci. Îndepărtându-se, continua să se uite peste umăr, sperând să-şi vadă

tovarăşa urmându-l, dar şi înspăimântat de ceea ce ar fi putut zări în locul ei.

Trecu mult, *mult* până ce ecluza se deschise. Aşteptând şi tremurând, pulsul începu să i se domolească. Se strădui să se liniştească. O dată ajuns acolo, cu ecluza interioară închisă între el şi salon, începea să se simtă în siguranţă.

Brusc, nu-şi mai putu aminti ce-l îngrozise într-atât.

Se ruşina; fugise, o abandonase. Pentru ce? Ce-l înspăimântase atât de rău? Un salon pustiu? Sunetele din difuzoare? Asta însemna doar că xenobiologul era în viaţă, altundeva, prin navă, chinuindu-se şi transmiţându-şi agonia prin radioul căştii.

Întinse mâna decis şi opri ciclul ecluzei, apoi îl inversă. Aerul care fusese parţial aspirat năvăli înapoi în încăpere.

Bărbatul clătină posomorât din cap. Ştia că ea nu avea să-l lase niciodată să uite întâmplarea. Cel puţin, să se întoarcă şi să-şi ceară iertare. Ar fi fost totuşi ceva.

Când ecluza interioară se deschise, simţi din nou un scurt fior de teamă, o clipă de spaimă pură, întrebându-se ce ar fi putut ieşi din salon, aşteptându-l pe coridoarele *Zburătorului Nopţii*. Se stăpâni.

Femeia îl aştepta de cealaltă parte a ecluzei.

Nu distingea nici furie, nici dispreţ în trăsăturile ei surprinzător de calme, dar se împinse înainte şi încercă să găsească o scuză:

— Nu ştiu de ce-am…

Cu o graţie molatecă, braţul ei apăru de la spate, în pumn ţinea cuţitul. Abia atunci observă, chiar între sâni, gaura pârlită din costum.

•••

— *Mama ta?* întrebă neîncrezătoare Melantha, pe când atârnau neajutoraţi lângă navă.

— Poate să audă tot ce vorbim, răspunse Royd. Dar acum nu mai are nicio importanţă. Prietenul vostru trebuie să fi făcut ceva extrem de prostesc şi ameninţător. Acum ea este decisă să vă ucidă pe toţi.

— Ea… ea… ce vrei să spui? articulă uluit d'Branin. Royd, doar nu vrei să ne spui că mama ta mai trăieşte. Ne-ai spus că a murit înainte de naşterea ta.

— Da, Karoly, încuviinţă Royd. Nu te-am minţit.

— Nu, interveni Melantha, n-am crezut aşa ceva. Dar nici nu ne-ai spus tot adevărul.

— Mama este moartă, zise Royd, dar… stafia ei continuă să trăiască şi să anime *Zburătorul* meu. Chicoti amar. Poate ar fi mai potrivit să-l numesc *Zburătorul* ei. În cazul cel mai fericit, eu mă ocup de reglaje.

— Royd, vorbi d'Branin, *volcrynii* mei sunt mai reali decât orice stafii.

Glasul lui era uşor mustrător.

— Nici eu nu cred în stafii, se încruntă femeia.

— Îi puteţi spune cum doriţi, spuse Royd. Denumirea mea este la fel de bună ca oricare alta. Realitatea rămâne aceeaşi. Mama, sau o parte a ei, trăieşte în *Zburătorul Nopţii* şi vă va ucide pe toţi, aşa cum a mai ucis şi pe alţii, înainte.

— Royd, este lipsit de sens, îl opri d'Branin. Eu…

— Karoly, lasă-l pe căpitan să explice.

— Da, reluă Royd. *Zburătorul Nopţii* este foarte… foarte *avansat,* înţelegeţi? Automat, se repară singur… Aşa şi trebuia să fie, dacă mama voia să se elibereze de necesitatea echipajului. Dacă vă reamintiţi, a fost construit pe Newholme. N-am fost niciodată acolo, dar am auzit că tehnologiile lor sunt destul de sofisticate. Am senzaţia că Avalonul nu ar putea duplica această navă. Puţine planete ar putea s-o facă.

— Concluzia, căpitane?

— Concluzia… concluzia sunt calculatoarele, Melantha. Trebuiau să fie extraordinare. Şi sunt, credeţi-mă, sunt. Matrice cu miezuri cristaline, acces prin laser şi alte… alte caracteristici.

— Vrei să spui că *Zburătorul* este o Inteligenţă Artificială?

— Nu, nu aşa cum o înţeleg eu. Dar este ceva destul de asemănător. Mama construise un echipament de stocare a personalităţii. Ticsise cristalul central cu propriile ei amintiri, dorinţe, trăiri, iubiri şi… ură. De asta a încredinţat calculatorului educaţia mea, înţelegeţi? Ştia că avea să mă crească aşa cum ar fi făcut-o ea însăşi, dacă ar fi avut răbdare. În acelaşi timp, i-a mai introdus şi alte programe.

— Şi nu-i poţi anula programarea, prietene?

— *Am* încercat, Karoly, sună disperată vocea lui Royd. Dar mă pricep mai puţin la funcţionarea sistemelor, iar programele sunt foarte complicate şi aparatura sofisticată. Le-am şters cel puţin de trei ori şi au reapărut de fiecare dată. Mama e înregistrată pe un program-fantomă, căruia nu-i pot da de urmă. Apare şi dispare, aşa cum doreşte. O stafie, înţelegi? Amintirile şi personalitatea ei sunt atât de împletite cu programele ce dirijează *Zburătorul Nopţii* încât nu pot scăpa de ea, fără să anulez tot sistemul. Iar asta m-ar lăsa neajutorat. Nu aş putea niciodată să le reprogramez şi, o dată cu calculatoarele, se va prăbuşi toată nava, motosmicele, sistemele de întreţinere a vieţii, totul… Voi fi nevoit să părăsesc *Zburătorul Nopţii,* şi asta mă va ucide.

— Trebuia să ne fi spus din timp, prietene. Pe Avalon avem mulţi ciberneticieni, iar unii sunt adevărate genii. Te-am fi putut ajuta. Ţi-am fi adus experţi.

— Karoly, am *avut* experţi. În două rânduri, am adus la bord specialiste în sisteme. Prima mi-a spus exact ce v-am explicat mai înainte: anularea programului-fantomă este imposibilă fără ştergerea completă a tuturor programelor. A doua se instruise pe Newholme. Crezuse că m-ar putea ajuta. Mama a ucis-o.

— Continui totuşi să omiţi ceva, rosti Melantha. Înţeleg că stafia cibernetică poate deschide şi închide ecluzele când doreşte, sau că poate aranja alte accidente de natură similară. Dar prima crimă, telepatul nostru, cum o explici?

— În cele din urmă vina îmi aparţine, răspunse Royd. Singurătatea m-a împins spre o eroare teribilă. Credeam că vă pot păzi, chiar şi cu un telepat printre voi. Am transportat în siguranţă mulţi alţi pasageri. I-am urmărit permanent şi i-am oprit de la acţiuni periculoase. Dacă mama încerca să intervină o anulam direct din cabina de comandă. De obicei reuşeam. Nu întotdeauna. De obicei. Înaintea voastră, ea a ucis numai de cinci ori, iar primii trei au murit când eram destul de tânăr şi neexperimentat. Aşa am aflat de ea. Printre aceia era şi un telepat. Ar fi trebuit să ştiu mai bine, Karoly. Setea mea de viaţă v-a condamnat pe toţi la moarte. Mi-am supraestimat posibilităţile şi am subestimat teama ei de demascare. Izbeşte când e ameninţată, iar telepaţii constituie totdeauna o ameninţare. Ei o simt, înţelegeţi? Îmi spun că este o prezenţă răuvoitoare, nedesluşită, ceva rece, ostil şi inuman.

— Da, făcu d'Branin, da, aşa a spus şi el. O fiinţă străină, sunt sigur de asta.

— Fără îndoială, apare străină unui telepat obişnuit cu contururile familiare ale minţilor organice. La urma urmei, ea nu are un creier omenesc. Nu pot spune ce este un complex de memorii cristaline, o reţea diabolică de programe contopite, o fuzionare de circuite şi spirit. Da, înţeleg de ce poate apărea ca o fiinţă străină.

— Tot n-ai explicat cum poate un program de calculator să explodeze craniul unui om, insistă răbdătoare Melantha.

— Ai ţinut vreodată o nestemată-şoaptă? o întrebă Royd.

— Da, răspunse femeia.

O dată chiar avusese una: un cristal vineţiu, conţinând amintirile unei experienţe sexuale extrem de satisfăcătoare. Fusese inscripţionat-esper pe Avalon – amintirile ei fuseseră gravate în nestemată şi timp de peste un an fusese suficient să-l atingă pentru a se excita. În cele din urmă, se ştersese şi-l pierduse.

— Atunci ştii că puterea psi poate fi stocată. Miezul central al sistemului meu de calculatoare este un cristal rezonant. Cred că, înaintea morţii, mama l-a inscripţionat.

— Numai un esper poate grava o nestemată-şoaptă, zise Melantha.

— Karoly, nu m-ai întrebat niciodată *de ce,* începu Royd. Nici tu, Melantha. Nu m-aţi întrebat niciodată *de ce* Mama i-a urât atât de mult pe oameni. Ea a avut talente native. Pe Avalon ar fi putut să fie clasa I, testată, instruită şi onorată, cu înzestrarea apreciată şi răsplătită. Cred că ar fi putut ajunge celebră. Poate că a fost mai puternică decât un clasa I, dar cred că abia după moarte a dobândit o asemenea putere legată aşa cum este, de *Zburătorul Nopţii*. Chestiunea este discutabilă. Nu s-a născut pe Avalon. Pe planeta ei natală, acest talent era privit ca un blestem, ceva anormal şi înfricoşător. De aceea, au tratat-o contra lui. Au folosit droguri, electroşocuri şi hipnoeducaţie, care i-au indus senzaţii de rău fizic ori de câte ori încerca să-şi folosească aptitudinile. Bineînţeles, nu şi-a pierdut niciodată puterea, doar capacitatea de utilizare efectivă, de control conştient. Continua să existe o anumită părticică, reprimată şi aleatorie, o sursă de ruşine şi durere. Iar cinci ani de tratament aproape au înnebunit-o. Nu-i de mirare că i-a detestat pe oameni.

— Ce era talentul ei? Telepatie?

— Nu. Ah, poate şi vreun rudiment telepatic. Am citit că toate talentele psi posedă câteva aptitudini latente, pe lângă cea mai dezvoltată. Mama, însă, nu putea citi minţile. Deţinea ceva empatie, deşi tratamentul suferit i-o deformase în mod ciudat, aşa încât realmente, orice fel de emoţie o îmbolnăvea. Dar principala ei putere, talentul pentru care au avut nevoie de cinci ani ca să-l zguduie şi să-l distrugă, a fost teki.

Melantha înjură încetişor.

— Nu-i de mirare c-a urât gravitaţia. În imponderabilitate, telekinezia este…

— Da, încuviinţă Royd. Menţinerea gravitaţiei pe *Zburătorul Nopţii* mă torturează, dar o limitează pe Mama.

În tăcerea care urmă, toţi priviră în josul cilindrului întunecat al sălii motosmicelor. D'Branin se foi stânjenit.

— Nu s-au întors, rosti el în cele din urmă.

— Probabil că au murit, comentă indiferent Royd.

— Ce vom face, prietene? Trebuie să facem un plan. Nu putem aştepta aici la nesfârşit.

— Prima întrebare este: ce pot face eu, replică Royd. Aţi văzut că am vorbit fără reţineri. Meritaţi să ştiţi adevărul. Am depăşit faza în care ignoranţa era o pavăză. Lucrurile au ajuns prea departe. Au murit prea mulţi oameni şi voi aţi fost martori. Mama nu vă poate lăsa să reveniţi vii pe Avalon.

— Aha, făcu Melantha, este adevărat. Dar ce va face cu tine? Poziţia ta nu-i nesigură, căpitane?

— Aceasta este adevărata problemă. Continui să te afli cu trei mutări înainte, Melantha. Mă întreb dacă va fi suficient. În jocul acesta, adversarul are patru mutări înainte şi majoritatea pionilor tăi sunt deja capturaţi. Mă tem că matul este inevitabil.

— Doar dacă nu-l convingi pe regele adversarului să abandoneze, nu?

Îl putea zări pe Royd zâmbind şters.

— Probabil m-ar ucide şi pe mine, dacă aş alege să fiu de partea voastră.

D'Branin pricepu mai greu.

— Dar… dar ce altceva ai putea să…

— Scuba mea are un laser. Ale voastre n-au. V-aş putea ucide pe amândoi, chiar acum, câştigându-mi astfel iertarea *Zburătorului Nopţii*.

Ochii Melanthei se întâlniră cu ai lui Royd peste cei trei metri care le despărţeau scubele. Degetele ei stăteau neglijente lângă tastele jeturilor.

— Ai putea încerca, căpitane. Nu uita, modelul îmbunătăţit nu-i uşor de ucis.

— Nu te-aş ucide, Melantha Jhirl, spuse cu seriozitate Royd. Am trăit şaizeci de ani standard, fără să fi trăit de fapt. Sunt obosit, iar voi debitaţi nişte gogomănii. Dacă pierdem, vom muri împreună. Dacă învingem, ei bine, voi muri oricum, când vor distruge *Zburătorul Nopţii* – sau asta, sau voi fi internat într-un spital orbital şi aş prefera moartea…

— Îţi voi construi o navă nouă, căpitane, spuse Melantha.

— Mincinoaso, replică Royd, însă ceva mai vesel. Nu contează. Oricum, n-am avut o viaţă prea grozavă. Moartea nu mă înspăimântă. Dacă învingem, mai trebuie să-mi povesteşti încă o dată despre *volcrynul* tău, Karoly. Iar tu, Melantha, trebuie să mai joci şah cu mine, şi…

Glasul i se stinse.

— Şi să mă culc cu tine? încheie ea, zâmbind.

— Dacă vrei… Niciodată n-am… *atins,* ştii… Mama a murit înainte de naşterea mea. Înălţă din umeri. Bun, mama a auzit totul. Fără îndoială, va asculta orice planuri am stabili. Nu există nicio şansă ca ecluza din cabina mea să mă accepte, deoarece este legată direct de calculator. De aceea, trebuie să-i urmăm pe colegii voştri prin sala motosmicelor, să pătrundem prin ecluza manuală şi să ne încercăm şansele. Dacă pot ajunge la console şi să recuplez gravitaţia, atunci poate…

Îl întrerupse un geamăt surd.

Pentru o clipă, Melantha crezu că *Zburătorul Nopţii* emitea din nou scâncete şi rămase surprinsă, deoarece era stupid să utilizeze de două ori aceeaşi tactică. Apoi geamătul se repetă şi, pe scuba lui d'Branin, cel de-al patrulea supravieţuitor, uitat, se zbătu în legături. D'Branin se grăbi s-o elibereze pe psipsihă, şi femeia încercă să se scoale în picioare şi aproape că zbură de pe scuba, dar bărbatul o prinse de mână şi o trase în jos.

— Ai ceva? o întrebă. Mă auzi? Te doare ceva?

Întemniţaţi înapoia vizorului transparent, ochii ei largi şi speriaţi se mutară cu rapiditate de la Karoly, la Melantha, la Royd şi apoi la *Zburătorul Nopţii*. Melantha se întrebă dacă nu cumva femeia înnebunise şi era gata să-l avertizeze pe d'Branin, când brusc psipsiha vorbi:

— *Volcrynul*, făcu ea, *volcrynul*, ah, ah, *volcrynul!*

În jurul intrării în sala motosmicelor, inelul de motoare nucleare începu să strălucească palid. Melantha îl auzi pe Royd trăgându-şi brusc răsuflarea. Apăsă tastele scubei şi o răsuci complet.

— Grăbiţi-vă, strigă ea, *Zburătorul* se pregăteşte să se mişte!

•••

După ce coborâseră o treime din sala motosmicelor, Royd veni lângă ea, rigid şi ameninţător în armura lui neagră, masivă. Plutiră unul lângă altul, dincolo de cilindrii motosmicelor şi de reţelele ciber; în faţa lor, slab luminată, se întrezărea ecluza principală şi oribilul ei paznic.

— Când ajungem la ecluză, sari pe scuba mea, spuse bărbatul. Vreau să rămân înarmat şi pe scubă, iar pe coridor nu au loc două aparate.

Melantha aruncă o privire scurtă îndărăt.

— Karoly, strigă ea, unde eşti?

— Sunt afară, Melantha, veni răspunsul. Nu pot veni, prietena mea. Iartă-mă.

— Trebuie să rămânem împreună.

— Nu, răsună vocea lui d'Branin, nu, nu pot risca, nu când suntem atât de aproape. Ar fi atât de tragic, atât de… inutil, Melantha, să mă apropii atât de mult şi să dau greş. Nu-mi pasă de moarte, dar după atâţia ani trebuie să-i văd.

Glasul i se auzea ferm şi calm.

— Karoly, interveni Royd, mama o să deplaseze nava. Nu-nţelegi? Vei fi lăsat în urmă, pierdut.

— Voi aştepta, replică d'Branin. *Volcrynii* mei sosesc şi-i voi aştepta.

Nu avură timp de conversaţie, deoarece ajunseseră lângă ecluză.

Ambele scube începetiniră şi se opriră. Royd întinse mâna şi declanşă ciclul de deschidere, iar Melantha trecu în spatele lui, pe uriaşa scubă ovală. Când uşa exterioară glisă, pătrunseră în ecluză.

— Va începe o dată cu deschiderea uşii interioare, îi spuse calm Royd. Majoritatea mobilierului este fie încastrat, fie nituit, dar nu şi obiectele aduse la bord de echipa voastră. Mama va folosi obiectele acelea drept arme. Fereşte-te de uşi, de ecluze şi de orice alt echipament comandat de calculatorul *Zburătorului.* Mai este nevoie să-ţi spun să nu-ţi deschizi costumul?

— N-aş zice.

Bărbatul coborî puţin scuba şi braţele acesteia sunară metalic, atingându-se de podeaua ecluzei.

Uşa interioară se deschise şi Royd acţionă propulsoarele.

Înăuntru lingviştii aşteptau, înotând într-o ceaţă de sânge. El fusese spintecat de sub vintre până la gâtlej şi intestinele i se mişcau ca un cuib de şerpi albi, furioşi. Femeia continua să ţină cuţitul. Pluteau unul lângă celălalt, cu o graţie pe care n-o avuseseră niciodată în timpul vieţii.

Royd ridică braţele anterioare ale scubei şi-i izbi din lateral. Bărbatul zbură într-un batardou, lăsând o pată mare şi umedă în locul impactului, iar din el se revărsară şi mai multe măruntaie. Femeia scăpă cuţitul. Royd acceleră în susul coridorului, prin norul de sânge.

— Eu acopăr spatele, rosti Melantha, întorcându-se şi lipindu-se de spinarea lui.

Cele două cadavre rămăseseră mult înapoia lor. Cuţitul plutea inutil prin aer. Era pe punctul de a-i spune lui Royd că se aflau în siguranţă când, brusc, lama se întoarse şi porni după ei, condusă parcă de o forţă invizibilă.

— *Coteşte!* răcni ea.

Scuba viră brusc. Cuţitul trecu la un metru şi ricoşă, zăngănind, din perete.

Reveni aproape imediat.

În faţă se zărea salonul. Întunecat.

— Uşa este prea îngustă, spuse Royd. Va trebui să abandonăm scuba.

Se izbiră înainte să termine de vorbit; Royd condusese scuba drept în cadrul uşii şi impactul neaşteptat îi aruncă în lateral.

Pentru o clipă, Melantha pluti stângace în coridor, încercând să-şi regăsească echilibrul. Cuţitul se înfipse în umăr, sfâşiindu-i costumul. Simţi durerea ascuţită şi valul cald de sânge.

— *La dracu!* ţipă ea.

Cuţitul se repezi iarăşi împrăştiind picături purpurii.

Mâna Melanthei ţâşni şi-l prinse.

Blestemă, icnind, şi-l smulse din încleştarea forţei ce pusese stăpânire pe el.

Royd revenise la comenzile scubei şi le manipula concentrat. Înapoia lui, în semiîntunericul salonului, femeia zări o formă neclară, semiumană, plutind spre ei.

— *Royd!* strigă ea şi în aceeaşi clipă silueta declanşă laserul. Raza subţire îl izbi pe Royd în piept.

Bărbatul apăsă pe taste. Laserul-tăietor al scubei transformă în scrum arma xenobiologului şi-i arse acestuia braţul drept şi o parte din piept. Tubul pulsator al laserului rămase fumegând pe fundalul batardoului. Royd reglă comenzile şi începu să decupeze în perete.

— Intrăm în mai puţin de cinci minute, rosti el scurt, fără să se oprească sau să ridice privirea.

— N-ai păţit nimic? întrebă Melantha.

— Nu. Costumul meu are un blindaj mai bun decât ale voastre, şi laserul lui era o jucărie slabă.

Melantha privi din nou coridorul.

Lingviştii înaintau câte unul de fiecare parte a culoarului pentru un atac simultan din două părţi. Femeia îşi încordă muşchii. Umărul îi zvâcnea acolo unde fusese înjunghiată. Altfel se simţea puternică, aproape perfect.

— Cadavrele vin după noi, îi spuse lui Royd. Mă ocup eu de ele.

— Nu-i periculos? Sunt doi.

— Eu sunt un model îmbunătăţit, iar ei sunt morţi.

Părăsi scuba şi pluti spre lingvist. Acesta ridică mâinile s-o blocheze. Le izbi în lateral, îi îndoi un braţ la spate şi auzi pocnetul osului, apoi îi înfipse cuţitul adânc, în gât, înainte să-şi dea seama de inutilitatea gestului. Bărbatul continua să încerce s-o lovească. Dinţii îi clănţăneau grotesc.

Melantha scoase cuţitul şi împinse cadavrul cu toată forţa în josul coridorului. Leşul se rostogoli, învârtindu-se dezordonat şi dispăru în ceaţa propriului său sânge.

Imediat, Melantha se azvârli în direcţia opusă.

Braţele lingvistei o cuprinseră din spate.

Unghiile îi râcâiră viziera căştii, până începură să sângereze, brăzdând plasticul cu dâre roşii.

Melantha se răsuci cu faţa spre atacatoare, îi înşfăcă un braţ şi-i făcu vânt pe coridor, pentru a se izbi de tovarăşul ei.

— Am terminat, anunţă Royd.

Se întoarse şi privi. O deschidere fumegândă de un metru pătrat fusese decupată într-unul din pereţii salonului. Royd opri laserul, se propti în două laturi opuse ale pătratului şi împinse cu toată puterea.

O explozie sonoră, ascuţită, sfredeli creierul Melanthei. Se chirci de durere. Cu un gest reflex apăsă cu limba tasta receptorului; imediat urmă o linişte binecuvântată.

În salon se dezlănţuise furtuna. Ustensile de bucătărie, pahare şi farfurii, bucăţi de trupuri omeneşti, toate ţâşneau violent prin încăpere, izbindu-se zadarnic de costumul lui Royd. Doritoare să-l urmeze, Melantha fu nevoită să se retragă, neajutorată. Potopul de moarte i-ar fi făcut ferfeniţă costumul, mai uşor şi mai subţire. Royd dispăruse în cabina de comandă a navei. Ea rămăsese singură.

Zburătorul Nopţii se cutremură şi acceleraţia bruscă produse o senzaţie vagă de gravitaţie. Melantha fu azvârlită într-o parte. Umărul rănit se izbi dureros de scubă.

În susul şi în josul coridoarelor, uşile se deschideau.

Lingviştii avansau din nou spre ea.

•••

Zburătorul Nopţii era o stea îndepărtată, scânteind din motoarele nucleare. Erau înconjuraţi de beznă şi ger, iar dedesubt se întindea pustiul nesfârşit al Vălului lui Satan, dar lui Karoly d'Branin nu-i era deloc teamă. Se simţea transformat în mod straniu.

Vidul era plin de promisiuni.

— *Vin,* şopti el. Până şi eu, care n-am psi, până şi eu pot simţi. Istoria Creylor trebuie să fie adevărată, pot fi simţiţi chiar de la ani-lumină depărtare. Magnific!

Psipsiha parcă se gârbovise.

— *Volcrynii*, murmură ea. Ce lucruri bune ne pot aduce? Pe mine mă dor toate. Nava a plecat. D'Branin, mă doare capul, scânci înspăimântată. Şi băiatul a zis tot aşa, imediat după ce i-am făcut injecţia, înainte… înainte… ştii tu. A spus că-l doare capul.

— Taci, prietena mea. Nu-ţi fie teamă. Sunt aici, cu tine. Aşteaptă. Gândeşte-te numai la ce vom vedea, gândeşte-te la asta!

— Îi pot simţi, spuse psipsiha.

— Spune-mi atunci, făcu brusc d'Branin. Avem scuba. O să mergem spre ei. Călăuzeşte-mă.

— Da, încuviinţă ea. Da. Oh, da!

•••

Gravitaţia revenise: într-o clipită, universul deveni aproape normal.

Melantha căzu pe podea, ateriză uşor, se rostogoli şi imediat sări în picioare.

Obiectele ce plutiseră la întâmplare prin uşile deschise în lungul coridorului se prăbuşiră.

Dintr-o ceaţă fină, sângele se transformă într-o mâzgă lunecoasă pe podea.

Cele două cadavre căzură rigide şi rămaseră nemişcate.

Royd îi vorbi. Glasul răsuna din difuzoarele pereţilor, nu din radioul căştii.

— Am reuşit, spuse el.

— Mi-am dat seama.

— Mă aflu la consola principală de comandă. Am restabilit gravitaţia, manual, şi decuplez cât mai multe din funcţiile calculatorului. Totuşi nu suntem încă în siguranţă. Ea va încerca să găsească o cale să ajungă la mine. Deocamdată o anulez pur şi simplu prin forţă. Nu-mi pot permite să ignor nimic şi dacă atenţia mea ar slăbi, fie şi numai pentru o clipă… Melantha, costumul tău a fost perforat?

— Da. E tăiat la umăr.

— Schimbă-l. *Imediat.* Contra-programul pe care-l fac va ţine ecluzele închise, dar nu pot risca nimic.

Melantha alerga deja pe coridor, către cala unde erau depozitate costumele şi echipamentul.

— După ce te schimbi, continuă Royd, du cadavrele în sistemul de conversiune masică. O să găseşti chepengul respectiv lângă sala motosmicelor, în stânga ecluzei principale. Aruncă acolo orice alt obiect care nu este fixat şi indispensabil: aparatură ştiinţifică, benzi, cărţi, tacâmuri…

— Cuţitele, sugeră Melantha.

— Fără discuţie.

— Te-ki continuă să fie o ameninţare, căpitane?

— Într-un câmp gravitaţional, mama este mai puţin periculoasă, răspunse el. Trebuie să-l învingă. Chiar şi amplificată de puterea *Zburătorului Nopţii*, ea poate deplasa numai câte un obiect pe rând, şi posedă doar o fracţiune din forţa de ridicare deţinută în condiţii de imponderabilitate. Dar nu uita, puterea continuă să fie acolo. De asemenea, este posibil să găsească o cale să mă şunteze şi să decupleze din nou gravitaţia. De aici o pot reface într-o clipă, dar nu vreau să existe niciun fel de arme prin jur, chiar numai pentru clipa aceea.

Melantha ajunsese în cală. În timp record, îşi scoase costumul spaţial şi îmbrăcă altul. Apoi strânse costumul găurit şi un maldăr de instrumente şi le azvârli în compartimentul de conversie. După aceea se ocupă de cadavre. Bărbatul nu reprezenta nicio problemă. Femeia

se târî după ea în josul coridorului, când îl aruncă pe lingvist şi se zvârcoli când îi veni rândul, ca o reamintire vagă a faptului că puterile *Zburătorului* nu dispăruseră complet. Melantha îi învinse cu uşurinţă convulsiile inutile şi o împinse înăuntru.

Leşul xenobiologului nu reacţionă în niciun fel, dar, pe când curăţa salonul, un cuţit de bucătărie se îndreptă, rotindu-se, către ea. Zbura totuşi încet, şi Melantha îl prinse cu uşurinţă şi-l adăugă maldărului pentru convertor.

Se găsea în cabina a doua, cărând medicamentele psipsihei şi injectorul, când auzi strigătul lui Royd.

O clipă mai târziu, o forţă aidoma unei mâini gigantice şi invizibile îi prinse pieptul, o strânse şi o trase, zbătându-se pe podea.

•••

Ceva se deplasa printre stele.

D'Branin putea zări o formă vagă şi îndepărtată, deşi deocamdată nu desluşea detaliile. Se afla însă acolo, asta era limpede, un obiect imens, acoperind un sector al spaţiului. Se îndrepta direct spre ei.

Cât dorea să fi avut acum echipa, telepatul, experţii, instrumentele…

Trecu propulsoarele pe capacitate maximă.

•••

Strivită pe podea, ameţită de durere, Melantha izbuti să cupleze radioul costumului. Trebuia să vorbească cu Royd.

— Eşti acolo? întrebă ea. Ce se-ntâmplă?

Apăsarea era teribilă şi sporea într-una. De-abia se putea mişca.

Răspunsul se auzi şoptit, cu greutate:

— … m-a… păcălit… doare… să… vorbesc…

— Royd…

— … ea… făcut… te-ki… potenţiometrul… cu… doi… trei… *g*… mai… mult… chiar… aici… pe… consolă… nu… trebuie… decât… să-l… răsucesc… înapoi… înapoi… lasă-mă…

Tăcere. Apoi, când Melantha ajunsese la disperare, glasul lui Royd se auzi din nou. Doar două cuvinte:

— … nu pot…

Melantha avea impresia că pieptul ei suporta de zece ori propria greutate. Îşi putea imagina agonia lui Royd, Royd pentru care până şi 1 g era dureros şi periculos. Chiar dacă potenţiometrul se afla la distanţa braţului, ştia că muşchii lui slabi nu i-ar fi permis niciodată gestul.

— De ce, articulă ea, de ce-a *mărit*… gravitaţia… asta nu-i… slăbeşte puterile?

— Ba… da… însă… după… un… un timp… o oră… un… minut… inima mea… va ceda… şi… atunci… tu… singură… ea… va anula…

gravitaţia… şi te… va ucide…

Cu greutate, femeia întinse braţul şi se târî un metru pe coridor.

— Royd… ţin-te… sosesc…

Se târî din nou înainte. Trusa de medicamente a psipsihei ajunsese sub mâna ei, dar era incredibil de grea. Îşi trase braţul şi începu s-o împingă într-o parte, apoi se răzgândi. O deschise.

Fiolele erau etichetate. Le examină rapid, căutând adrenalină, sau sintastim, orice i-ar fi putut da forţa necesară pentru a ajunge la Royd. Găsi câteva stimulente, îl alese pe cel mai puternic şi tocmai îl încărca în injector, cu o încetineală stângace, chinuitoare, când ochii i se opriră pe esperon.

Ezită. Esperonul era doar unul dintre cele şase stimulente psionice din trusă, dar vederea lui o tulbură, îi reaminti ceva ce nu putea defini exact. Încerca să-şi ordoneze gândurile, când auzi zgomotul.

— Royd, rosti ea, mama ta… ar putea deplasa… n-ar putea deplasa nimic… prin te-ki… într-o gravitaţie aşa mare… nu?

— Poate… dacă… îşi concentrează… toate… puterile… greu… poate… posibil… de ce?

— Pentru că, spuse Melantha, pentru că ceva… *cineva…* intră prin ecluză.

•••

Volcrynul umplea universul.

— Nu este tocmai o navă, nu aşa am crezut că ar putea să fie, rosti d'Branin.

Costumul lui, proiectat de Academie, conţinea un înregistrator iar el vorbea pentru posteritate, straniu de calm înaintea morţii iminente.

— Mărimea este greu de imaginat, greu de estimat. Uriaşă, uriaşă… Nu am niciun instrument, doar calculatorul din brăţară, nu pot face măsurători exacte, dar apreciez… vreo sută de kilometri… cel mult trei sute de kilometri lungime. Nu este o masă solidă, desigur, câtuşi de puţin. E delicată, fragilă, nu e o navă aşa cum le cunoaştem noi. Este… oh, minunată… cristal şi funigei, este vie, cu propriile ei luminiţe, o operă uriaşă şi complicată de păienjenişuri… cumva îmi aminteşte de vechile nave cu vele solare, folosite în zilele dinaintea motosmicelor, dar construcţia aceasta gigantică nu-i solidă, nu poate fi împinsă de lumină. De fapt, nu-i câtuşi de puţin o navă. Este complet deschisă spre spaţiu, nu are cabine etanşe, sau module de întreţinere a vieţii, cel puţin nu sunt vizibile, sau poate sunt mascate de altceva, şi nu, nu pot crede aşa ceva, este prea deschisă, prea fragilă. Se deplasează destul de rapid. Îmi pare rău că n-am instrumente care să-i măsoare viteza, dar e suficient că sunt eu aici. Îmi îndrept scuba perpendicular pe

traiectoria ei, ca s-o interceptez, dar nu pot spune că voi reuşi. Se mişcă mai repede decât noi. Nu cu viteza luminii, nu, mult mai încet, dar, presupun, totuşi mai iute decât *Zburătorul Nopţii* cu motoarele lui nucleare. Este numai o presupunere.

Volcrynul nu are o propulsie vizibilă. De fapt, mă întreb cum se poate asta – poate că este totuşi o corabie solară, accelerată prin laser, cu milenii în urmă, de o civilizaţie acum distrusă în urma unei catastrofe inimaginabile – dar nu, este prea simetrică, prea minunată, păienjenişurile, pânzele gigantice şi scânteietoare din zona centrală, măreţia ei…

Ştiu că trebuie s-o descriu şi să fiu mult mai precis. E greu, sunt prea surescitat. Este uriaşă, aşa cum am spus, lungă de kilometri. Aproximativ – staţi să număr – da, aproximativ octogonală ca formă. Focarul, centrul, este o zonă strălucitoare, un miez întunecat, înconjurat de o porţiune luminoasă mult mai mare, însă numai zona întunecoasă pare complet solidă – porţiunile luminoase sunt translucide, poţi zări stelele prin ele, deşi cu spectrele deplasate către purpuriu. Pânze, le voi numi pânze. Din centru, opt piloni lungi – imens de lungi, nu tocmai egal distanţaţi, deci nici nu-i un adevărat octogon – aha, văd mai bine acum, unul dintre piloni se mişcă, pânzele se ondulează – înseamnă că sunt mobile, proiecţiile acelea, iar păienjenişul se întinde între piloni de jur împrejur, dar sunt… o structură stranie, câtuşi de puţin simpla pânză a unui păianjen. Nu pot sesiza vreo ordonare în structurile acelea, în liniile păienjenişurilor, dar simt, sunt sigur, că ordinea există, că înţelesul aşteaptă să fie descoperit.

După aceea, luminile. Am pomenit despre lumini? Strălucesc mai puternic în jurul centrului, iar acum sunt foarte puternice, de un violet pal. Deci o radiaţie vizibilă, dar la limită. Mi-ar plăcea să fac o determinare în ultraviolet a navei, însă n-am instrumente… Luminile se deplasează. Pânzele parcă unduiesc, iar luminile aleargă întruna în susul şi în josul pilonilor, cu viteze diferite şi, uneori, se pot zări alte lumini, ce traversează păienjenişurile, mişcându-se prin structuri. Nu ştiu ce sunt, sau dacă provin din interiorul navei, ori din exteriorul ei.

Legendele *volcryn*… ceea ce văd nu prea seamănă cu legendele, nu întru totul. Deşi, gândindu-mă, îmi amintesc un raport Nor T'alush, conform căruia navele *volcryn* erau incredibil de uriaşe, dar îl considerasem o exagerare. Şi luminile… nişte lumini au fost frecvent pomenite în legătură cu *volcrynii*, totuşi relatările au fost atât de vagi încât puteau însemna orice, puteau descrie orice, de la un sistem laser-propulsor până la simpla iluminare exterioară, acum înţeleg ce voiau să spună. Ce mistere! Nava este încă prea departe de mine ca să zăresc

toate detaliile. Cred că zona centrală, întunecată poate fi o navă reală, o capsulă vie. *Volcrynii* trebuie să se găsească înăuntru. Cât aş fi dorit ca echipa mea, telepatul meu să fi fost acum cu mine… Era un clasa I, i-am fi putut contacta, am fi putut comunica… Câte lucruri am fi putut învăţa! Câte au văzut ei! Gândiţi-vă cât de veche este nava aceasta, cât de bătrână este rasa, de câtă vreme sunt plecaţi! Mă uluieşte. Comunicarea cu ei ar fi un miracol, un miracol extraordinar, însă ei sunt atât de deosebiţi…

— D'Branin, şopti repezit psipsiha. Nu simţi?

Bărbatul o privi de parcă o vedea pentru întâia oară.

— *Tu* îi poţi simţi? Eşti o III, îi poţi simţi puternic acum?

— De mult timp. De mult timp.

— Poţi transmite? Vorbeşte-le. Unde se găsesc? În centru?

— Da, făcu ea şi izbucni în râs.

Râsul era ascuţit şi isteric şi d'Branin trebui să-şi amintească faptul că era o femeie foarte bolnavă.

— Da, în centru, d'Branin, de-acolo vin impulsurile. Numai că greşeşti în legătură cu ele. Nu-i câtuşi de puţin vorba de *ei.* Legendele tale sunt toate nişte minciuni, n-aş fi surprinsă dacă noi am fi primii care au văzut vreodată *volcrynul* tău atât de aproape… Ceilalţi, străinii ăia ai tăi, ei doar *simţeau* – puternic, dar de la distanţă. Sesizau puţin din natura volcrynului în visele şi viziunile lor şi modelau restul pentru a li se potrivi. Nave şi războaie, şi o rasă de călători eterni, totul este… este…

— Ce vrei să spui, prietenă? întrebă uluit d'Branin. Eşti confuză. Nu pricep.

— Nu, rosti psipsiha cu o voce deodată blândă. Nu-nţelegi, nu-i aşa? Nu poţi simţi, aşa cum simt eu. E atât de limpede acum… Pesemne aşa simte tot timpul un I. Un I plin de esperon.

— *Ce* simţi? *Ce?*

— Nu-i vorba despre nişte *ei,* Karoly. Este un *ceva.* Viu, Karoly, şi aproape lipsit de inteligenţă, te asigur.

— Lipsit de inteligenţă? Nu, cred că greşeşti, nu distingi corect. Accept, dacă spui tu, că este o singură creatură, un singur măreţ şi minunat călător stelar, dar cum poate fi lipsit de inteligenţă? Tu i-ai simţit, i-ai simţit mintea, emanaţiile telepatice. Tu şi toţi sensibilii Crey, şi toţi ceilalţi. Poate că gândurile lui sunt prea străine ţie, ca să le poţi citi.

— Poate, recunoscu psipsiha, dar ceea ce disting nu-i câtuşi de puţin străin. Doar animalic. Gândurile lui sunt încete, întunecate şi stranii, cu greu se pot numi gânduri… slabe. Creierul trebuie să fie

uriaş, cu asta sunt de acord, însă nu poate fi orientat pe gândire conştientă.

— Ce vrei să spui?

— Sistemul de propulsie, d'Branin. Nu *simţi?* Impulsurile… Ameninţă să-mi explodeze ţeasta. Nu poţi ghici ce conduce blestematul de *volcryn* prin galaxie? De ce evită hăurile gravitaţionale? Nu poţi ghici cum se deplasează?

— Nu, răspunse d'Branin, dar chiar atunci lumina înţelegerii îi scăldă chipul şi privi înapoi, spre imensitatea volcrynului, cu luminile sale mişcătoare, cu pânzele unduindu-se, apropiindu-se mereu şi mereu, peste ani-lumină, peste secole-lumină, peste eoni.

Când o privi din nou pe psipsihă, rosti un singur cuvânt:

— Te-ki.

Tăcerea umplu lumea lor.

Ea încuviinţă.

•••

Melantha se strădui să ridice injectorul şi să-l apese pe o arteră. Se auzi un fâsâit puternic şi drogul îi năvăli în corp. Rămase întinsă, încercând să se gândească. Esperon, esperon, de ce era atât de important? Ucisese telepatul, îl făcuse victima propriilor sale aptitudini, îi triplase puterea şi vulnerabilitatea. Psi. Totul revenea la psi.

Uşa interioară a ecluzei se deschise. Cadavrul decapitat pătrunse înăuntru…

Se deplasa spasmodic, cu mişcări nefireşti, fără să desprindă tălpile de pe podea. Se prăbuşea în timpul înaintării, pe jumătate strivit de propria-i greutate. Fiecare zvâcnitură era brutală şi neaşteptată; o forţă hâdă îi purta un picior înainte, apoi pe următorul. Înainta încet, cu braţele rigide.

Dar înainta.

Melantha îşi adună toate puterile şi începu să se târască, îndepărtându-se de el, fără să-l slăbească din ochi.

Gândurile i se învârteau în cerc, căutând fragmentul lipsă, soluţia problemei de şah, fără să găsească nimic.

Cadavrul se deplasa mai repede decât ea. Clar, vizibil, se apropia mereu.

Melantha încercă să se scoale. Ajunse în genunchi, cu inima bubuind. Apoi căută să-şi îndrepte un picior. Se căzni să ridice sarcina imposibilă de pe umerii ei. Era puternică, se autoîncurajă. Era modelul îmbunătăţit.

Însă când îşi lăsă toată greutatea pe un singur picior, muşchii nu izbutiră s-o ţină. Căzu cu stângăcie şi, când se izbi de podea, avu

senzaţia că se prăbuşise de pe o clădire. Auzi un trosnet sec şi un cuţit de durere îi străbătu braţul cu care încercase să amortizeze impactul. Strânse din ochi, stăvilindu-şi lacrimile, şi-şi înăbuşi ţipătul.

Cadavrul se găsea la jumătatea coridorului. Îşi dădu seama că se deplasa, probabil, pe nişte picioare rupte. Nu-i păsa.

— Melantha… te-am auzit… tu… eşti… Melantha?

— Taci, se răsti ea.

Nu voia să-şi irosească puterile vorbind.

Acum avea un singur braţ. Utilizând disciplinele pe care le auto învăţase, îndepărtă durerea. Se împinse disperată înainte, zgâriind podeaua cu cizmele în căutarea unor reazeme şi se trase cu braţul cel bun.

Cadavrul continua să se apropie.

Melantha se târî peste pragul salonului, croindu-şi drum sub scuba prăbuşită şi sperând că va întârzia leşul.

Se găsea la un metru înapoia ei.

În beznă, în salon, acolo unde începuse totul, puterile o părăsiră.

Tremurând din tot corpul, se nărui pe mocheta umedă şi ştiu că n-avea să meargă mai departe.

De cealaltă parte a uşii, cadavrul se înţepenise. Scuba începu să se zgâlţâie. Apoi, cu zgomotul metalului scrâşnind pe metal, lunecă înapoi, puţin câte puţin, în zvâcnete scurte, eliberând drumul.

Psi. Melantha dori să înjure, sau să plângă. Speră în zadar la o putere psi proprie, o armă care să distrugă mortul condus prin te-ki care trăgea de scubă. Era îmbunătăţită, se gândi furioasă, dar nu îndeajuns de îmbunătăţită. Părinţii îi dăduseră toate darurile genetice pe care le putuseră modela, însă puterile psi erau mai presus de ea. Gena era astronomic de rară, recesivă şi… şi brusc găsi soluţia.

— *Royd!* răcni ea punând în glas toată voinţa ce-i mai rămăsese Potenţiometrul… învârte-l prin *te-ki.* Royd, fă te-ki!

Răspunsul lui sosi slab, tulburat.

— … nu… pot… ştiu… Mama… doar… ea… nu eu… nu…

— Nu mama, rosti ea disperată. Tu mereu… spui… mama. Am uitat… uitat asta. Nu mama ta… Ascultă… eşti o clonă… aceleaşi gene… le ai şi tu. Ai puterea.

— Nu. Niciodată… trebuie… să fie… ceva… prin sex…

— *Nu! Nu este.* Ştiu… sunt prometheană, Royd… nu-i spune unei prometheane… despre gene… învârte-l!

Scuba sări o treime de metru şi se răsturnă pe o parte. Se deschisese o potecă.

Cadavrul înainta.

— … încercat, făcu Royd. Nimic… nu pot!

— Ea te-a vindecat, spuse cu amărăciune Melantha. Mai bine… decât a fost… ea vindecată… prenatal… dar e numai… suprimată… *poţi!*

— Nu… ştiu… cum.

Acum leşul ajunsese deasupra ei. Se opri. Mâinile cu piele lividă tremurau spasmodic. Începură să se ridice.

Melantha înjură şi plânse, şi strânse un pumn inutil.

Şi, deodată, gravitaţia dispăru. Departe, hăt departe. Îl auzi pe Royd strigând, apoi amuţi.

Cadavrul ţâşni stângaci în aer, cu braţele atârnându-i inerte în faţă. Rostogolindu-se în imponderabilitate, Melantha încercă să se pregătească înaintea asaltului său furios.

Trupul însă nu se mai clinti. Plutea fără viaţă, încremenit. Femeia porni către el, îl împinse şi îl îndepărtă.

— Royd? întrebă ea nesigură. Nu-i răspunse nimeni.

Intră prin deschizătură în cabina de comandă.

Şi îl găsi pe Royd Eris, stăpânul *Zburătorului Nopţii,* întins pe spate în costumul lui blindat, mort. Inima îi cedase. Dar potenţiometrul grilei de gravitaţie se afla la zero.

•••

Am ţinut în mâinile mele sufletul cristalin al *Zburătorului Nopţii.*

Este roşu intens şi multifaţetat, mare cât capul unui om şi rece. În adâncurile lui purpurii ard nestăvilite două scântei de lumină, care, uneori, parcă se rotesc.

M-am târât printre console, mi-am croit drum cu atenţie dincolo de sistemele de securitate şi ciber reţele, având grijă să nu deteriorez nimic şi am pus palmele aspre pe cristalul acela mare, ştiind că acolo trăieşte *ea.*

Şi nu mă pot hotărî să-l distrug.

Aşa mi-a cerut spectrul lui Royd.

Aseară am vorbit iarăşi despre asta, în salon, la coniac şi la şah. Desigur, Royd nu poate bea, dar îşi trimite hologramа să-mi zâmbească şi-mi spune unde să-i mut piesele.

S-a oferit, pentru a mia oară, să mă ducă înapoi pe Avalon, sau pe oricare altă planetă aş dori, numai să ies şi să termin reparaţiile abandonate acum atâţia ani, aşa încât *Zburătorul Nopţii* să poată reveni în locurile din afara spaţiului.

Pentru a mia oară, l-am refuzat.

Fără îndoială, acum este mai puternic. La urma urmei, genele lor sunt aceleaşi. Puterea lor este aceeaşi. Murind, el a găsit de asemenea

capacitatea să se imprime în cristalul cel mare. Nava este vie cu ei, şi adesea se şi luptă amândoi. Uneori, pentru o clipă, ea îl păcăleşte, şi *Zburătorul* face lucruri stranii, aleatorii. Gravitaţia creşte, sau dispare complet. În timpul somnului, cearşafurile mi se răsucesc în jurul gâtului. Diferite obiecte ţâşnesc din colţuri întunecate.

Totuşi, în ultima vreme, asemenea întâmplări au fost tot mai rare. Când mai încearcă, o opreşte Royd, sau eu. Împreună; *Zburătorul Nopţii* este al nostru.

Royd pretinde că-i destul de puternic şi singur; că, de fapt, nu are nevoie de mine, ca s-o poată ţine sub control. Eu nu cred. La şah, continui să-l bat în nouă jocuri din zece.

Mai sunt şi alte amănunte de considerat. Unul dintre ele ar fi munca noastră. Karoly ar fi mândru de noi.

În curând, *volcrynul* va intra în ceţurile Vălului lui Satan, iar noi îl urmăm îndeaproape. Studiind, înregistrând, făcând tot ceea ce bătrânul d'Branin ar fi dorit să facem. Totul se află în calculator. Am înregistrat şi pe benzi şi fişe, în cazul când memoriile ar fi şterse. Va fi interesant de văzut cum va înainta *volcrynul* prin Văl. Acolo materia este mult mai densă, în comparaţie cu rarefiatul hidrogen interstelar cu care creatura s-a hrănit vreme de nenumăraţi eoni.

Am încercat să comunicăm cu ea, dar fără succes. Cred că nu-i deloc inteligentă.

Recent, Royd a încercat s-o imite, adunându-şi toate energiile în încercarea de a deplasa *Zburătorul Nopţii* prin te-ki. Uneori, ciudat, chiar mama lui i se alătură în aceste eforturi. Până acum n-au reuşit, totuşi vom continua să încercăm.

În felul ăsta, munca merge mai departe şi *este* importantă, deşi nu-i domeniul pentru care m-am pregătit pe Avalon. Ştim că rezultatele noastre vor ajunge la oameni. Royd şi cu mine am discutat problema asta. Înainte de-a muri, voi distruge cristalul central şi voi curăţa calculatorul, iar după aceea voi programa, manual, traiectoria spre una dintre planetele locuite. Ştiu că pot face asta. Am tot timpul necesar şi sunt un model îmbunătăţit.

Nu voi lua în considerare cealaltă alternativă, deşi pentru mine înseamnă mult faptul că Royd o sugerează mereu. Fără îndoială, aş putea termina reparaţiile. Poate că Royd ar putea controla nava fără mine şi să continue munca. Dar nu asta este important.

Când l-am atins în cele din urmă, pentru prima, ultima şi singura dată, trupul lui mai era cald încă. *El* însă pierise deja. Nu mi-a simţit atingerea. Nu mi-am putut respecta promisiunea aceea.

Dar o pot respecta pe cealaltă.

Nu-l voi lăsa singur cu ea.
Niciodată.

Dubuque, Iowa
Noiembrie, 1978

Comandă Prioritară

Amurgul pogora uşor peste Lacurile Alpine, în vreme ce Kabaraijian şi echipa sa reveniră dinspre peşteri. Era o după-amiază liniştită şi plăcută; umbrele înserării se contopeau cu verzuiul apelor, cu brizele dulci ale nopţii şi cu pălirea treptată a soarelui blând al lui Grotto. De la pupa şalupei, Kabaraijian privea amurgul şi-i asculta zgomotele ce răzbăteau peste torsul motorului.

Grotto era o planetă tăcută, totuşi zgomotele existau, dacă ştiai să asculţi. Kabaraijian ştia. Stătea rigid la pupa, o siluetă zveltă cu piele oacheşă, păr lung, negru, şi ochi căprui ce priveau visători. O mână subţire se odihnea pe genunchi; cealaltă fusese uitată pe capota motorului. Urechile lui ascultau bolborositul apei în siajul ambarcaţiunii, clipocitul vălurelelor ce unduiau la suprafaţă şi vântul legănând ramurile verzi ale copacilor de pe ţărmul apropiat. Ceva mai târziu, avea să audă şi zburătorii-nopţii, dar aceştia nu se înălţaseră deocamdată.

În şalupă se aflau patru inşi, dar numai Kabaraijian asculta sau auzea. Ceilalţi bărbaţi, mai voinici, cu chipuri palide şi ochi inexpresivi, trecuseră de mult de etapa auzului. Purtau salopetele cenuşii ale morţilor şi în ceafa fiecăruia se găsea implantat un cip. Uneori, când controlerul cadavrelor era activat, Kabaraijian putea asculta şi vedea cu urechile şi cu ochii lor. Era însă greu, foarte greu, şi nu merita efortul. Imaginile şi sunetele pe care un manipulator de cadavre le simţea prin intermediul echipei sale reprezentau ecouri palide ale senzaţiilor reale, adesea utile, însă niciodată plăcute.

Iar acum, amurgul răcoros de pe Grotto constituia o pauză binevenită. De aceea, controlerul lui Kabaraijian fusese dezactivat, iar mintea bărbatului, detaşată de morţi, se odihnea relaxată în propriul ei trup. Şalupa înainta neabătută în lungul ţărmului şi gândurile lui Kabaraijian rătăceau leneşe, atunci când se sinchisea să se gândească. În majoritatea timpului, prefera să stea pur şi simplu, să privească apa şi copacii şi să asculte. În timpul zilei, lucrase din greu cu echipa şi acum se simţea stors, golit. Gândirea – mai ales gândirea! – reprezenta un efort mai mare decât cel pe care accepta să-l facă. Prefera să contemple înserarea.

Fu o călătorie lungă şi tăcută, peste două lacuri mari şi unul mic, printr-o peşteră şi, finalmente, în amontele unui râu îngust şi iute. Kabaraijian ambală motorul şi parcursul deveni mai zgomotos, în vreme ce ambarcaţiunea îşi croia drum împotriva curentului. Noaptea se lăsase înainte ca el să ajungă la staţia riverană, o construcţie

neregulată din piatră negru-albastră ridicată pe ţărm. Ferestrele birourilor continuau totuşi să strălucească, proiectând o lumină galbenă, voioasă.

Un chei lung din lemn de arbore-argintiu local se întindea pe o porţiune a râului, iar o duzină de şalupe identice cu cea a lui Kabaraijian fuseseră deja amarate pentru noapte. Existau, totuşi, şi spaţii goale. Kabaraijian alese unul dintre ele şi-şi pilotă ambarcaţiunea într-acolo.

După ce asigură şalupa, strecură caseta sub un braţ şi sări pe chei. Mâna sa liberă se îndreptă către centură şi atinse controlerul. Umbre vagi ale unor percepţii îi plutiră în minte, dar Kabaraijian le împinse în lături şi trezi morţii cu o comandă neauzită. Cadavrele se ridicară, pe rând, şi ieşiră din şalupă. După aceea, îl urmară pe Kabaraijian în staţie.

Munson aştepta în birou – un individ gras, şleampăt, cu păr sur, cute în jurul ochilor şi un aer patern. Stătea cu picioarele pe masă şi citea un roman. Când Kabaraijian intră, îi zâmbi, coborî picioarele şi lăsă volumul din mână, introducând cu atenţie un semn de carte.

— Salut, Matt, rosti el. De ce naiba vii-ntotdeauna ultimul?

— Pentru că de obicei plec primul, surâse Kabaraijian.

Era replica lui cea mai nouă. În fiecare seară, Munson îi punea aceeaşi întrebare şi se aştepta mereu să vină cu alt răspuns. Acum, păru doar pe jumătate încântat de cel auzit.

Kabaraijian puse caseta pe masă şi o deschise.

— N-a fost o zi rea, comentă el. Patru pietre bune şi douăsprezece mai mici.

Munson luă câteva pietricele cenuşii din caseta metalică, capitonată, şi le studie. În forma aceea nu arătau deloc grozav, dar şlefuite şi faţetate aveau să fie cu totul altceva: voylburi. Erau pietre preţioase fără scânteieri, însă aveau propria lor frumuseţe. Cele mai valoroase păreau cristale de ceaţă mişcătoare, pline de culori delicate, de taine şi vise fragile.

Munson încuviinţă din cap şi aruncă pietricelele înapoi în casetă.

— Nu-i rău! Întotdeauna, faci treabă bună, Matt. Ştii unde să cauţi.

— Asta înseamnă să vii ultimul şi să nu te grăbeşti. Mă uit în jurul meu.

Celălalt strecură caseta sub masă şi se răsuci spre consola calculatorului, o inserţie de plastic alb în odaia lambrisată cu lemn. Trecu voylburile în inventar şi ridică ochii.

— Vrei să-ţi speli cadavrele?

Kabaraijian clătină din cap.

— Nu-n seara asta. Sunt obosit. O să le las aşa.

— Bine, zise Munson.

Se sculă şi deschise uşa dinapoia mesei sale. Kabaraijian îl urmă, iar cei trei bărbaţi morţi se luară după el. În spatele birourilor, se aflau barăci lungi, cu acoperişuri scunde, conţinând doar şiruri de paturi din lemn. Majoritatea erau ocupate. Kabaraijian îşi conduse morţii spre trei paturi goale şi-i întinse pe ele. După aceea, dezactivă controlerul. Ecourile din mintea sa dispărură şi cadavrele rămaseră nemişcate.

Reveni apoi cu Munson în birou şi mai flecăriră câteva minute. În cele din urmă, celălalt reveni la romanul său şi Kabaraijian ieşi în noaptea răcoroasă.

Îndărătul staţiei se găsea un şir de scutere aparţinând companiei, însă bărbatul le ignoră, preferând să umble zece minute pe jos, de la râu la aşezare. Merse cu pas relaxat şi egal pe drumul forestier, oprindu-se la răstimpuri pentru a îndepărta din cale lianele şi crengile joase. Întotdeauna, era o plimbare plăcută. Nopţile erau liniştite, brizele înmiresmate cu parfumurile fructelor din arbori şi la tot pasul răsunau cântecele zburătorilor-nopţii.

Aşezarea era mai mare, mai luminată şi mai zgomotoasă decât staţia riverană – o masă compactă de locuinţe, localuri şi prăvălii, construite alături de portul spaţial. Câteva erau făcute din lemn şi piatră, totuşi majoritatea coloniştilor se mulţumeau cu prefabricatele din plastic oferite gratuit de companie.

Kabaraijian străbătu străzile recent pavate, până la una dintre relativ puţinele construcţii din lemn. Deasupra uşii tavernei se afla o firmă masivă tot din lemn, dar lipsită de becuri electrice. Înăuntru, găsi lumânări, jeturi masive, capitonate, şi un foc adevărat, din buşteni. Era un loc tihnit, cel mai vechi local de pe Grotto, barul favorit al manipulatorilor de cadavre, vânătorilor şi personalului din staţia riverană.

Un răcnet puternic îl întâmpină când intră:

— Hei, Matt! Vin-aici!

Kabaraijian descoperi sursa glasului şi se apropie de masa din colţ, unde Ed Cochran răsucea între palme o halbă. Ca şi Kabaraijian, bărbatul purta uniforma alb-albastră a manipulatorilor de cadavre. Era înalt şi slab, cu un chip îngust, veşnic zâmbitor, şi o claie de păr vâlvoi, galben-roşcat.

Oftând satisfăcut, Kabaraijian se aşeză pe scaunul din faţa lui. Cochran surâse.

— Iei o bere? îl întrebă. Am putea împărţi o carafă.

— Nu, mulţumesc. În seara asta, am chef de nişte vin. Ceva aromat, dulce şi gros.

— Cum a mers?

— Bine, ridică din umeri Kabaraijian. Patru pietre frumoase şi o duzină din cele mici. Munson mi-a oferit o evaluare bună. Mâine ar trebui să fie şi mai bine. Am găsit un locşor nou.

Se răsuci spre bar şi ridică braţul. Barmanul încuviinţă, iar vinul şi paharele apărură peste câteva minute.

Kabaraijian îşi umplu un pahar şi sorbi, în vreme ce Cochran povestea cum se descurcase el. Nu avusese o zi grozavă – doar şase pietre şi niciuna mare.

— Ar trebui să mergi mai departe, clătină din cap Kabaraijian. Peşterile din jur au fost destul de explorate, dar Lacurile Alpine acoperă suprafeţe întinse. Caută un loc nou.

— De ce să-mi mai bat capul? se încruntă celălalt. Oricum nu le ţin pentru mine. Ce câştigi în plus că te-omori cu alergătura?

Kabaraijian legănă încetişor paharul, rotind vinul din interior şi-i privi adâncul rubiniu ca un vis.

— Sărmane Ed! vorbi el pe un ton jumătate trist, jumătate batjocoritor. Tu nu vezi decât oboseala. Grotto este o planetă frumoasă. Pe mine *nu* mă deranjează kilometrii suplimentari, dimpotrivă. Probabil că în timpul liber aş călători pe planetă, dacă n-aş fi plătit să fac asta. Faptul că găsesc pietre mai mari şi că-mi cresc evaluările… ei bine, asta-i de acum un bonus.

Cochran zâmbi şi scutură din cap.

— Eşti nebun, Matt! spuse el cu afecţiune. Eşti singurul manipulator de cadavre din univers care ar fi fericit să fie plătit în peisaje.

Kabaraijian zâmbi şi el – o uşoară ridicare a colţurilor gurii.

— Eşti insensibil, zise pe un ton acuzator.

Cochran comandă altă halbă.

— Uite ce-i, Matt, trebuie să fii practic! Cum să nu, Grotto este minunată, dar n-o să rămâi aici toată viaţa!

Lăsă berea pe masă şi-şi ridică mâneca hainei, ca să-şi arate brăţara masivă. Aurul scânteie stins în lumina lumânărilor, iar safirele sclipiră cu focuri de un albastru-întunecat.

— Cândva, gunoaiele astea erau valoroase… înainte de a se descoperi tehnologia de sintetizare a lor. Acelaşi lucru se va petrece şi cu voylburile. Ştii bine că aşa va fi. Deja se lucrează în direcţia asta. Să zicem că ţi-au mai rămas doi-trei ani. Şi după aceea? După aceea, nu vor mai avea nevoie de manipulatori de cadavre. Aşa că vei pleca, fără să fii mai bogat decât la venirea aici.

— Nu-i chiar aşa, zise Kabaraijian. Staţia plăteşte destul de bine şi evaluările mele n-au fost rele. Am economisit nişte bani. În plus, poate

că nu voi pleca. Îmi place Grotto. Poate că voi rămâne şi mă voi alătura coloniştilor, sau aşa ceva.

— Şi ce vei face? Agricultură? O să lucrezi într-un birou? Pe mine nu mă prosteşti, Matt! Eşti un manipulator de cadavre şi asta vei fi mereu. Iar peste doi ani, Grotto nu va mai avea nevoie de cadavre.

Kabaraijian oftă.

— Şi? întrebă el. Ce propui?

Cochran se aplecă spre el.

— Te-ai gândit la ceea ce ţi-am spus?

— Da, dar nu-mi sună bine. În primul rând, nu cred c-ai reuşi. Securitatea de la portul spaţial este strictă, tocmai pentru a opri contrabanda de voylburi. Şi chiar dacă ai reuşi, eu nu doresc să particip la aşa ceva. Îmi pare rău, Ed…

— Eu cred că *ar merge,* rosti apăsat Cochran. Tipii de la portul spaţial sunt şi ei oameni… Pot fi ispitiţi. De ce să se aleagă compania cu toate voylburile, iar noi doar cu oboseala?

— Compania deţine concesiunea.

— Cum să nu! flutură Cochran din braţ. Şi ce dacă? Cine-i dă dreptul ăsta? Şi noi *meritǎm* câteva blestemăţii dintr-astea, pentru noi, câtă vreme mai au vreo valoare.

Kabaraijian suspină din nou şi-şi reumplu paharul.

— Uite ce-i, în privinţa asta sunt perfect de acord. Poate c-ar trebui să ne plătească mai mult sau să ne dea un procent din voylburi. Totuşi, nu merită riscul. Dacă ne prind, ne vom pierde echipele *şi* vom fi evacuaţi. Nu vreau asta, Ed, şi n-o să risc. Grotto este prea bună pentru mine şi nu intenţionez să-i dau cu piciorul. Să ştii că unii ne consideră norocoşi. Majoritatea manipulatorilor de cadavre nu apucă niciodată să lucreze într-un loc ca Grotto. Ajung la liniile de asamblare de pe Skrakky, ori în minele de pe New Pittsburgh. Eu am văzut locurile alea şi nu mă încântă. N-am de gând să risc să revin la *aşa ceva.*

Cochran ridică ochii implorator spre tavan şi îşi desfăcu braţele neajutorat.

— Eşti incorijibil, clătină el din cap, incorijibil!

Reveni după aceea la halba sa. Kabaraijian zâmbea.

Mulţumirea lui se risipi peste câteva minute, când Cochran se încordă pe neaşteptate şi se strâmbă peste masă.

— La dracu', mormăi el, uite-l pe Bartling! Ce naiba caută aici?

Kabaraijian se întoarse spre uşă, unde noul venit rămăsese locului, aşteptând să-şi acomodeze ochii cu semiîntunericul. Era un bărbat voinic, cu o ţinută sportivă, care ajunsese să se rotunjească o dată cu trecerea anilor, afişând acum un pântece considerabil. Individul avea

păr negru, cu câteva şuviţe albe, o barbă neagră şi ţepoasă şi purta o tunică multicoloră, la modă.

Alţi patru bărbaţi intraseră după el şi îl flancau. Erau mai tineri şi mai mătăhăloşi, cu chipuri dure şi muşchi impresionanţi. Gărzile de corp erau cât se putea de fireşti. Lui Lowell Bartling i se dusese vestea că-i detesta pe manipulatorii de cadavre, iar taverna era ticsită de aceştia.

Bartling îşi încrucişă braţele la piept şi îşi plimbă privirea prin încăpere. Râmjea. Începu să vorbească.

Aproape înainte de a termina primul cuvânt, fu întrerupt. Unul dintre cei aşezaţi în faţa tejghelei barului emise un zgomot sonor, vulgar şi râse.

— Salve, Bartling, spuse el. Ce cauţi p-aici? Crezusem că nu te amesteci printre noi, drojdia societăţii.

Chipul lui Bartling se crispă, dar râmjetul îi rămase neschimbat.

— De obicei, n-o fac, dar mi-am rezervat plăcerea de a face personal acest anunţ.

— Pleci de pe Grotto! răcni cineva şi toţi cei de la bar izbucniră în hohote de râs.

— Să bem pe chestia asta! adăugă altă voce.

— Nu, clătină din cap Bartling. Nu, amice, *voi* plecaţi!

Privi în jur, savurând momentul.

— Mă bucur să vă anunţ că *Bartling Associates* tocmai a achiziţionat concesiunea voylburilor. La sfârşitul lunii, preiau staţia riverană. Şi, evident, primul meu act va fi să renunţ la toţi manipulatorii de cadavre.

Brusc, încăperea se cufundă în tăcere, o dată cu înţelegerea implicaţiilor afirmaţiei respective. În colţul localului, Cochran se ridică încet în picioare. Kabaraijian rămase aşezat, buimăcit.

— Nu poţi face una ca asta! se răsti Cochran belicos. Avem contracte!

Bartling se întoarse spre el.

— Contractele pot fi anulate, îi răspunse, şi asta se va şi întâmpla cu ele.

— Nemernicule! şuieră cineva.

Gărzile de corp se încordară.

— Ai grijă cum vorbeşti, minte-moartă! rosti unul dintre ei.

În toată încăperea, oamenii începuseră să se scoale de la mese.

Cochran era palid de furie.

— Lua-te-ar dracu', Bartling! strigă el. Cine te crezi? N-ai niciun drept să ne-alungi de pe planetă!

— Ba am toate drepturile, răspunse Bartling. Grotto este o planetă bună, curată şi frumoasă. Aici n-au ce căuta cei ca voi. A fost o

greşeală să vă aducem, şi am spus-o din capul locului. *Chestiile* alea cu care lucraţi contaminează aerul. Iar voi sunteţi încă şi mai rău. Lucraţi cu cadavrele *voluntar,* pentru bani. Mă dezgustaţi! Nu aparţineţi lui Grotto. Iar acum sunt în măsură să m-asigur c-o să vă văd plecaţi.

Făcu o pauză, apoi zâmbi:

— Minţi-moarte, adăugă el scuipând cuvântul.

— Bartling, o să-ţi zbor creierii! răcni unul dintre manipulatori. Se auzi un vuiet general de aprobare. Câţiva bărbaţi porniră spre el.

Se opriră brusc, când Kabaraijian rosti încetişor:

— Nu, aşteptaţi!

De-abia ridicase tonul, dar atrăsese atenţia oamenilor furioşi. Străbătu mulţimea şi se opri în faţa lui Bartling, părând mult mai calm decât se simţea.

— Îţi dai seama, sper, vorbi el cu glas stăpânit şi raţional, că, fără cadavre, costurile de exploatare vor creşte, ceea ce va reduce profitul.

— Bineînţeles că-mi dau seama, aprobă celălalt. Sunt de acord să suport pierderea. Vom folosi *oameni* ca să extragem voylburile. Oricum, pietrele sunt prea frumoase pentru cadavre.

— O să pierzi degeaba nişte bani.

— Nu cred. O să scap de cadavrele voastre puturoase.

Kabaraijian surâse tăios.

— Poate că de unele, dar nu de toate, domnule Bartling. Poate că ne poţi anula contractele, însă nu ne poţi alunga de pe Grotto. Eu unul refuz să plec.

— Atunci, vei muri de foame.

— Nu fi melodramatic! O să-mi găsesc altă ocupaţie. Nu eşti stăpânul planetei. Şi o să-mi păstrez cadavrele. Morţii pot fi utilizaţi la multe treburi… Atât că, deocamdată, nu ne-am gândit la toate posibilităţile.

Rânjetul lui Bartling se şterse brusc.

— Dacă rămâi, îl fixă pe manipulator cu o privire dură, îţi promit că-ţi va părea tare, tare rău!

— Chiar aşa? râse Kabaraijian. Ei bine, iar eu îţi promit că, în fiecare noapte, îmi voi trimite unul dintre morţi la tine acasă, după ce te-ai culcat, ca să se strâmbe la ferestre şi să scoată zgomote ciudate.

Râse din nou, mai sonor. Cochran i se alătură, apoi alţii. Curând, întregul local hohotea.

Bartling se înroşi la faţă, clocotind evident de furie. Venise aici ca să-şi bată joc de duşmanii săi, să-şi sărbătorească triumful, dar acum situaţia se inversase. Aceştia râdeau în faţa învingătorului, îşi băteau joc de el, lipsindu-l de satisfacţie. Rămase locului un minut lung, după

care se răsuci şi ieşi mânios pe uşă. Gărzile de corp îl urmară.

Râsetele mai continuară o vreme după plecarea lui, iar câţiva manipulatori îl bătură pe Kabaraijian pe spate, când reveni la masa lui. Cochran era şi el încântat.

— L-ai făcut praf, îi zise când se aşezară.

Kabaraijian însă nu mai zâmbea. Se lăsă greoi pe scaun şi întinse aproape imediat mâna spre paharul de vin.

— Cum să nu, mormăi el printre sorbituri, cum să nu…

Cochran îl privi intrigat.

— Nu pari prea fericit.

— Nu!

Kabaraijian îşi examină paharul.

— Nemernicul ăla m-a iritat şi m-a făcut să doresc să-i dau o lecţie. Mă-ntreb numai dacă voi putea… Ce *pot* face cadavrele pe Grotto?

Ochii i se plimbară prin taverna care, deodată, devenise foarte posomorâtă.

— Au început să conştientizeze, îi spuse lui Cochran. Fac prinsoare că toţi discută despre plecare.

Cochran încetase să mai surâdă.

— Unii dintre noi vor rămâne, replică el nesigur. Putem face agricultură cu cadavrele… sau altceva.

— Nu cred, îl privi Kabaraijian. Roboţii sunt mult mai eficienţi în agricultură. Iar morţii sunt prea stângaci pentru orice, cu excepţia celor mai necalificate munci… sunt mult prea lenţi pentru vânătoare…

Îşi mai turnă vin şi reflectă cu voce tare:

— Sunt buni pentru munca în ateliere sau pentru conducerea unei autocârtiţe în minerit, însă pe Grotto nu există aşa ceva. Pot extrage voylburi cu perforatoare, atât doar că Bartling ne scoate din domeniul ăsta de activitate.

Clătină din cap.

— Nu ştiu, Ed, continuă el. N-o să fie uşor. Ba chiar s-ar putea să fie imposibil. Având concesiunea voylburilor, Bartling este acum mai tare decât compania coloniştilor.

— Asta fusese şi ideea. Compania ne pune pe picioare, iar noi o cumpărăm pe măsură ce ne dezvoltăm.

— Adevărat, dar Bartling s-a dezvoltat mult mai rapid. Acum, se poate realmente folosi de puterea pe care a dobândit-o. Nu m-ar surprinde dacă ar introduce un amendament prin care să interzică staţionarea cadavrelor pe planetă. Asta *chiar* că ne-ar sili să plecăm.

— Ar putea reuşi aşa ceva? Cochran se enervase din nou şi tonul vocii i se ridică.

— Poate – dacă-l lăsăm. Mă-ntreb…

Kabaraijian legănă paharul gânditor.

— Crezi că afacerea lui este încheiată?

Cochran păru derutat.

— Păi… aşa a zis.

— Da, nici eu nu cred că s-ar fi lăudat, dacă n-ar fi încheiat-o deja. Cu toate astea, sunt curios cum ar reacţiona compania dacă altcineva ar veni cu o ofertă mai bună.

— Cine?

— Poate că noi.

Kabaraijian sorbi din vin şi urmă:

— Ne adunăm toţi manipulatorii şi punem la bătaie tot ce avem. Ar trebui să fie o sumă frumuşică. Poate că am reuşi să cumpărăm noi înşine staţia riverană. Sau altceva – dacă Bartling a parafat afacerea cu voylburile. Este o idee…

— Nu cred, n-o să meargă! clătină din cap Cochran. Poate că tu ai ceva bani, Matt, dar eu n-am un sfanţ. Pe majoritatea i-am cheltuit aici. În plus, chiar dacă o parte din băieţi ar avea banii ăştia, n-ai putea să-i aduni laolaltă…

— Poate că nu, dar merită să-ncerc. Organizarea împotriva lui Bartling este singura modalitate prin care vom fi capabili să ne menţinem pe Grotto, în cele din urmă.

Cochran îşi termină berea şi mai comandă una.

— Nici vorbă! Bartling este prea puternic. O să ţi-o tragă, dacă-l deranjezi prea mult. Eu am o idee mai bună.

— Contrabanda cu voylburi, zâmbi Kabaraijian.

— Exact, încuviinţă celălalt. Poate că acum o să-mi reconsideri propunerea. Dacă Bartling o să ne alunge de pe planetă, cel puţin să luăm nişte voylburi cu noi. Asta ne-ar asigura, oriunde ne-am duce.

— Eşti incorijibil, clătină din cap Kabaraijian. Sunt gata să pun prinsoare că jumătate din manipulatorii de pe Grotto vor încerca acum acelaşi lucru. Când vom începe să plecăm, securitatea portului spaţial va fi sporită. Te vor prinde, Ed, şi o să-ţi pierzi echipa, sau şi mai rău. Este posibil ca Bartling să încerce chiar să forţeze legislaţia morţilor şi să înceapă să exporte cadavre.

Cochran păru tulburat de idee. Manipulatorii aveau contacte prea frecvente cu morţii ca să fie încântaţi de ideea de a deveni unii dintre aceştia. Ei tindeau să se adune pe planete fără legislaţie a morţilor, unde delictele capitale continuau să fie pedepsite prin închisoare sau execuţii „curate”. Grotto era acum o planetă curată, însă legile se puteau schimba.

— Îmi pot pierde echipa oricum, zise Cochran. Dacă Bartling ne dă afară, va trebui să vând din cadavre, ca să-mi cumpăr biletul de plecare.

Kabaraijian zâmbi.

— În cel mai rău caz, mai ai o lună la dispoziţie şi există destule voylburi pe care să le găseşti.

Ridică paharul.

— Hai noroc! Să bem pentru Grotto. Este o planetă frumoasă şi mai putem rămâne aici o vreme.

Cochran înălţă din umeri şi ciocni cu halba lui.

— Aşa-i, aprobă el, însă rânjetul nu-i ascundea îngrijorarea.

•••

În dimineaţa următoare, Kabaraijian se prezentă devreme la staţie, pe când soarele lui Grotto se străduia să risipească pâclele râului. Şalupele goale erau amarate la chei, legănându-se în sus şi în jos în ceaţa care se destrăma cu iuţeală.

Ca întotdeauna, Munson se afla în birou. Alături de el se găsea, surprinzător, Cochran. Amândoi ridicară ochii, când Kabaraijian intră în odaie.

— ’Neaţa, Matt, vorbi grav Munson. Ed mi-a povestit ce s-a întâmplat aseară. (Dintr-un motiv sau altul, astăzi îşi trăda vârsta mai mult ca oricând.) Îmi pare rău. N-am ştiut.

Kabaraijian surâse.

— Nici nu mă gândisem că ai fi ştiut. Totuşi, *dacă* auzi ceva, dă-mi de ştire. Nu vrem să cedăm fără luptă.

Se uită spre Cochran.

— Ce cauţi aici aşa de dimineaţă? De obicei, faci ochi abia la amiază.

— Aşa-i, rânji celălalt, dar acum m-am decis s-o iau devreme. Dacă vreau să-mi păstrez echipa, am nevoie de evaluări bune luna asta.

Munson scosese de sub masă două casete. Le întinse manipulatorilor şi aprobă din cap.

— Uşa din spate e deschisă, le spuse. Vă puteţi lua morţii oricând doriţi.

Kabaraijian porni să ocolească masa, dar Cochran îl prinse de braţ.

— Cred c-o să-ncerc spre est, zise el. Sunt pe-acolo nişte peşteri care încă n-au fost examinate cu atenţie. Tu unde mergi?

— Spre vest. Ţi-am spus c-am găsit un loc nou şi bun.

Cochran dădu din cap. Apoi, merseră împreună în odaia din spate şi-şi activară controlerele. Cinci morţi coborâră din paturi şi-i urmară, târşâindu-şi picioarele. Înainte de plecare, Kabaraijian îi mulţumi lui

Munson. Bătrânul îi spălase cadavrele şi le hrănise.

Când ajunseră la docuri, ceaţa se risipise aproape complet. Kabaraijian îşi sui echipa în şalupă şi se pregăti să pornească. Cochran însă îl opri, cu o expresie stânjenită pe chip.

— Ă-ă-ă… Matt, spuse el stând pe chei, locul ăla nou… despre care povesteai, este cu adevărat bun?

Kabaraijian încuviinţă din cap, ţinându-şi ochii întredeschişi. Soarele tocmai se ridicase deasupra vârfurilor copacilor şi proiecta o aură în jurul capului lui Cochran.

— Ai fi de acord să vin şi eu? întrebă Cochran plecându-şi privirea. (Era o solicitare neobişnuită. Se obişnuia ca fiecare manipulator să exploreze singur, să găsească şi să-şi exploateze propria peşteră de voylburi.) Ştii, dacă a mai rămas doar o lună, probabil că n-o să poţi culege totul… dacă-i un loc atât de bun pe cât spui. Şi am nevoie de evaluări bune – am mare nevoie de ele!

Kabaraijian putea să-şi dea seama că nu-i venise uşor să-l roage. Îi zâmbi.

— Nicio problemă, îi spuse. Sunt destule. Ia-ţi şalupa şi ţin-te după mine.

Cochran aprobă din cap şi se sili să-i surâdă. Porni pe chei spre şalupa lui, urmat de morţi.

Călătoria în aval era mai uşoară decât cea în amonte şi mult mai rapidă. Kabaraijian ajunse repede la lac şi ambală motorul peste întinderea verde, scânteietoare, ridicând o jerbă de stropi. Era o dimineaţă minunată, cu un soare puternic şi un vânticel înviorător, care biciuia apa, stârnind vălurele. În ciuda evenimentelor din seara anterioară, prospectorul se simţea voios. Acela era efectul planetei asupra sa. Într-un fel, atunci, când se afla pe Lacurile Alpine, avea impresia că-l poate învinge pe Bartling.

Se mai confruntau cu probleme similare, pe alte planete. Bartling nu era singurul care-i ura pe manipulatori. Încă de la prima operaţie, când creierul unui om fusese extras din craniul său şi înlocuit cu sinte-creierul unui mort, mulţi protestaseră, afirmând că practica era o perversiune, iar manipulatorii – nişte indivizi impuri şi păgâni. Se obişnuise cu prejudecata aceea; făcea parte din meseria lui. O mai învinsese şi înainte, îl putea învinge şi acum pe Bartling.

Prima parte a drumului era cea mai rapidă. Şalupele traversară în goană două lacuri mari, trecând pe lângă maluri teşite de arbori-arginti şi balansori din care se revărsau liane. Apoi, însă, începură să încetinească, pe măsură ce lacurile se îngustau şi abundau în vegetaţie acvatică, iar ţinutul devenea mai sălbatic. Pe ţărmuri, arborii-argintii

impunători şi balansorii stranii lăsau loc haosului de tufişuri dese, roşii şi negre, de măceşi, ca şi arborilor pitici şi contorsionaţi ce nu fuseseră încă botezaţi în vreun fel. Solul tot mai accidentat şi stâncos lăsă loc finalmente munţilor.

Apoi, începură să treacă prin peşteri.

Acestea erau realmente de ordinul sutelor, perforând munţii ce înconjurau zona respectivă din toate părţile. Nu fuseseră niciodată cartate exhaustiv. Erau prea multe şi păreau că se leagă toate între ele, alcătuind un labirint natural incredibil de complex. Majoritatea erau pe jumătate inundate; fuseseră săpate în roca moale a muntelui de pâraiele şi râurile ce continuau să le străbată.

Un străin se putea rătăci cu uşurinţă în aceste peşteri, dar străinii nu veneau niciodată aici. Iar manipulatorii de cadavre nu se rătăceau niciodată. Era tărâmul lor. Aici aşteptau voylburile, în mantii de piatră şi beznă.

Toate şalupele erau echipate cu proiectoare. Kabaraijian îl aprinse pe al său de îndată ce pătrunse în prima peşteră şi încetini. Urmându-l îndeaproape, Cochran procedă la fel. Senatele ce străbăteau peşterile erau puţin adânci şi nu merita să rişti să-ţi distrugi fundul ambarcaţiunii.

La început, şenatul era îngust, iar pereţii umezi şi sclipitori de piatră moale, verzuie, păreau să-i apese din ambele părţi. Treptat, însă, pereţii se îndepărtară, în vreme ce curentul purtă şalupele într-o uriaşă sală subterană. Caverna era la fel de mare ca portul spaţial, plafonul fiind invizibil în semiîntunericul de deasupra. Nu după mult timp, pereţii înşişi dispărură în beznă, iar ambarcaţiunile călătoriră ca două emisfere micuţe de lumină pe suprafaţa aproape nemişcată a unui lac rece şi negru.

Apoi, în faţa lor, pereţii reapărură. De data aceasta, în loc de un singur coridor se zăreau mai multe. Curentul săpase o intrare, dar cel puţin şase ieşiri.

Kabaraijian cunoştea peştera. Fără ezitare, conduse şalupa în coridorul cel mai larg, din extrema dreaptă. Cochran îl urmă, ţinându-se în siajul său. Aici exista o pantă descendentă şi ambarcaţiunile reîncepură să-şi mărească viteza.

— Atenţie! avertiză Kabaraijian la un moment dat. Plafonul coboară!

Cochran flutură braţul în semn de înţelegere.

Avertismentul venise aproape în ultima clipă, în vreme ce pereţii se depărtau treptat, plafonul stâncos de deasupra lor se apropia întruna, lăsând iluzia că nivelul apei se ridica. Kabaraijian îşi aminti cum transpirase prima dată când intrase aici; şalupa mergea prea rapid şi se temuse că avea să se ciocnească de tavan.

Fusese însă o spaimă lipsită de temei. Tavanul coborî destul de mult ca să le atingă capetele, după care porni să se înalţe la un nivel decent. Între timp, şenalul se lărgi şi mai mult, iar în lungul fiecărui perete apărură bancuri de nisip moale.

În cele din urmă, coridorul se ramifică şi, de data aceasta, Kabaraijian alese varianta din stânga. Era mică, întunecată şi îngustă, şalupa de-abia având loc să se strecoare. Nu era totuşi lungă şi, după câteva zeci de metri, îi scoase într-o a doua cavernă uriaşă.

O traversară iute şi pătrunseră în geamăna ei, pe sub o arcadă grotescă de piatră. Urmă apoi un alt coridor întortocheat, alte ramificaţii şi coturi. Kabaraijian le parcurse calm, aproape fără să gândească, de-abia *având nevoie* să gândească. Acestea erau peşterile sale; secţiunea aceasta din subteranele muntelui reprezenta domeniul lui, unde lucrase luni de zile. Ştia încotro se îndrepta. Şi, în cele din urmă, ajunseră la destinaţie.

Sala era vastă şi spectrală. Hăt deasupra apei puţin adânci, plafonul fusese erodat şi lumina pătrundea prin trei spărturi mari, scăldând caverna într-o strălucire verzui-întunecată, reflectându-se din pereţii verde palid şi din suprafaţa întinsă a lacului.

Şalupele ieşiră dintr-o fisură îngustă a peretelui peşterii, purtate de curenţii reci şi întunecaţi. Atingând lumina, apa devenea ca de smarald, încălzindu-se şi reducându-şi viteza. Ambarcaţiunile încetiniră şi înaintară fără grabă spre plajele de nisip alb ce tiveau interiorul grotei.

Kabaraijian se apropie de una dintre plaje şi sări în apă, trăgând şalupa pe nisip. Cochran îi urmă exemplul şi rămaseră unul lângă celălalt, după ce ambele ambarcaţiuni se aflau în siguranţă.

— Mda, făcu Cochran privind în jur. E frumos. Normal, de altfel. Tu eşti ăla care-şi găseşte un loc frumos în care să lucreze, în vreme ce noi, restul, stăm până la genunchi în apă şi ne chinuim cu proiectoarele.

— L-am descoperit ieri, zâmbi Kabaraijian. E absolut neatins. Uite, îi arătă peretele, de-abia am început.

În jurul zonei unde lucrase, bolovanii alcătuiau un semicerc aproximativ, iar din perete lipsea o porţiune. Cu toate acestea, acea mare parte a lui era neatinsă, întinzându-se în ambele părţi, ca o perdea verde sclipitoare.

— Eşti sigur că nimeni nu mai ştie de locul ăsta? întrebă Cochran.

— Aproape sigur. De ce?

Celălalt ridică din umeri.

— Când treceam prin peşteri, am fost gata să jur c-am auzit înapoia noastră un motor de şalupă.

— Probabil ecoul, zise Kabaraijian.

Privi către şalupa sa.

— Oricum, e timpul să-ncepem treaba.

Îşi activă controlerul şi cele trei siluete nemişcate din ambarcaţiune începură să se mişte.

Bărbatul rămase pe nisip, nemişcat, privindu-le. În timp ce le privea, undeva în adâncul minţii se vedea pe sine prin ochii lor. Morţii se ridicară rigizi; doi coborâră pe plajă. Al treilea se apropie de lada de la prova şi porni să descarce echipamentul: perforatoare, târnăcoape şi lopeţi. Apoi, cu braţele pline, coborî şi el din şalupă şi se alătură celorlalţi.

Desigur, în realitate, niciunul dintre ei nu se mişca. Totul îl făcea Kabaraijian. El le acţiona picioarele, el le întindea braţele şi strângea degetele. Comenzile lui, preluate de controler şi amplificate de sinte-creier, confereau viaţă acestor corpuri. Sinte-creierele asigurau desfăşurarea funcţiilor automate, însă manipulatorul asigura voinţa cadavrelor.

Nu era uşor şi era departe de a fi perfect. Percepţiile primite de manipulator erau rareori utile; în majoritatea cazurilor, el trebuia să-şi supravegheze cadavrele ca să ştie ce făceau. Mânuirea lor era arareori graţioasă; morţii se mişcau încet şi stângaci, neavând capacitatea de a executa acţiuni de precizie. Un cadavru putea lovi cu târnăcopul, însă nici cel mai bun manipulator n-ar fi reuşit să facă un mort să coasă un nasture, ori să vorbească.

Un manipulator nepriceput de-abia putea mişca un cadavru. Pentru dirijarea chiar şi a unui singur mort era necesară o coordonare, dacă, la rândul său, manipulatorul se ocupa şi cu altceva. Trebuia să separe comenzile adresate cadavrului de cele către propriii săi muşchi. Majoritatea reuşeau acest lucru, însă dificultatea sporea o dată cu numărul membrilor echipei. Recordul pentru un singur manipulator era de douăzeci şi şase de cadavre, dar tot ceea ce făcuse respectivul fusese să le pună să mărşăluiască în coloană. Când morţii nu executau toţi aceeaşi acţiune, munca manipulatorului devenea extrem de complexă.

Kabaraijian avea o echipă de trei – toţi morţi excelenţi, cadavre în stare foarte bună. Fuseseră bărbaţi zdraveni şi încă erau; Kabaraijian plătea taxe suplimentare pentru hrană, ca să-i ţină în formă. Unul avea părul negru şi o cicatrice pe un obraz, altul era blond, tânăr şi pistruiat, iar al treilea avea părul împletit în codiţe castanii. Altfel, erau interşanjabili; toţi aveau cam aceeaşi înălţime, greutate şi constituţie. Cadavrele n-au personalitate. O pierd o dată cu mintea.

Echipa lui Cochran, care cobora acum pe nisip, ascultând ordinele

bărbatului, era mai puţin impresionantă. Formată numai din doi morţi, nu avea niciun specimen de gradul întâi. Primul cadavru era destul de voinic, cu umeri laţi şi muşchi ce-i jucau sub piele. Avea însă picioare subţiri ca scobitorile, se împleticea adesea şi umbla chiar mai lent decât cadavrele obişnuite. Al doilea mort avea vârstă mijlocie, era chel, slab şi părea debil. Amândoi erau murdari. Cochran nu considera că echipa trebuia îngrijită, aşa cum o făcea Kabaraijian. Era un obicei prost. Cochran începuse ca manipulator lucrând cu cadavrele altcuiva; îngrijirea nu făcuse parte din îndatoririle sale.

Membrii echipei lui Kabaraijian se aplecară şi luară perforatoare din maldărul de echipament de pe nisip. Apoi, dispuşi în linie, avansară spre peretele peşterii. Burghiele sfredeliră zumzăind găuri în roca poroasă şi din fiecare gaură se născu şi crescu o reţea de fisuri subţiri, în zigzag.

Cadavrele sfredeliră la unison, până ce burghiele se afundară aproape până la mâner şi fisurile căpătară lăţimea unui deget. Apoi, toţi ca unul, retraseră burghiele şi le abandonară în favoarea târnăcoapelor. Ritmul muncii deveni mai lent. Fisură cu fisură, cadavrele atacară peretele, îndepărtând cu atenţie un strat de piatră verzuie. Ridicau târnăcoapele încet, dar loviturile erau teribil de puternice, neobosite, fără pauze. Erau incapabili să simtă durerea – oasele lor de-abia percepeau şocurile impactului.

Morţii făceau toată treaba. Kabaraijian stătea înapoia lor – o statuie zveltă şi întunecată pe nisip, cu mâinile în şolduri şi ochii pe jumătate închişi. Nu făcea nimic altceva decât să privească. Şi totuşi, el făcea totul. Kabaraijian *era* cadavrele; cadavrele erau Kabaraijian. El era un om cu patru corpuri şi mâna lui dirija fiecare lovitură, cu toate că nu atingea nicio unealtă.

La cincisprezece metri mai departe, Cochran şi echipa sa începuseră de asemenea munca. Kabaraijian de-abia era conştient de prezenţa lor, deşi le putea auzi zumzetul perforatoarelor şi bubuiturile târnăcoapelor. Mintea îi era alături de cadavrele sale, spărgând peretele, atent la orice pată cenuşie care putea fi nodulul unei voylburi. Era o muncă istovitoare, care necesita concentrare şi încordare, o muncă pe muchie de cuţit. O muncă pe care numai echipele de cadavre o puteau executa cu eficienţă reală.

Cu câţiva ani în urmă, când fusese descoperită Grotto, cu peşterile sale, se încercaseră şi alte metode. Primii colonişti căutaseră voylburile cu autocârtiţele, pulverizatoare de rocă asemănătoare unor tractoare, ce puteau mesteca munţi întregi. Problema era că mestecau şi voylburile fragile, îngropate adânc, care, de multe ori, erau recunoscute

prea târziu. Compania ajunsese la concluzia că munca manuală atentă reprezenta unica modalitate de a stopa distrugerea sau stricarea unui număr prea mare de pietre. Iar cadavrele erau lucrătorii cei mai ieftini de pe piaţă.

Acum, aceşti lucrători erau ocupaţi, încordaţi şi asudaţi; echipa îndepărta succesiv straturile de piatră de pe perete. Clivajul natural al rocii era vertical, ceea ce constituia un avantaj. Găseşti o fisură, introduci forţat vârful târnăcopului, te laşi pe spate, tragi şi, cu o pocnitură, desprinzi o felie de rocă. Cauţi apoi altă fisură şi reîncepi.

Kabaraijian privi neclintit cum peretele se prăbuşi, iar mormanul de piatră verde se adună în jurul picioarelor morţilor săi. Doar ochii i se mişcau, alergând neobosiţi înainte şi înapoi peste suprafaţa rocii, în încercarea de a zări voylburile, dar fără să găsească ceva. Finalmente, retrase cadavrele şi se apropie de perete. Îl atinse, îşi trecu palma peste stâncă şi se încruntă. Echipa dezgolise fără succes un strat întreg de piatră.

Nu era totuşi ceva neobişnuit, nici chiar în peşterile cele mai bune. Manipulatorul reveni la marginea plajei şi-şi retrimise echipa la muncă. Lucrătorii ridicară perforatoarele şi atacară din nou peretele.

Pe neaşteptate, Kabaraijian fu conştient de faptul că înapoia sa se afla Cochran, spunând ceva. Nu distingea însă nimic. Nu-i uşor să fii atent la spusele altuia, când dirijezi trei morţi. O parte a minţii sale izbuti să se detaşeze şi ascultă.

Cochran începuse să repete. Ştia că atenţia unui manipulator care lucrează este concentrată asupra echipei sale.

— Matt, fii atent! Cred c-am auzit ceva. Slab, dar am auzit. Mi s-a părut c-ar fi altă şalupă.

Problema era una serioasă. Kabaraijian îşi îndepărtă mintea de la morţi şi se întoarse, ca să-i ofere lui Cochran întreaga sa atenţie. Cele trei perforatoare amuţiră pe rând şi, brusc, în jurul lor răsună clipocitul slab al apei pe malul nisipos.

— O şalupă?

Cochran încuviinţă din cap.

— Eşti sigur?

— Nu sută-n sută. Mi s-a *părut* c-am auzit. La fel ca mai devreme, când am venit încoace.

— Nu ştiu, clătină din cap Kabaraijian. Nu mi se pare foarte probabil. De ce ne-ar fi urmărit cineva? Voylburi sunt peste tot, dacă te străduieşti să le cauţi.

— Aşa-i. Totuşi, am auzit ceva şi m-am gândit c-ar trebui să-ţi spun.

— În regulă, aprobă Kabaraijian. Mi-ai spus. Dacă apare cineva, o

să-i arăt o secţiune a peretelui şi n-are decât să caute acolo.

— Bine, zise Cochran, dar cumva, nu părea defel mulţumit. Ochii i se plimbau de colo-colo, agitaţi. Se răsuci şi porni pe nisip, spre peretele în faţa căruia îl aşteptau încremenite cadavrele.

Kabaraijian se întoarse către echipa sa, care reînvie. Burghiele începură să bâzâie şi alte fisuri se lăţiră pe suprafaţa rocii. Apoi, când deveniră îndeajuns de mari, târnăcoapele înlocuiră perforatoarele şi îndepărtară alt strat de piatră.

De data aceasta, înapoia lui exista ceva.

Cadavrele stăteau afundate până la glezne în aşchii de piatră, când Kabaraijian o zări: o bucată cenuşie de mărimea unui pumn, încastrată în verdele înconjurător. Se încordă şi cadavrele încremeniră, cu târnăcoapele ridicate. Kabaraijian le ocoli şi studie nodulul voylburii.

Era o minunăţie; întrecea de două ori cea mai mare piatră care fusese găsită vreodată. Chiar şi ciobită, ar fi valorat o avere. Dacă însă ar fi putut s-o desprindă intactă, evaluarea ar fi stabilit un record. Era sigur în privinţa asta. Ar fi fost prelucrată ca o singură piatră. Parcă o vedea în faţa ochilor. Un ou de ceaţă cristalină, fumegos şi misterios, cu văluri de ceaţă acoperind culori pe jumătate estompate.

Se gândi la ea şi surâse. Atinse uşor nodului şi se întoarse, ca să-l strige pe Cochran.

Întoarcerea îi salvă viaţa.

Târnăcopul vâjâi prin aer, trecând prin locul în care fusese capul lui şi izbi cu o forţă teribilă în perete, imediat lângă voylbură. Scântei şi aşchii de piatră zburară în toate direcţiile. Kabaraijian rămase înlemnit.

Cadavrul ridică târnăcopul deasupra capului pentru următoarea lovitură.

Kabaraijian izbuti să se desprindă din paralizie şi se clătină. Târnăcopul se abătu în jos. Nu spre perete, ci spre el.

Bărbatul se mişcă, în ultima clipă, azvârlindu-se în lateral. Lovitura îl ratã cu câţiva centimetri, iar manipulatorul ateriză în nisip şi se ridică iute în picioare. Ghemuindu-se uşor, începu să se retragă.

Cadavrul avansa spre el, cu târnăcopul ridicat deasupra capului.

Kabaraijian de-abia putea gândi. Nu înţelegea. Cadavrul care-l atacase era brunet şi cu cicatrice, cadavrul *lui.*

Mortul se mişca încet. Kabaraijian păstră o distanţă sigură. Apoi, întoarse capul şi privi îndărăt. Ceilalţi doi morţi ai săi avansau din celelalte direcţii. Unul ţinea în mâini un târnăcop. Celălalt avea un perforator.

Kabaraijian înghiţi un nod imens şi încremeni. Cercul de cadavre se strânse în jurul lui. Omul urlă.

Ceva mai departe, pe plajă, Cochran privea spre el. Făcu un pas spre Kabaraijian. Dinapoia lui, se zări o mişcare neclară – ceva înălţându-se şi coborând –, urmată de o bufnitură surdă. Cochran se răsuci sub lovitură şi căzu cu faţa în nisip. Nu se mai ridică. Cadavrul său cu mers împleticit rămase lângă el, cu târnăcopul în mână; lovi o dată şi încă o dată. Celălalt cadavru pornise spre Kabaraijian.

Ecourile urletului nu se stinseseră încă, dar acum Kabaraijian tăcea. Se uită la Cochran, care zăcea nemişcat, şi acţionă brusc, azvârlindu-se spre mortul brunet. Târnăcopul coborî ucigaş, dar stângaci. Kabaraijian îl evită. Îl placă pe brunet şi amândoi căzură pe nisip. Cadavrul se sculă mult mai încet. Până ce o făcu, Kabaraijian se afla înapoia lui.

Manipulatorul se retrase încet, pas cu pas. Acum, propria sa echipă se afla în faţa lui, împleticindu-se spre el cu armele ridicate. Era un spectacol care-i dădea fiori. Cadavrele continuau să înainteze şi braţele li se mişcau. Ochii lor însă erau inexpresivi, iar feţele moarte – *MOARTE!* Pentru prima dată, Kabaraijian înţelese oroarea pe care o simţeau unii în prezenţa morţilor.

Privi peste umăr. Cadavrele lui Cochran veneau spre el, înarmate. Cochran nu se sculase. Zăcea cu faţa în nisip şi valurile îi loveau încetişor cizmele.

În scurtul moment de răgaz pe care-l avea la dispoziţie, mintea sa reîncepu să funcţioneze. Bărbatul duse mâna la centură. Controlerul era activat; îl simţea călduţ şi bâzâind. Îl testă, îşi proiectă gândurile spre cadavrele sale, *în* ele. Le porunci să se oprească, să-şi arunce sculele, să încremenească.

Ele continuară să avanseze.

Kabaraijian se cutremură. Controlerul funcţiona; putea percepe ecourile în mintea lui. Dintr-un motiv sau altul, însă, cadavrele nu răspundeau. Simţi cum îngheaţă.

Şi îngheţă realmente, când înţelegerea îl lovi ca un duş de apă glacială. Nici cadavrele lui Cochran nu răspunseseră. Ambele echipe se întorseseră împotriva manipulatorilor lor.

Comandă prioritară!

Auzise de aşa ceva. Nu văzuse însă niciuna în desfăşurare, şi nici nu visase că ar putea vedea. Telecomenzile de prioritate erau obiecte de contrabandă foarte scumpe şi, în primul rând, absolut ilegale pe toate planetele pe care se legiferase manipularea cadavrelor.

Iar acum, se confrunta cu una. Cineva dorise să-l ucidă. Cineva încerca să-l ucidă. Folosind o telecomandă de prioritate, utiliza împotriva lui propriile sale cadavre.

Se azvârli mental asupra morţilor, luptându-se să reia controlul, străduindu-se să îndepărteze ceea ce-i dirija. Nu avea însă cu ce să se lupte. Pur şi simplu, cadavrele refuzau să răspundă.

Kabaraijian se aplecă şi ridică de pe nisip un perforator.

Se îndreptă repede şi se răsuci, pentru a înfrunta cadavrele lui Cochran. Cel mai voinic dintre ele, cel cu picioare subţiri, se apropie, lovind cu târnăcopul. Kabaraijian pară cu perforatorul, ridicându-l ca o pavăză. Mortul izbi din nou.

Kabaraijian porni perforatorul şi-l înfipse în abdomenul cadavrului. Urmă o secundă oribilă, cu sânge ţâşnind şi carne sfâşiată. Scena ar fi trebuit să continue printr-un ţipăt şi o agonie. Bineînţeles, nu se întâmplă aşa.

Iar târnăcopul se abătu oricum în jos.

Contraatacul lui Kabaraijian dezechilibrase cadavrul şi lovitura acestuia nu-l nimeri, totuşi îi spintecă tunica pe piept, rupând-o pe jumătate şi trasându-i o urmă însângerată de la umăr la stomac. Clătinându-se, bărbatul se rezemă cu spatele de perete, lipsit de apărare.

Cadavrul se apropie, ridicând din nou târnăcopul, cu ochii goi. Perforatorul îi rămăsese înfipt în abdomen, bâzâind şi funcţionând, iar sângele se revărsa în jeturi roşii. Cu toate acestea, continua să umble.

„Nu simte durerea”, se gândi Kabaraijian cu acel colţişor al minţii sale care nu încremenise de spaimă. Rana nu era imediat fatală şi cadavrul n-o putea simţi. Avea să sângereze până cădea, fără s-o ştie, fără să-i pese. N-avea să se oprească decât atunci când nu se va mai putea clinti. *Nu simţea durerea!*

Cadavrul ajunsese aproape lângă el. Kabaraijian se azvârli pe nisip, înhaţă un bolovan şi se rostogoli.

Morţii sunt lenţi, foarte lenţi; decalajul între comandă şi gest este mare. Lovitura sosi târziu şi alături. Kabaraijian se rostogoli în picioarele cadavrului şi-l răsturnă. Apoi se ridică deasupra lui, cu bolovanul în pumn, izbindu-l în ţeastă, o dată şi încă o dată, spărgând osul până la sinte-creier.

În cele din urmă, cadavrul nu se mai clinti, însă ceilalţi ajunseseră la el. Două târnăcoape se înălţară aproape simultan. Unul dintre ele ratăcomplet ţinta. Celălalt, însă, îi smulse o bucăţică din umăr.

Kabaraijian prinse al doilea târnăcop şi-l răsuci, luptându-se să-l oprească, şi pierzând. Cadavrele erau mult mai puternice decât el. Mortul îşi eliberă târnăcopul şi-l înălţă, pentru o nouă tentativă.

Bărbatul se ridică în picioare, izbindu-se cu umărul în cadavru şi răsturnându-l. Ceilalţi morţi îl atacară, căutând să-l prindă. El nu

rămase să se lupte. O luă la fugă. Cadavrele porniră în urmărire, lente şi stângace, dar cumva terifiante.

Kabaraijian ajunse la şalupă, o prinse cu ambele mâini şi împinse. Ambarcaţiunea lunecă greu peste nisip. Împinse din nou, şi acum alunecă mai uşor. Era scăldat de sudoare şi sânge, respira gâfâit, sacadat, însă continua să împingă. Umărul îi pulsa cumplit, trimiţându-i în întregul corp valuri de durere. Îl ignoră, rezemându-l de bordul şalupei şi, în cele din urmă, izbuti să coboare ambarcaţiunea în apă.

Apoi, un cadavru ajunse lângă el şi-l atacă exact atunci când se urca în şalupă. Kabaraijian porni motorul şi-l ambală la maximum. Şalupa răspunse imediat. Demară cu o explozie bruscă de spumă şi stropi, străbătând apele verzi spre despicătura întunecată şi sigură din peretele îndepărtat al peşterii. Kabaraijian suspină… şi cadavrul îl prinse de gât.

Se suise în şalupă. Târnăcopul i se înfipsese în lemn, devenind inutilizabil, dar îi rămăseseră braţele, iar acelea erau îndeajuns. Le petrecu în jurul beregatei manipulatorului şi strânse. Kabaraijian îl lovi înnebunit, zdrobindu-i chipul calm, inexpresiv. Mortul nu schiţa niciun efort de a se feri de lovituri. Le ignora. Kabaraijian lovi din nou şi din nou, îşi înfipse degetele în ochii goi, îl izbi în gură, până-i sparse dinţii.

Cu toate acestea, degetele din jurul gâtului său se strângeau tot mai mult şi, în ciuda strădaniilor, nu le putea desface. Sufocându-se, nu mai lovi în cadavru, ci împinse cu piciorul în volan.

Ambarcaţiunea vira brusc, legănându-se într-o parte şi alta. Peştera goni pe lângă ei ca o ceaţă, iar pereţii se apropiară. Urmă apoi impactul dur, bubuitura lemnului care se crăpa şi rostogolirea scurtă din şalupă în apă. Kabaraijian fu deasupra, însă căzură amândoi. Cadavrul continua să-şi menţină strânsoarea, trăgându-l pe Kabaraijian în jos, o dată cu el, sufocându-l.

Însă bărbatul inspiră adânc înainte ca undele verzi să se închidă deasupra lui. Cadavrul încercă să respire sub apă. Kabaraijian îl ajută. Îşi vârî ambele mâini în gura lui şi o menţinu deschisă, asigurându-se că-şi umplea plămânii cu apă.

Mortul muri primul. Degetele sale slăbiră strânsoarea.

În cele din urmă, simţind că plămânii lui erau pe punctul de a exploda, Kabaraijian reuşi să se elibereze şi se împinse către suprafaţă. Apa abia îi ajungea la piept. Stătu pe cadavrul nemişcat, ţinându-l dedesubt, în vreme ce el inspira adânc.

Şalupa se înfipsese într-o creastă de steiuri ascuţite care se ridica din apă în lateralul ieşirii din peşteră. Coridorul respectiv se distingea la numai un metru depărtare, conturându-se în umbre. Dar acum se afla

în siguranţă? Fără o ambarcaţiune? Kabaraijian se gândi să pornească pe jos, dar abandonă imediat ideea. Avea prea mulţi kilometri de parcurs înainte să ajungă la lumina zilei, fără să pună la socoteală distanţa care-l despărţea de staţia riverană. Ar fi însemnat să fie vânat prin beznă de ceea ce mai rămăsese din echipa lui de cadavre. Ideea îi trimise un fior pe şira spinării. Nu, mai bine să rămână şi să-l înfrunte pe atacator!

Se îndepărtă de cadavru şi porni spre epava şalupei, agăţată încă de stâncile ce o spărseseră. La adăpostul ei, avea să fie dificil de găsit sau, cel puţin, de văzut. Iar dacă inamicul nu-l putea vedea, avea să-i fie greu să trimită cadavrele împotriva lui.

Între timp, poate că-l putea zări el pe inamic.

Inamicul… Cine era? Bartling, bineînţeles. Bartling trebuia să fie sau unul dintre oamenii săi. Cine altul?

Dar *unde* era? Trebuiau să fie în apropiere, într-un loc de unde puteau vedea plaja. Nu poţi dirija un cadavru de la o depărtare prea mare; feedback-ul senzorial nu este suficient de bun. Singurele simţuri la care ai acces sunt văzul şi auzul, ele înseşi neclare. Trebuie să *vezi* cadavrul, să vezi ce face şi ce ai dori să facă. Prin urmare, omul lui Bartling se afla undeva în preajmă, în peşteră. Dar unde anume?

Şi cum ajunsese acolo? Kabaraijian căzu pe gânduri. Era probabil şalupa pe care o auzise Cochran. Fuseseră urmăriţi de cineva care deţinea o telecomandă de prioritate. Poate că, în timpul nopţii, Bartling îi fixase un emiţător pe şalupă.

Kabaraijian îşi flexă genunchii, până ce numai capul îi rămase deasupra apei, şi privi pe lângă epava şalupei. Plaja era o pată alburie, dincolo de întinderea verzuie şi neclară a apei din peştera uriaşă. Nu se auzeau decât clipocelile vălurelelor pe bordul ambarcaţiunii. Zărea însă mişcare. A doua şalupă fusese coborâtă de pe nisip, iar un cadavru suia la bord. Celelalte, mişcându-se încet, intrau în apă. Purtau târnăcoapele pe umeri.

Îl căutau. Inamicul bănuia că el continua să se găsească acolo. Îl vâna. Kabaraijian fu ispitit din nou să plonjeze spre ieşire, să fugă şi să înoate către lumina zilei, să iasă din semiîntunericul oribil în care propriile lui cadavre îl urmăreau cu chipuri reci şi mâini chiar mai reci.

Îşi înăbuşi acest impuls. Cât timp ei scotoceau peştera, ar fi putut să-şi asigure un avantaj. Dar cu şalupa, l-ar fi ajuns imediat din urmă. Putea încerca să scape de ei prin labirintul cavernelor, însă dacă i-o luau înainte, nu aveau decât să-l aştepte la ieşirea din sistemul de peşteri. Nu, nu! Trebuia să rămână aici şi să-şi descopere inamicul.

Unde putea fi acesta? Cercetă peştera cu privirea, fără să vadă

nimic. Era o întindere uriaşă de verde mohorât, stâncă, apă şi plaje. Suprafaţa apei era întreruptă de câteva stânci mari ce-şi înălţau crestele deasupra vălurelelor. Înapoia lor se putea ascunde un individ. Nu însă şi o şalupă. Nu exista nimic suficient de mare înapoia căruia să se ascundă o şalupă. Poate că inamicul purta echipament de scufundător. Totuşi, Cochran auzise o şalupă…

Ambarcaţiunea traversase jumătate din cavernă, îndreptându-se către ieşire. La comenzi, se afla mortul şaten. Ceilalţi doi plescăiau încet prin apa puţin adâncă, în siajul şalupei.

Trei cadavre, vânând. Şi pe undeva, pe aproape, se ascundea manipulatorul lor. Cel cu telecomanda de prioritate. Mintea şi voinţa lor. Dar unde anume?

Şalupa se apropia. Părăsea grota? Poate credeau că el fugise? Sau… nu, probabil că intenţionau să blocheze ieşirea şi *apoi* să cerceteze peştera.

Îl văzuseră? Ştiau unde se afla?

Brusc, îşi reaminti de propriul său controler şi mâna îi bâjbâii sub apă, pentru a verifica dacă rămăsese intact. Nu se spărsese, în plus, funcţiona; controlerele erau etanşe. Era adevărat, nu mai controla niciun cadavru, totuşi putea fi util la un moment dat…

Kabaraijian închise ochii şi încercă să ignore orice sunete. În mod deliberat, îşi înăbuşi percepţiile şi se concentră asupra îndepărtatelor ecouri senzoriale ce continuau să-i murmure în minte. Nu dispăruseră. Erau şi mai vagi decât de obicei, dar mai puţin confuze; acum, nu existau decât două seturi de imagini. Al treilea cadavru al său plutea la câţiva metri depărtare şi nu mai emitea nimic.

Îşi încordă mintea, ascultă şi încercă să vadă. Acele pete înceţoşate începură să prindă contur. Două imagini, ambele neclare, luară formă, suprapunându-se, alcătuind o încâlceală senzorială, dar Kabaraijian trase de firele ei şi imaginile se limpeziră.

Un cadavru se afla afundat până la brâu în apa verde, mişcându-se lent, cu un târnăcop în mână. Putea zări coada sculei şi mâna care o ţinea, precum şi apa tot mai întunecată spre adânc. Mortul nu privea însă în direcţia lui Kabaraijian.

Al doilea cadavru se afla în şalupă, cu o mână pe volan. Nici el nu se uita spre Kabaraijian. Privea în jos, la tabloul de bord. Trebuia multă concentrare pentru ca un cadavru să conducă orice fel de maşinărie. De aceea, manipulatorul îl obliga să nu scape din ochi comenzile.

Atât doar că putea vedea mai mult decât tabloul de bord. Vedea perfect întreaga şalupă.

Şi brusc, totul deveni cât se poate de clar. Ştiind acum că epava

constituia o ascunzătoare perfectă, Kabaraijian se retrase mai mult la adăpostul ei, apoi îşi trecu o mână peste bord şi se prelinse încetişor înăuntru, ghemuindu-se. Stânca făcuse o gaură mare în fundul ambarcaţiunii, dar lada cu scule era intactă. Se târî spre ea şi o deschise. Cadavrele luaseră majoritatea echipamentului minier, însă rămăsese o trusă de reparaţii. Kabaraijian scoase din ea o cheie fixă masivă şi o şurubelniţă. Vârî şurubelniţa la brâu şi strânse cu putere cheia în mână. Şi aşteptă.

Cealaltă şalupă aproape că ajunsese lângă el; putea auzi torsul motorului şi clipocitul apei în jurul său. Aşteptă până se lipi de epavă. Apoi, se ridică brusc şi sări.

Ateriză exact în mijlocul celeilalte ambarcaţiuni, care se legănă violent sub impact. Kabaraijian nu-i lăsă inamicului timp să reacţioneze – cel puţin, cadavrul nu avu timp s-o facă. Păşi înainte şi lovi din toate puterile cu cheia în ţeasta mortului. Cadavrul căzu pe spate. Kabaraijian se aplecă, îl prinse de picioare şi-l ridică, împingându-l peste bord. Imediat, mortul dispăru din şalupă.

Răsucindu-se apoi rapid, prospectorul privi în jos, spre chipul stupefiat al lui Ed Cochran. Ţinu cheia cu o mână, iar cu cealaltă pipăi după comenzile şalupei şi mări viteza. Ambarcaţiunea acceleră şi se năpusti spre ieşire. Peştera şi cadavrele dispărură în urmă, iar bezna coborî brusc, o dată cu pereţii stâncoşi. Kabaraijian aprinse proiectorul.

— Salut, Ed, zise el, cântărind cheia în palmă. Glasul îi era foarte calm şi foarte rece.

Cochran emise un suspin zgomotos de uşurare.

— Matt, vorbi el, slavă Domnului, de-abia acum mi-am revenit! Cadavrele mele… au…

Kabaraijian clătină din cap.

— Nu, Ed, nu ţine! Nu mă vrăji cu aşa ceva, te rog! Dă-mi telecomanda de prioritate.

Cochran păru speriat. Se sili apoi să zâmbească în stilul lui specific.

— Glumeşti, nu? N-am nicio telecomandă de prioritate. Ţi-am spus c-am auzit altă şalupă…

— Nu există nicio altă şalupă. A fost doar o pistă falsă, pentru eventualitatea că vei da greş. La fel ca lovitura aceea pe care ai primit-o pe plajă. Sunt convins c-a fost o treabă foarte delicată – să dirijezi cadavrul să te atace cu târnăcopul, astfel încât să am impresia că te-a lovit cu adevărat. Ai reuşit-o însă excelent. Complimentele mele, Ed! L-ai manipulat perfect. Ca şi pe celelalte. Nu-i uşor să coordonezi o echipă de cinci care să facă simultan lucruri diferite. O treabă de nota zece, Ed! Te-am subestimat. Nu crezusem niciodată că eşti un

manipulator atât de bun.

Cochran ridică ochii de pe fundul şalupei şi-l privi; zâmbetul îi dispăruse. După aceea, se uită în jur, spre pereţii de piatră aflaţi atât de aproape.

Kabaraijian cântări din nou cheia, simţindu-şi palma asudată. Cu cealaltă mână îşi atinse umărul în treacăt. Sângerarea se oprise. Se aşeză fără grabă, punând palma pe capota motorului.

— Nu mă-ntrebi de unde ştiu, Ed? întrebă el. Dar, întrucât Cochran tăcea posac, continuă: O să-ţi spun oricum. Te-am văzut. Am privit prin ochii cadavrului meu şi te-am văzut ghemuit aici, în şalupă, întins pe fundul ei şi trăgând cu coada ochiului peste bord, căutând să dai de urma mea. Nu păreai deloc mort, ci mai degrabă foarte vinovat. Atunci am înţeles. *Tu* ai fost singurul care vedea perfect toată plaja. *Tu* erai singurul din peşteră.

Apoi tăcu, simţindu-se cumva stânjenit. Glasul îi ezită şi se înmuie.

— Vreau doar să ştiu… de ce? *De ce,* Ed?

Cochran îl privi din nou şi ridică din umeri.

— Pentru bani, îi răspunse. Doar pentru bani, Matt. Ce altceva ar fi putut să fie?

Zâmbi; nu era zâmbetul lui obişnuit, ci unul silit, strâmb.

— Îmi place de tine, Matt.

— Ai o modalitate aparte de a mi-o demonstra, răspunse Kabaraijian fără să-şi poată opri surâsul. Ai cui bani?

— Ai lui Bartling. Aveam mare nevoie de bani. Evaluările mele sunt mici şi n-am economisit absolut nimic. Dacă ar fi fost să părăsesc Grotto, ar fi trebuit să-mi vând echipa ca să cumpăr un bilet de plecare. Apoi, aş fi redevenit manipulator de închiriat. Nu doresc asta. Aveam nevoie de bani – repede.

Ridică din umeri.

— Voiam să-ncerc să strecor nişte voylburi prin contrabandă, însă tu m-ai descurajat. Aseară, mi-a trecut prin minte altă idee. N-am crezut c-o să meargă chestiile alea cu organizarea noastră şi cu înfruntarea lui Bartling, dar m-am gândit că pe el l-ar fi interesat. După ce-am plecat din tavernă, m-am dus la el. Mă gândisem că s-ar putea să-mi plătească ceva pentru informaţie, ba poate chiar să facă o excepţie şi să mă lase să rămân pe planetă.

Clătină mohorât din cap. Kabaraijian tăcu. În cele din urmă, Cochran continuă:

— M-am dus să-l văd. Era cu trei gărzi de corp. Când a auzit, l-a apucat isteria. Deja îl umiliseşi, iar acum credea că s-ar putea să ai succes. Mi-a… mi-a făcut o ofertă. O *grămadă* de bani, Matt. O

grămadă de bani.

— Mă bucur că nu m-ai vândut aşa de ieftin!

— Nu, zâmbi Cochran, Bartling dorea realmente să-ţi vină de hac şi l-am făcut să plătească. El mi-a dat telecomanda. Nu voia s-o atingă. Mi-a zis că făcuse rost de ea pentru eventualitatea că „minţile-moarte" şi „zombii" lor l-ar fi atacat vreodată.

Bărbatul strecură o mână în tunică şi scoase o cutiuţă plată, asemănătoare controlerului de la centură. O aruncă uşurel spre Kabaraijian.

Acesta nu schiţă gestul de a o prinde. Telecomanda îi trecu peste umăr şi căzu în apă.

— Hei! rosti Cochran. Nu trebuia s-o laşi să cadă. Cadavrele tale n-or să te asculte, dacă n-o dezactivezi.

— Mă doare umărul, începu Kabaraijian şi se opri brusc.

Cochran se ridică în picioare şi se uită la el de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Îhîm, zise el încleştându-şi pumnii. Îhîm.

Era cu un cap mai înalt decât Kabaraijian şi mult mai masiv. Părea că abia acum observase rănile celuilalt.

Kabaraijian simţi cum cheia îi devine mai grea în palmă.

— Să nu încerci ceva, îl preveni el.

— Îmi pare rău! spuse Cochran şi se năpusti asupra lui.

Kabaraijian încercă să-l izbească în cap cu cheia, dar Cochran pară lovitura. Cu cealaltă mână prinse încheietura şi i-o răsuci. Kabaraijian îşi simţi degetele amorţindu-i.

Nu exista ideea de fair play ori de milă. Se lupta pentru viaţa lui. Mâna liberă îi bâjbâi spre brâu şi înhăţă şurubelniţa. O smulse şi o înfipse în celălalt. Cochran icni şi strânsoarea îi slăbi pe neaşteptate. Kabaraijian lovi din nou, răsucind scula, apoi o trase, sfârtecând tunica şi carnea.

Cochran se împletici spre înapoi, ţinându-se cu mâinile de abdomen. Kabaraijian îl urmări şi îl împunse cu şurubelniţa pentru a treia oară, cu sălbăticie. Cochran căzu.

Încercă să se ridice, apoi renunţă şi căzu din nou. Rămase pe fundul şalupei, sângerând abundent.

Kabaraijian reveni la comenzi şi menţinu şalupa pe un curs egal depărtat de pereţi. Conduse prin coridoare, peşteri şi tuneluri, peste lăcuşoarele cu apă verzuie. Iar în lumina albă, puternică a proiectorului, îl privi pe Cochran.

Acesta nu se mai clinti deloc şi vorbi o singură dată. Imediat după ce ieşiseră din peşteri, sub soarele de după-amiază al lui Grotto, ridică

ochii pentru câteva clipe. Palmele îi erau acoperite de sânge. Avea ochii umezi.

— Îmi pare rău, Matt! spuse el. Îmi pare al dracu' de rău!

— La *naiba!* mormăi Kabaraijian cu glas tremurat.

Opri brusc şalupa în mijlocul apei şi se aplecă spre trusa de prim-ajutor. Se apropie apoi de Cochran şi-i bandajă rănile.

Când reveni la comenzi, ambală motorul la maximum. Ambarcaţiunea goni nebuneşte peste apele verzi, sclipitoare.

Cochran muri înainte să fi ajuns la râu.

Kabaraijian opri şalupa şi rămase plutind în derivă. Ascultă sunetele planetei din jurul său: susurul apei râului vărsându-se în lacul cel mare, ciripitul păsărilor şi fâlfâitul aripilor, clipocitul peştilor sărind din unde. Rămase acolo până ce se lăsă înserarea, privind în amonte şi gândindu-se.

Se gândi la ziua de mâine şi la cea de poimâine. Mâine trebuia să revină la peştera cu voylburi. Cadavrele lui încremeniseră când ieşiseră din raza de acţiune a telecomenzii; ar fi trebuit să le poată recupera. Tot acolo se mai afla şi un mort din echipa lui Cochran. Poate c-ar fi reuşit să înjghebeze o echipă de trei, dacă cel pe care-l împinsese peste bord nu se înecase.

În plus, acolo existau voylburi din cele mari. Avea să extragă oul de ceaţă tremurătoare, să-l predea şi să obţină o evaluare bună. Bani. Trebuia să facă rost de bani, de toţi banii pe care-i putea aduna. După aceea, putea începe să vorbească cu alţii. Şi după aceea… după aceea, Bartling avea să se trezească în plin război. Cochran fusese o victimă – prima. Nu însă şi ultima. Kabaraijian avea să le spună celorlalţi că Bartling trimisese pe cineva cu o telecomandă de prioritate şi că de aceea murise Cochran. Era adevărat. Era perfect adevărat.

În seara aceea, Kabaraijian reveni la staţie cu un singur cadavru în şalupa lui, un cadavru care era straniu de rigid şi de nemişcat. Întotdeauna, cadavrele sale îl urmaseră în birou, umblând după el. În seara aceea, cadavrul era purtat pe umărul lui.

Chicago
Decembrie, 1972

Weekend într-o zonă de război

Sâmbătă în zori, cu soarele întrevăzându-se doar ca o luminiţă firavă înapoia norilor. Se împart armele. Suntem sub cerul liber, în baza de la marginea zonei de război, aliniaţi şi plescăind prin stratul de zăpadă amestecat cu noroi, gros de trei centimetri. Nu înţeleg de ce ne-au aliniat. Ne-ar fi putut da armele înăuntru, o dată cu uniformele. Este frig aici, afară.

Armurierul este acelaşi tip care a operat verificarea creditului. Slăbănog, cu ten gălbejit, ochi mici şi mijiţi. Plictisit înainte, plictisit şi acum, câtuşi de puţin grăbit. În vreme ce noi tropăim prin mâzgă. Scrie seria fiecărei arme pe care ne-o întinde. Cred că te taxează suplimentar dacă pierzi blestemăţia aia. Te taxează pentru orice. Weekend-ul ăsta va costa o avere. Mă întreb, din nou, ce dracu' caut aici? Tenisul este mult mai ieftin. În plus, rămâi în viaţă după fiecare partidă. Întotdeauna. Fără excepţie.

Este rândul meu. Armurierul mă priveşte printre pleoapele întredeschise, verifică seria armei pe care o ţine în mână, o scrie, îmi întinde arma. Îmi cere numele.

— Birch, îi spun. Andrew Birch.

Scrie numele. Iau arma şi mă îndepărtez. Următorul tip se apropie de masă.

Arma este din plastic neted şi negru, lungă cât braţul meu, cu linii line, curgând spre râtul din capătul ţevii. O simt rece şi lunecoasă în palmă, şi miroase a vaselină. Nu este încărcată. Scot din centură un încărcător, îl introduc în locaşul lui şi-l aud clicăind. Acum, sunt pregătit. Ca individul ăla din spoturile publicitare. Prima mea patrulă. Un soldat înarmat. Un bărbat. Aşa-i!

Cât rahat…

Nu cred că-s mare sculă de soldat. Ţin arma stângaci, în ciuda hipnoinstruirii de companie. Nu prea ştiu ce să fac cu ea. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi dorit să fiu aici. În weekend-uri, joc tenis. Locul meu nu-i aici. Am fost un idiot că am venit. Dacă voi fi împuşcat? Concomii au şi ei puşti. Răsucesc arma şi o examinez. Dedesubtul ţevii, simt o zonă rugoasă. Nişte litere. Seria armei şi o inscripţie: PROPRIETATEA LUI MANEUVER, INC.

Stancato se apropie, cu arma sub braţ, ridicându-şi vizorul nocturn al căştii. Poartă casca aplecată pe o parte, şmechereşte. Ăsta-i genul lui. Lucrul cel mai enervant este că-i stă bine. Cu bocanci şi cască de campanie, în salopeta verde-cafenie despre care Maneuver încearcă să

susţină că-i o uniformă, el reuşeşte să arate bine. Masculin, dur. Ţinuta lui demonstrează că se simte ca la el acasă. N-ar trebui să fie aşa. Pentru el, este tot prima dată. Ştiu asta.

Stancato arată întotdeauna firesc. Este mai înalt decât mine, dar numai muşchi, zvelt, brunet şi arătos. Eu sunt scund şi am o faţă ca luna plină, cu păr castaniu, ondulat. Stancato mănâncă precum un spart, fără să se cunoască ceva pe trupul lui atletic. Eu mă-ngraş imediat ce nu-mi respect dieta. La birou, Stancato se îmbracă după ultima modă. Acum sunt în vogă gulerele evazate şi semi mantiile, luna trecută a fost altceva. El arată excelent, elegant. Eu port cam aceleaşi haine şi par un handicapat înfofolit excesiv.

Bănuiesc că şi în uniforma asta arăt tot ca un handicapat. Nu-i pe măsura mea. Este prea largă acolo unde nu trebuie şi mă strânge unde ar trebui să fie lejeră. Nici măcar nu-mi ţine cald. Simt cum mă taie vântul. Ne-ar fi putut îmbrăca mai bine, la banii pe care ni-i cer. Sunt pe jumătate decis să fac o plângere la Oficiul pentru Protecţia Consumatorilor. Asta dacă mă-ntorc viu.

Stancato îşi mângâie arma şi-mi zâmbeşte.

— O sculă ţeapănă, spune el. O să facem treabă bună cu ea.

De unde dracu' ştie el asta? E prima lui incursiune şi vorbeşte deja ca un veteran. Însă probabil că are dreptate. O să facă treabă bună. Lângă bază, elicopterul şi-a pus elicele în funcţiune, dar încă nu-i timpul să pornim. Ceilalţi continuă să plescăie prin zăpada pe jumătate topită. Am senzaţia că se aşteaptă un comentariu din partea mea. Încerc frecvent senzaţia asta, mai ales în preajma lui Stancato. Are stilul de a veni la mine şi a-mi spune ceva care aproape mă sileşte să zic o tâmpenie.

De data asta, mă gândesc. Nu vreau să-şi dea seama cât sunt de nervos.

— Crezi că moş Dolecek o să ne remarce? întreb în cele din urmă.

Dolecek este şeful nostru. El este motivul pentru care mă aflu aici. De douăzeci de ani, blestematul participă în fiecare weekend la manevre. Zice că un bărbat nu-i bărbat adevărat până n-a fost rănit. Mie mi se pare ca o reclamă pentru zona de război. Însă nenorocitul are de acordat o gradaţie, iar eu n-am mai primit o gradaţie de doi ani. Asta ar putea să-l impresioneze.

Deşi n-o s-o recunoască, Stancato a venit aici din acelaşi motiv. Zice că s-a plictisit de tenis, de golf şi de drumeţii montane, că vrea mai multe senzaţii tari. Este un tip ambiţios. Este cu doi ani mai tânăr decât mine, dar am ajuns deja la aceeaşi gradaţie. Acum, vrea să mă depăşească.

— Dolecek o să fie maior în weekend-ul ăsta, rânjeşte el. N-o să ne vadă, nea Andy. Nici măcar n-o să ştie c-am trecut p-aici. Aşa că relaxează-te şi distrează-te cât poţi!

Toată lumea şi-a primit arma. Sergentul latră ceva şi pornim în pas alergător spre elicopter. Este un aparat mare şi zgomotos, numai metal verde şi rotoare ce vuiesc şi răscolesc aerul, purtând emblema Maneuver pe flanc. Înăuntru, există bănci dispuse în lungul fuzelajului, pe care le ocupăm rapid. Nimeresc între Stancato şi un tip mai în vârstă, cu nasul spart şi un burtoi imens. Un soldat ca noi toţi, răcanii, însă cu însemne de veteran pe mâneci. A mai făcut asemenea incursiuni şi are o mulţime de kilipuncte la activ. Îi studiez chipul, încercând să-mi dau seama ce anume face din el un ucigaş, nu o victimă. Nu disting nimic.

Pilotul decolează. În jurul meu, feţele sunt puţin tensionate, dar fericite. Mulţi zâmbesc, unii fac glume. De ce dracu' or fi aşa veseli? Ei nu ştiu că s-ar putea să fim ucişi? În ceea ce mă priveşte, simt că mi se face rău. A fost o idee complet idioată.

Stancato este unul dintre cei care zâmbesc larg.

— Te simţi bine, Andy? mă întreabă răcnind, ca să se facă auzit peste zgomotul elicopterului. N-arăţi prea grozav.

Rânjeşte, aşa că ştiu că glumeşte. Cu toate astea, nu mă păcăleşte. Îi place să râdă de mine.

— Mă simt perfect.

N-o să vomit, oricât de mult aş dori s-o fac. I-aş oferi prea multă satisfacţie. Dacă nu mă pot stăpâni, o să vomit peste el.

— Sunt doar puţin nervos, adaug.

— Speriat, vrei să zici.

— Hohoteşte.

— Haide, Andy, recunoaşte! Toţi suntem speriaţi. N-are de ce să-ţi fie ruşine. Eu sunt îngrozit. Ai fi un idiot, dacă nu ţi-ar fi frică. Concomii o să tragă-n noi cu gloanţe adevărate.

— Râde din nou.

— Dar tocmai asta face aventura interesantă, este?

— Este.

O crede cu adevărat.

Burtoiul se uită spre Stancato.

— Ai zis-o bine, intervine el. (Are un glas profund, grav, şi-i lipsesc jumătate din dinţi. Un adevărat proletar.) Eu o fac de zece ani şi mă sperie de fiecare dată. Dar asta-nseamnă *să trăieşti.*

— Un bărbat nu poate spune c-a trăit până n-a întâlnit moartea, declară Stancato cu vocea lui calmă şi inteligentă.

Este unul dintre sloganele Maneuver.

— Un bărbat nu-i bărbat până nu-i *manevrat,* reproduc eu celălalt slogan al reclamei.

Imediat, mă simt ca un idiot. Cumva, citatul lui Stancato se încadra în discuţie. Al meu a părut o tâmpenie. Era, însă, prea târziu. Îl spusesem. Acum, Burtoiul râde de mine.

— Cum să nu! Voi, băieţi, de-abia acum vă pregătiţi să deveniţi bărbaţi, nu? Încuviinţează din cap înaintea propriei sale afirmaţii. Da, da. Sunteţi răcani. Mi-am dat seama imediat.

— Un ochi cunoscător, comentează Stancato.

Ce să spun! Dacă n-am fi fost răcani, am fi avut însemnele de veterani.

— Aşa-i, aprobă Burtoiul. Să ştiţi că eu cunosc rosturile. Staţi pe lângă mine. O să v-arăt care-s şpilurile. O s-am grijă ca blestemaţii de concomi să nu ia kilipuncte de la amicii mei.

Nu-mi vine în minte altă persoană a cărei amiciţie mi-aş dori-o mai puţin, cu excepţia lui Stancato. Însă poate că ar trebui să fac aşa cum a spus Burtoiul. Individul nu pare să aibă nicio gaură în el şi nu vreau să capăt nici eu vreuna.

Se aude o bubuitură puternică şi elicopterul se zguduie. Rotoarele amuţesc cu un ultim ţiuit. Am ajuns. Mijlocul zonei de război. Aici vom fi singuri. Plutonul pe care-l înlocuim cerceta regiunea de pădure. Căuta concomi. Sper că aceştia nu ne caută pe noi. Ce naiba s-a întâmplat cu războaiele de modă veche, în care soldaţii se întâlneau pe câmpul de luptă şi se împuşcau stând faţă în faţă?

Ne revărsăm din elicopter, într-o mare de noroi. Soarele a ajuns sus pe cer şi un crâmpei din el se strecoară printre nori. Cea mai mare parte a zăpezii s-a topit. Vântul însă continuă să sufle şi este la fel de frig ca şi până acum.

Ne aflăm pe un platou îngust, stâncos, fără niciun detaliu caracteristic, înconjurat de conifere. Plutonul pe care-l înlocuim este aliniat, gata de îmbarcare. Tipii înjură din belşug, totuşi majoritatea par să zâmbească. Sunt acoperiţi de noroi, dar nu văd nicio picătură de sânge. De asemenea, nu văd niciun rănit. Poate că va fi mai uşor decât crezusem.

Burtoiul îl salută pe unul dintre ei ridicând braţul şi i se răspunde printr-un rânjet.

— Cum a fost? strigă Burtoiul.

— Ar trebui să ne dea banii-napoi. A costat cam mult pentru o simplă excursie.

Individul clatină din cap, se uită spre sergentul lui şi mă priveşte în

trecere, dispreţuitor. Face pe şmecherul. Probabil că-ntoarce banii cu lopata. Fie asta, fie că are destule kilipuncte ca să-i asigure o reducere considerabilă. Altfel, cum şi-ar fi putut permite să cumpere o săptămână întreagă de război, la preţurile lui Maneuver? Probabil că ne priveşte de sus pe noi, soldaţii de weekend.

După ce am coborât toţi, ei încep să se îmbarce, elicopterul clămpăne din elice şi tipii pornesc – direcţia spre casă! Înapoi la serviciu şi la suburbii, sau unde s-or duce. Graţie regulii de înlocuire liberă, concomii nu trag în elicopterele de transport. Se ştie însă c-au ras plutoane nou-venite, imediat după debarcare. Îmi reamintesc asta, uşor nervos, şi privesc în jur.

Sergentul latră un ordin şi ne adunăm ca nişte soldăţei cuminţi. Ne inspectează, evident dezgustat.

— Atenţie! începe el, cu accentul cel mai cazon cu putinţă. Vorbeşte ca în vechile filme de război. Nu seamănă, totuşi, cu un personaj din asemenea pelicule. Mai degrabă aduce cu un contabil. Poartă ochelari, este prea tânăr şi surâde al naibii de mult. Nu intimidează câtuşi de puţin. Observ că nu poartă nici însemne de veteran. Altă lovitură pentru mine. Andy Birch, eşti cu adevărat un norocos!

— O să cercetăm zona, ne spune sergentul răcan. Tâmpiţilor ălora li s-a spus să-i găsească pe concomi şi-au frecat luleaua o săptămână. Aşa c-o să-i găsim noi! A sosit momentul să puneţi osul la bătaie, băieţi! O să vedem cum vă descurcaţi de-adevăratelea. Şi-ar fi bine să n-o luaţi în mână, altfel o să căpătaţi din partea mea mai multă mizerie decât aţi fi visat de la concomi. Nu uitaţi, căpătăm locpuncte dacă găsim o tabără, plus kilipuncte pentru fiecare concom de care avem grijă. Asta-nseamnă reduceri data viitoare.

Constat că-i evaluez interpretarea. Prima parte a sunat binişor, poate doar puţin exagerat. Sergentul dur şi-aşa mai departe… Finalul însă m-a pus pe gânduri. Mă-ntreb dacă el a fost instruit special, dacă învaţă din manual, sau cum? Sau, pur şi simplu, i se iau paralele şi este lăsat să-şi facă de cap?

Acum ne repartizează sarcinile. Ne împărţim în grupe mai mici şi ne răspândim prin pădure. Mă întreb de ce trebuie să ne despărţim. De ce nu ne desfăşurăm în linie sau în altă formaţiune? Probabil că există un motiv. Cred că sergentul acţionează după regulament sau după ordinele vreunui şmecher care şi-a tras un rang de weekend.

Rămân alături de Stancato şi de Burtoi. Când ne împarte, mă trag cât mai aproape de Burtoi, ca să fac pereche cu el. Mă gândesc că un veteran nu-mi strică, ba chiar s-ar putea să fie decisiv. Stancato – lua-l-ar naiba! – judecă la fel.

Ca atare, ne strecurăm prin hăţişul pădurii, cu armele în mâini. Ne îndreptăm spre interiorul regiunii, către munţi. Ceilalţi sunt undeva în preajmă, dar nu-i pot zări. Aerul este rece şi solul îmbibat de apă. Sper că sergentul ne va îngădui să ne oprim pentru masă.

•••

Sunt epuizat. Este mai rău decât tenisul, mult mai rău, şi nu pot rezista. Gâfâi, inspirând adânc aerul îngheţat, iar nenorocitul ăla de Burtoi nu-ncetineşte. Continuă cu acelaşi pas, împingând în lături vegetaţia, plescăind prin noroi. Parc-ar fi un trailer de grăsime, şi vrea să mă bage-n pământ. Stancato nici măcar nu gâfâie, dar eu mă voi prăbuşi. Arma cântăreşte o tonă.

Am acoperit o suprafaţă mare de teritoriu. Nu încape îndoială că de acum suntem în zona de război. Pot auzi focuri în depărtare, bubuituri foarte slabe de artilerie. Cu câtva timp în urmă, pe deasupra noastră a trecut un aparat de zbor concom. Era foarte sus, totuşi Burtoiul ne-a strigat să ne culcăm. Uniforma mi s-a îmbibat complet de noroi. Mi-este mai frig ca oricând, dar, din fericire, vântul s-a oprit.

Către amiază, poposim ca să mâncăm într-un luminiş, la adăpostul unei stânci. Doar noi trei. Nu ştiu încotro au luat-o ceilalţi. Nu înţeleg nimic din ceea ce se petrece. N-ar fi trebuit să rămânem cu ei? Unde sunt? N-ar fi fost mai bine dacă întreg plutonul ar fi stat laolaltă? Am plătit bani frumoşi pentru weekendul ăsta. Aş vrea să ştiu ce se-ntâmplă.

Stăm rezemaţi cu spinările de piatra acoperită de muşchi, ţinem armele în poală şi mâncăm raţii din conserve cu încălzire instantanee. Este nemaipomenit să-mi pot scoate raniţa din spate şi să stau jos o vreme. În plus, mi-e foame. Mâncarea însă este oribilă. Ar fi fost de aşteptat ca Maneuver să ofere mai mult pentru preţurile pe care le plătim. Cum naiba de-şi păstrează clienţii?

Stancato nu pare totuşi nemulţumit. Mănâncă rapid, aproape înfulecând, apoi surâde când mă vede cum inspectez porţia cu vârful furculiţei.

— Mănâncă, Andy, îmi spune. Avem nevoie de toată energia posibilă. Ziua de-abia a început.

După aceea, se ridică în picioare şi se întinde, continuând să zâmbească.

— Asta-i viaţa! Afară, departe de oraş, cu duşmani în jurul tău şi cu o armă în mână. Da, cred că Maneuver are dreptate. Viaţa-i mai dulce când moartea-i aproape.

Burtoiul ridică ochii de la conserva lui şi se strâmbă.

— Stai jos! Şi nu mai vorbi aşa tare. Vrei să ne-aduci concomii pe

cap? În felul ăsta, n-o să trăieşti prea mult.

Stancato se aşază rânjind.

— Ştii multe despre războaie, aşa-i?

— Bineînţeles, încuviinţează Burtoiul. Să ştiţi că pot fi sergent, dacaş vrea. Ba chiar să-mi cumpăr un rang de weekend. Am o grămadă de kilipuncte. Da' nu-i pentru mine. Aşa-mi place mai mult, pe teren. Înainte de-a mă curăţa, o să am mai multe kilipuncte decât oricare altul. Asta-mi doresc, nu să duc războiul din birou, ca ăia cu funduri late şi bani gârlă, care se-nscriu comandanţi în weekend-uri.

Mă uit la el, împingând în lături conserva din care n-am mâncat nici jumătate. Un bărbat urât, cu un nas urât, un burtoi imens şi un creier minuscul. Cu toate astea, el a ucis oameni, soldaţi probabil mai buni decât el, şi revine acasă, pe când alţii mor. De ce? Mă pregătesc să-i pun întrebarea asta.

Stancato mi-o ia înainte.

— Îţi place să ucizi, spune el cu ochi reci şi iscoditori.

Ştiu că o să-i placă şi lui. Îi place să facă rău oamenilor, să-i umilească. Ciuruirea oamenilor reprezintă pentru el un fel de drog.

— E război, zice Burtoiul. Aici, în zonă, dar şi acolo. Noi nu-i spunem aşa, dar tot război este. În fiecare minut, eşti urmărit de tipi care vor să-ţi ia nevasta, care vor să-ţi ia slujba, care abuzează de copiii tăi şi-ncearcă să ţi-o tragă. Trebuie să contraataci, şi asta-i o modalitate. Da, îmi place. De ce nu? Concomii ăia – arată spre hăţişuri cu un gest brusc, violent, din cap – sunt în majoritate negrotei, ştiaţi? Se face o mulţime de publicitate acolo unde locuiesc ei. Oricum, ne urăsc. De ce să nu-i ajut pe câţiva s-o mierlească?

Ne priveşte belicos, parcă sfidându-ne să-l provocăm. Eu nu intenţionez în niciun caz s-o fac. Este un idiot, dar s-ar putea să am nevoie de el.

Probabil că Maneuver îi apreciază pe cei ca el. Ei urăsc, ucid şi revin aici în fiecare weekend. Este firesc să li se acorde reduceri. În acelaşi timp, aduc şi bani pentru companie. Adună punctele alea, strâng suficient de multe şi finalmente Maneuver câştigă războiul, iar Consolidated Combat trebuie să transfere un snop măricel de credite, nu invers.

Fac prinsoare că Burtoiul participă la toate războaiele. Chestia asta îi defineşte cumva pe oameni, nu prea măgulitor. De peste cincizeci de ani, n-a mai existat un război adevărat, aşa că inventăm sporturi sângeroase, pentru ca nişte animale ca Burtoiul să le poată juca şi să ejaculeze de satisfacţie.

Stancato va fi priceput la asta, cum să nu! Poate că, după o vreme,

se va transforma într-un Burtoi. Ar fi amuzant. Merită o astfel de soartă. Nu şi eu, însă. După weekend-ul ăsta, nu mă mai întorc pe aici.

Burtoiul se ridică şi ne face semn. Ne luăm armele şi-l urmăm, înapoi în pădure.

•••

Este spre sfârşitul după-amiezii. Ne găsim în mijlocul zonei de război, iar noroiul s-a preschimbat din nou în zăpadă pe jumătate topită. Dedesubtul ei nu mai este însă pământ, ci piatră, aşa că avansăm mai rapid.

În pădure duhneşte îngrozitor. Undeva, în apropiere, se aud focuri de arme. Ne ghemuim şi ne furişăm într-acolo, căutând să facem cât mai puţin zgomot. Acum respir ceva mai uşor. Sunt speriat în continuare, totuşi mi-am reglat respiraţia. Iar muşchii nu mă mai dor. Nu-i mai simt deloc.

În faţa noastră, putrezeşte un copac prăbuşit, cu un cadavru atârnând peste el, a cărui faţă e îngropată în zăpada înroşită de sânge. Pare un cadru dintr-un film. Nu mă afectează, până în clipa când îmi dau seama că este real. Atunci tresar.

A murit de ceva timp. Mirosul se înteţeşte pe măsură ce ne apropiem. Ajuns lângă el, pot vedea carnea umflată şi în descompunere. Vizorul căştii este coborât. A murit aşadar în timpul nopţii. Uniforma este cenuşie, iar pielea neagră. Un concom. Primul duşman pe care-l văd. Sper ca toţi concomii pe care-i voi vedea să fie morţi.

Burtoiul trece mai departe fără niciun comentariu, doar cu un surâs fluturându-i în colţul gurii. Stancato ocoleşte cadavrul, repede, de-abia privindu-l, nepăsător. Pentru Stancato cel calm şi detaşat, nu-i decât alt crâmpei din decor. Eu mă opresc.

Nu pot vedea ochii concomului prin vizor. Îmi dau seama că nici n-o doresc. Cine naiba a fost? Cât a trebuit el să plătească pentru privilegiul dubios de a putrezi aici? Pe neaşteptate, simt impulsul de a atinge corpul, carnea moartă. Revoltat pe mine însumi, mă stăpânesc. Continuu totuşi să mă holbez.

Ceva se mişcă pe corp. Privesc fascinat. Apoi, brusc, dintr-o dată, mi se face rău. Mă întorc icnind şi vomit pe pământ. Dintr-un motiv obscur, evit s-o fac peste cadavru.

Când încetez, Stancato este lângă mine, zâmbind în felul lui reţinut.

— Uşurel, Andy, îmi spune şi mă cuprinde cu braţul – adultul sigur pe el. E doar un vierme. N-o să-ţi facă niciun rău.

Doar un vierme. Doar un vierme! Dumnezeule, cât îl urăsc! Strâng din dinţi, mă eliberez cu o smucitură violentă şi pornesc la drum prin

pădure.

•••

Întâlnim alţi trei soldaţi din plutonul nostru şi mergem mai departe împreună. Nu mi-i amintesc din elicopter, dar sunt sigur că trebuie să fi fost acolo. Nu ştiu dacă am câştigat mare lucru. Doi tauri grăsani şi un prostănac, cu asta ne-am pricopsit. Prostănacul însă are însemne de veteran.

Discută acum cu Burtoiul, în şoaptă, privind mereu în jurul lor. Mi se par absurzi, ca două personaje din desenele animate. Prostănacul şi Burtoiul. Ăştia sunt cei pe care trebuie să mă bizui ca să mă scoată la liman? La naiba! Prostănacul arată de parcă ar avea probleme şi la traversatul străzii. Are o faţă prelungă şi îngustă, acoperită de acnee. Nu seamănă deloc cu un războinic. Dar poate că soldaţii nu seamănă niciodată cu cei din filme. Poate că tipii urâţi sunt cei mai buni ucigaşi. La dracu'! Stancato va fi iritat când va descoperi asta. El vrea să fie cel mai bun în toate.

Burtoiul se uită spre noi şi ne face semn.

— Ar fi ceva, ne spune. Spre est s-au auzit explozii de grenade şi focuri de arme. Jim zice că nişte băieţi de-ai noştri sunt încercuiţi de concomi. Să mergem să le dăm o mână de ajutor.

Rânjeşte. Pornim în pas alergător, dând ramurile în lături cu braţele şi pleoscăind prin petecele de zăpadă. Burtoiul pare fericit. Eu sunt îngrozit. În ce m-am băgat? Unde ne ducem? Vreau să ies de aici. Este o demenţă! Mâna în care ţin arma îmi tremură. Simt că voi vomita din nou.

Războiul se năpusteşte asupra noastră.

Unul dintre tăuraşii din faţa mea se împiedică pe neaşteptate şi focuri de armă răsună în jur. El cade, cu capul răsucindu-i-se grotesc, arma îi zboară într-un troian şi o floare de sânge i se lăţeşte pe piept. Cred că este mort. Nu ştim de unde s-a tras.

— Un lunetist! zbiară Burtoiul. Culcat! Adăpostiţi-vă!

Apoi dispare, se topeşte, culcat pe undeva. Ceilalţi dispar şi ei. Numai eu rămân lângă cadavru, clipind spre el, încremenit, nehotărât. Un alt foc răsună, urmat de o rafală. Aud gloanţele piuind în jurul meu şi, în mod straniu, mă simt în siguranţă. Se spune că n-auzi niciodată glonţul care te ucide.

Apoi, cineva mă înhaţă, mă trage, mă smulge şi mă împinge printre copaci. Stancato, bineînţeles. Se trânteşte lângă mine, cu ochii cercetând alert, cu arma în mână, pregătit. Eu mi-am scăpat arma şi plâng. Cel puţin obrajii îmi sunt umezi.

Stancato mă ignoră. Ridică arma şi trage, iar râtul negru al ţevii

scuipă o rafală rapidă de moarte spre copaci. De acolo au venit gloanţele? Nu ştiu. N-am observat. Se pare însă că el a observat. Şi alţii trag. Cred că sunt ai noştri. Dar nu eu. Nu eu. Eu mi-am pierdut arma.

Apoi, pentru un lung răstimp, domneşte o linişte absolută. Stancato aşteaptă, cu mâinile încleştate pe armă, cu ochii mişcându-i-se întruna, iar ceilalţi aşteaptă şi ei. Nimeni nu se clinteşte. Nimeni nu trage.

•••

Se înserează. Îmi dau seama abia acum, văzând amurgul care se strecoară printre conifere, învăluind pădurea în perdele cenuşii. A trecut mult timp. Dar noi nu ne clintim. Nu ştim dacă l-am doborât pe lunetist, dacă el a plecat, ori dacă nu pândeşte acolo undeva, cu arma flămândă după orice mişcare din partea noastră. De aceea, Stancato rămâne încremenit. Eu la fel. Nu intenţionez să fiu ţinta. În plus, nu pot face mare lucru. Mi-am pierdut arma.

Finalmente, cu puţin înainte ca întunericul să devină complet, cineva se mişcă. Un salt rapid, de aici – acolo, printre copaci. Apoi un altul. După aceea, o rafală de foc mătură poziţia lunetistului, stâncile de pe panta de deasupra noastră. În cele din urmă, un cap răsare din noapte. Cu vizorul coborât, pe jumătate ghemuit, Burtoiul se furişează în loc deschis. Nu se întâmplă nimic. Concomul este mort sau a plecat.

Burtoiul apare brusc, o umbră ameninţătoare în noapte. Se apleacă deasupra corpului, îl atinge şi clatină din cap. Mă întreb dacă-i pare cu adevărat rău. Sau este doar iritat fiindcă inamicul a obţinut un kilipunct de la un camarad? Cred că asta-i. Nu este genul de individ milos.

Stancato se ridică şi iese din ascunzătoare, încrezător, zâmbitor. Şovăi, apoi îl urmez.

— Crezi că l-am lichidat? întreabă Stancato.

Burtoiul înalţă din umeri.

— Nu ştiu. Trebuie să ne uităm. Poate că da, poate că nu. E posibil s-o fi şters.

Stancato şi Burtoiul pornesc spre locul de unde veniseră împuşcăturile. Noi ceilalţi aşteptăm. Prostănacul mă examinează cu dezgust. Mă foiesc sub privirea lui, mă uit la celălalt individ, apoi îmi feresc iute ochii când observ că mă ignoră. Niciunul dintre ei nu mă place. Îmi dau seama de asta. Rămân nemişcat. Pentru ei, sunt un laş. Trebuie să-mi dovedesc curajul. Nu însă şi Stancato, el nu. El a făcut totul perfect, ca de obicei. Îmi şterg palmele de jachetă, cu un gest nervos. Apoi, roşind, mă aplec să-mi recuperez arma. De ce n-am făcut-o mai devreme? De ce n-am luptat? La dracu', Birch, de ce mereu faci totul prost?

Stancato şi Burtoiul revin. Stancato mă bate pe spate. Întotdeauna

inimos şi plin de viaţă, da, dom'le! Ba chiar protector faţă de laşi, blestematul! Cu aerele lui de superioritate. Îmi zâmbeşte.

— Se pare c-a şters-o, rosteşte el. Probabil că l-am speriat.

— Ştii, încep ezitând, n-am vrut să scap…

Mă opreşte.

— Nu-ţi mai face probleme din asta. Important era să te pui la adăpost.

Arată spre cadavru.

— El n-a scăpat arma, dar asta nu l-a ajutat cu nimic, nu? Mai bine să fii în viaţă, fiindcă n-avem nevoie de eroi morţi, nu?

Burtoiul ascultase. Acum încuviinţează fără chef din cap.

— Mda, aici poate c-ai dreptate.

După aceea, mă priveşte.

— Dar fii atent, puştiule! Dacă mai încremeneşti aşa o dată, ne faci rău la toţi. Ştii că amicul tău putea fi ucis?

Surâd fără putere. Nu pot face altceva. Aşadar, m-au iertat. Ce frumos din partea lor, fir-ar ei ai dracu'! Evident, totu-i opera lui Stancato. Îi place să-mi facă chestii d-astea. Ştie cât de mult îl urăsc şi mai ştie în ce situaţie neplăcută mă pune când trebuie să-i fiu recunoscător. Ticălosul! Nu-i ajunge că mă irită permanent, că mă face să mă simt ca un idiot… vrea să fiu un idiot recunoscător, îl încântă să investească în mine. Rahat, rahat, rahat!

Noaptea învăluie pădurea. Ceilalţi şi-au coborât vizoarele de vedere nocturnă. Mi-l cobor şi eu, iar copacii se preschimbă în umbre negre, rigide, conturate pe un fundal roşu. Doar ramurile li se văd. Dintr-un motiv necunoscut, cetina este invizibilă. Mă străbate un fior scurt sau poate doar un tremur. Pădurea a devenit un iad întunecat, plin cu schelete de cărbune şi forme pe jumătate întrezărite. Cred că preferam întunericul. Totuşi, nu ridic vizorul.

Pornim, cu Burtoiul în frunte, înşiruindu-ne în urma lui. Nu ştiu încotro ne îndreptăm sau de ce. Nu-mi pasă. Vreau doar să se termine totul. Au mai rămas numai câteva ore până la miezul nopţii. După aceea, altă zi, altă noapte şi weekend-ul se termină. Elicopterul se întoarce ca să ne recupereze. Să mă recupereze pe mine. Până acum, am supravieţuit. Poate c-o să reuşesc să supravieţuiesc până mâine noapte.

În weekend-ul viitor, revin la tenis. Nu-mi trebuie aşa ceva. Poate că lui Stancato îi trebuie, dar el nu-i normal. Eu sunt. Asta-i staţia finală pentru Birch.

Da. Pot supravieţui. Gândul mă alină. Strâng arma şi păşesc mai rapid.

•••

Mărşăluim ore la rând, fără un cuvânt; se aud doar răsuflările greoaie şi scrâşnetul zăpezii care îngheaţă din cauza gerului de peste noapte. Uit de război, de Stancato, de toate. Singurele lucruri ce mai există pentru mine sunt picioarele şi frigul. Bocancii sunt uzi fleaşcă şi umezeala s-a infiltrat peste tot. Picioarele m-au durut multă vreme, dar acum durerile au încetat. Nu le mai simt deloc. Mâine însă voi avea băşici. Urăsc băşicile. Pariez că Stancato nu face niciodată băşici. Fac prinsoare că n-a avut o băşică în viaţa lui. Ba chiar niciun coş pe faţă. Ar fi mult mai suportabil dacă în adolescenţă ar fi avut faţa acoperită de coşuri, ca orice persoană normală.

Vântul suflă extrem de puternic, vuind printre copaci, pătrunzând tăios prin uniformele astea de rahat. Într-o lume roşu-neagră, gerul muşcător pare ciudat de nelalocul său. Culorile frigului sunt albastrul şi albul. Totul este pe dos. Totuşi, senzaţiile pe care le provoacă sunt la fel de năprasnice.

Mergem. Fără ţintă? Probabil că nu. Mie însă aşa mi se pare. Tropa, tropa, tropa, băieţii mărşăluiesc. Ăsta-i războiul. Ce mai minciună! Gândul vine şi pleacă. Apoi, mintea îmi revine la picioare şi la ger. Ca întotdeauna. Nimic altceva nu mă poate interesa. Arma este foarte rece acum, plasticul e aproape îngheţat. Poate că mi s-a lipit de palmă. În felul ăsta, n-o s-o mai scap când vor reîncepe împuşcăturile.

Mergem întruna. Tot în tăcere. Răsuflări şi paşi, în faţa şi înapoia mea. Nu ştiu însă ce se întâmplă. De acum, trebuie să fi trecut de miezul nopţii. Trebuie! Războiul pare să fi încetat peste noapte. Nu pot auzi nimic. Dar poate că şi urechile mi-au obosit, ca tot restul corpului.

La dracu'! Cui îi pasă? Mi-e frig. Lua-te-ar dracu', Stancato! Şi pe tine, Dolecek! Şi pe tine, Burtoiule ! Lua-v-ar dracu' pe toţi. Idioţilor! Poate că se apropie zorile. Umblăm de foarte multă vreme.

Ideea mă aţâţă. Mă opresc, pentru o secundă, şi ridic vizorul. Spre răsărit nu se întrevede însă nicio geană de lumină. Stelele sunt tot sus pe cer. Orion se distinge limpede, urmat de câinii lui de vânătoare. Puncte strălucitoare pe fundal negru. Îi pot zări sabia. În oraş, nu-i pot zări niciodată sabia.

Stelele par îngheţate. Cu vizorul ridicat, pot să văd gerul, nu doar să-l simt. Sug o bucăţică de gheaţă, simţindu-mă straniu de liniştit. Cineva mă-mpinge din spate. Stancato.

— Haide, Andy! şuieră el. Nu renunţa! Nu vrem să rămânem în urmă şi să ne rătăcim.

Mârâi ceva spre el şi mă împleticesc mai departe. Să renunţ, la dracu'! Nu renunţasem. Mă oprisem doar ca să văd dacă răsar zorii.

Blestematul! Nu-mi acordă nici cel mai mic credit?

Continuăm să mergem, prin păduri şi munţi ce seamănă perfect cu pădurile şi munţii pe care i-am străbătut deja. Printr-un pârâu rece ca gheaţa, care-mi deşteaptă picioarele cu o durere ucigătoare. Apoi, revenim în pădure. Mergem. Noaptea este tăcută, doar în depărtare o escadrilă de aparate de zbor traversează bolta şi revarsă foc lichid. În vizoare, focul se vede negru. Privim. Mergem.

În sfârşit, în sfârşit, ne oprim. Burtoiul a găsit o peşteră. Nu, nu o peşteră adevărată. Doar o adâncitură într-un perete de stâncă. Totuşi, e un adăpost. Burtoiul îşi scoate raniţa, mormăie ceva spre Prostănac, îşi întinde foaia de cort şi se aşază pe ea. Adoarme instantaneu şi sforăie. Sunt epuizat. Mă întind lângă el. Ceilalţi îşi scot foile de cort şi se întind.

Prostănacul mă anunţă că voi fi schimbul întâi al plantonului.

Mă scol şi privesc în jur, cu muşchii protestând, cu mintea golită. Când ceilalţi adorm, îmi ridic vizorul şi privesc stelele. Şi avioanele. Orizontul vestic este luminat, sclipind cu flăcări portocalii şi fulgere albe, orbitoare, care înfloresc şi pier pe fundalul munţilor. Undeva se dă o bătălie. Ascult zgomotele armelor. Sunt vagi, îndepărtate. Le pot auzi.

Acum, au adormit toţi. Burtoiul pare un sac de cartofi şi sforăie asurzitor. Prostănacul s-a ghemuit într-un colţ, aidoma unui băieţel speriat. Celălalt tip, taurul bun de carne de tun, doarme cu gura căscată. Stancato arată cel mai bine. S-a întins oarecum relaxat, ca şi cum gerul nu l-ar afecta, cu chipul destins, respirând uşor şi regulat. Fac prinsoare că-i perfect alert. Dacă o să ne atace concomii, nu va fi luat prin surprindere.

Pentru o clipă, mă gândesc la scenariul acesta. Ce s-ar întâmpla dacă aş pleca acum? Poate că ar veni concomii. I-ar ucide pe toţi. Ar căpăta nişte kilipuncte. Ar fi extrem de uşor.

Nu. N-aş putea regăsi drumul de întoarcere. În plus, ce s-ar petrece dacă concomii *nu* i-ar ucide? Atunci aş da cu adevărat de belea. De altfel, n-aş putea lăsa nişte oameni să moară. Nici chiar pe Stancato. Aş putea s-o fac?

Ei bine, poate că pe Stancato…

Dacă aş fi jucat tenis, acum aş fi fost acasă, probabil adormit, într-un pat cald, alături de Miriam. Nu-nseamnă că asta ar fi ceva nemaipomenit. M-am însurat cu ea din disperare, după ce Glenda mă părăsise pentru Stancato. Glenda cea înaltă şi blondă. Fusese mereu atât de drăguţă, până ce apăruse *el,* apoi se întorsese împotriva mea, luându-i partea, abandonându-mă când încercasem s-o reţin. Mare greşeală a făcut. Aş fi luat-o de nevastă. Pe Stancato nu-l interesează

decât corpul ei.

Aşa că Glenda a pierdut. Şi eu am pierdut – am căpătat-o pe Miriam cea grasă şi obtuză. Doar Stancato câştigă.

L-aş putea împuşca. Mă-ntreb dacă el ştie asta. L-aş putea ucide chiar aici, în timp ce doarme. Nimeni n-ar bănui nimic. Ar fi altă victimă a războiului.

Sau nu? Probabil că există o modalitate de a determina cine pe cine a împuşcat. Altfel, cum s-ar putea ţine evidenta kilipunctelor? L-aş putea împuşca pe la spate, dar aş fi depistat. Probabil că gloanţele concomilor sunt diferite, sau altceva. Sunt sigur că trebuie să fie ceva legat de arme. Ştiu că poţi fi găsit când ţi-a expirat timpul, dacă n-ai pierdut arma. Poate că acelaşi dispozitiv ţine şi evidenţa celor pe care i-ai împuşcat.

Îl ucid pe Stancato şi el se răzbună din mormânt. Rahat! O ultimă victorie. N-am de gând să i-o ofer.

Alung gândul. N-o să-l ucid pe Stancato. O să fiu norocos dacă voi ucide pe cineva. Probabil c-o să-ngheţ din nou. Ori una, ori alta.

Stau acolo, mă gândesc la toate astea şi privesc noaptea. Orele trec. În cele din urmă, îl trezesc pe Prostănac să mă înlocuiască şi somnul soseşte. Pe un pat de piatră acoperită cu gheaţă.

•••

Conştiinţa revine cu o durere de spate şi un urlet. Tresar în capul oaselor, ameţit, buimăcit. Cineva zbiară. Privesc spre deschizătura peşterii şi clipesc. Gloanţele ţiuie în jurul meu.

Concomii sunt afară.

Suntem prinşi în cursă. Morţi. Or să mă ucidă. Teama mă copleşeşte în valuri. Privesc, şocat.

Stancato stă întins pe burtă în partea din faţă a peşterii, mişcând ţeava armei într-o parte şi-n alta, descriind arcuri largi de foc nimicitor. Afară zăresc cadavre. Plus un cadavru pe jumătate căzut în peşteră. Găliganul fără nume. A încasat mai multe gloanţe. Trupul îi este retezat în două. Partea inferioară se găseşte spre ieşire. Restul zace risipit prin toată peştera.

Pe hainele mele e sânge. Îl examinez, simţind că mi se face rău. Îmi doresc să dorm din nou.

Ceva explodează în exteriorul adăpostului nostru şi schije pătrund înăuntru, ricoşând din pereţi. Totuşi nimeni nu păţeşte nimic. Se aud o mulţime de zbierete, afară şi înăuntru. Eu unul nu desluşesc nimic din tot vacarmul ăla.

Prostănacul stă întins lângă Stancato, cu spatele spre ieşire, vârând un încărcător plin în armă. Se uită la mine şi pufneşte. Apoi se ridică,

îmi înşfacă arma şi mă izbeşte cu ea în abdomen.

— Trage! Luptă-te, fir-ai al dracu' de găoază de recrut – trage!

Revine cu faţa spre ieşire, se lasă în genunchi. Şi primeşte un glonte în gât. Cu sângele ţâşnind în jeturi, urlând, se prăbuşeşte în spate, peste mine.

A scăpat arma. O ridic şi i-o întind, dar n-o ia.

— Andy, vorbeşte Stancato, jos! Jos, până nu te nimeresc!

Trage în timp ce vorbeşte, fără să se oprească vreo clipă. Atât de eficient, atât de calm… Nu pare înspăimântat. Maşina ucigaşă, eroul, marele războinic. Decid să-i fac o demonstraţie. Îl las pe Prostănac să cadă în propriul său sânge, mă întind lângă Stancato, îmi iau arma şi cuprind trăgaciul cu degetul.

Afară răsar zorii. Zorii zilei de sâmbătă. Mă aflu la jumătatea drumului spre casă, dar ei sunt pe urmele mele. Cu toate astea, nu-i pot vedea. Nu zăresc decât nişte punctuleţe de lumină din două-trei locuri, de unde rafalele lor mătură gura peşterii. Iar poziţiile lor se schimbă.

Trag. Gloanţele se revarsă într-un torent continuu. Nu există niciun recul. Arma se încălzeşte doar puţin. Trag nu spre ceva anume, ci mătur copacii. Poate c-o să lovesc pe cineva, dar n-o doresc în mod deosebit.

Focul meu i-a oferit lui Stancato un moment de respiro. Se opreşte să reîncarce, retrăgându-se puţin în peşteră, rămânând întins, scoţând încărcătorul plin de la centură şi introducându-l calm în armă. Fără să bâjbâie, fără să se grăbească. Fără să facă greşeli. Peste o secundă, revine lângă mine şi mitraliem copacii împreună.

Cineva urlă.

— Am nimerit unul, rostesc eu şi opresc focul.

— Poate că vor să ne păcălească, zice Stancato. Să ne scoată de aici. Ei nu pot intra, dar ştiu că suntem încolţiţi.

Încolţiţi. Da. Îmi amintesc asta. Suntem încolţiţi. Burtoiul, marele veteran, amicul nostru care nu ştia ce-i teama, ne-a adus în situaţia asta, poate că din cauza lui vom muri. Sunt furios. Stancato trage singur.

Apoi îmi dau seama că Burtoiul nu-i în peşteră.

— El unde-i? îl întreb pe Stancato. Nu ştiu numele Burtoiului. Ciudat. Crezusem că-l ştiam. Se pare că Stancato îl cunoaşte.

Nu-mi răspunde. Şi el a încetat focul. Aşteaptă să se mişte cineva. Aşteptăm cinci minute bune, în tăcere, sperând că ei vor ieşi, ca să vadă dacă n-am murit. Nu i-am păcălit. Trag cu armele peste bolovani, iarăşi şi iarăşi, iar gloanţele ţiuie în jurul nostru. În cele din urmă, cineva azvârle o grenadă. Va trebui să ne trădăm poziţia. În vreme ce mă

holbez, Stancato o înhaţă şi o aruncă îndărăt. Exact acolo de unde a venit. Stancato este aruncătorul echipei de baseball de la serviciu. Bineînţeles, este bun. Foarte bun.

Grenada explodează, smulgând o bucată din pădure şi din noroi. Aproape simultan, altcineva deschide focul din lateral. Urlete. I-am prins!

Un concom iese clătinându-se dinapoia unui bolovan, sângerând dintr-o gaură în piept de mărimea unui pumn. Parcurge o jumătate de metru înainte ca focul din lateral să-l doboare, ciuruindu-l nemilos, în vreme ce el se prăbuşeşte şi tresare pe sol. Privesc cu o fascinaţie bolnavă cum urlă şi moare şi-şi agită braţele. Un negru slab şi scund, care moare greu. Plin de ruşine, îmi dau seama că am o erecţie. Dumnezeule! Sunt bolnav. Sunt la fel de pervers ca şi ei!

Burtoiul apare din lateral, cu arma sub braţ.

— Liber! ne răcneşte. I-am curăţat pe toţi.

Stancato se ridică şi se apropie de el.

— Câţi au fost?

— Opt, răspunde Burtoiul şi râde. Acum sunt opt kilipuncte. Noi cum stăm?

Ies din peşteră, din peştera plină de sânge. Stancato şi Burtoiul mă privesc apropiindu-mă şi nu scot niciun cuvânt. Eu sunt răspunsul la întrebarea Burtoiului.

— La dracu'!

Asta-i tot ce spune. Voia ca eu să fi murit. La fel şi Stancato. Sunt un laş, un blestemat de laş, de niciun folos pentru ei. Bărbaţii cu adevărat mai buni au murit. Asta gândeşte Burtoiul.

— Cum…? încep fără putere. De-abia reuşesc să gândesc.

— Tocmai intram de planton, povesteşte Burtoiul. Au deschis focul spre amândoi. Pe el l-au doborât, dar eu m-am aruncat la pământ şi m-am ascuns în tufişuri. Deja amicul tău d-aici se trezise şi trăgea în ei, aşa că nu puteau porni în căutarea mea.

Rânjeşte.

— Tragi bine, i se adresează lui Stancato. Ai lovit imediat vreo doi şi asta ne-a salvat.

Ne-a salvat? Stancato ne-a salvat? Întotdeauna, trebuie ca el să fie eroul? Ceva se încordează în mine. Mă întorc cu spatele la ei, lăsându-i acolo să-şi zâmbească reciproc, să rânjească şi să se felicite, povestind despre sângele pe care l-au vărsat. Măcelarii…

Trupul negrului zace lângă nişte tufe fără frunze, sub ramura unui conifer. Acum, nu mai mişcă, dar sângele continuă să se scurgă încetişor în noroi. Mâinile îi sunt de om bătrân – mâini ridate, tăbăcite,

mici pentru uniforma lui cu două numere prea largă.

Mă aplec spre el, spre omul de a cărui moarte m-am bucurat. În apropiere, pe jumătate ascunsă sub tufe, îi văd arma. Dau drumul armei mele şi mă întind spre cealaltă.

Armele concomilor sunt turnate din plastic verde, însă altfel sunt la fel cu ale noastre. Bineînţeles. Armele trebuie să fie identice, altfel războiul n-ar fi cinstit. Sub ţeavă, există seria şi o inscripţie: PROPRIETATEA LUI CONSOLIDATED COMBAT, INC.

Plăteşti taxa şi alegi. Luptă în munţi, Maneuver împotriva lui Consolidated Combat! Încearcă războiul din *junglă,* General Warfare împotriva lui Battlemaster! Înfruntă-te pe străzile oraşelor, Tactical League împotriva lui Risk Ltd. Există treizeci şi patru de zone de război şi zece cluburi de înrolare. Plăteşti taxa de participare şi optezi. Însă toate opţiunile sunt la fel.

Mă ridic cu arma concom în mână. Şi ceva se năpusteşte spre mine. Ţâşneşte din vegetaţia scăldată în cenuşiul neclar al zorilor şi înregistrez imaginea într-o fracţiune de secundă. Uniformă cenuşie, chip negru, tânăr – mai tânăr decât mine. Un puşti, un puşti însângerat, rănit. Nu i-am ucis pe toţi. Acesta şi-a pierdut arma. Se repede către mine cu o baionetă în mână.

Îl privesc venind. Trebuie să parcurgă câţiva metri ca să ajungă la mine. Se apropie rapid, totuşi nu îndeajuns de iute. Ridic arma.

Şi nu pot trage. Nu pot trage. Nu pot trage.

Când este gata să mă atingă, Stancato îl mitraliază din lateral. Foarte eficient. Puştiul se încovoaie încet şi se năruie lent în noroi. Nu scoate niciun sunet. Baioneta îi cade lângă bocancul meu.

Stancato mi-a salvat din nou viaţa.

Mă răsucesc şi-l privesc. Zâmbeşte, iar ţeava puştii îi fumegă. Încă un kilipunct. Este priceput la asta. O să capete o reducere importantă data viitoare. Eu? Nu. Nici vorbă! O să-mi suspende licenţa. N-o să mă mai lase să joc. Eu mă excit privind oameni care mor, dar nu-i pot ucide.

Stancato păşeşte spre mine şi începe să spună ceva. Îmi privesc arma, evitându-i ochii. Este o armă concom. Trage gloanţe concom. Poate că nu vor şti cine a tras, poate că se orientează numai după gloanţe. Stancato mi-a salvat viaţa de două ori. Nu-l pot suporta. Le va spune tuturor.

În timp ce vine spre mine, ridic arma, destul de calm, şi-l împuşc. Cred c-o fac foarte bine.

Nu are timp să fie surprins. Arma concom trage o rafală de gloanţe, extrem de rapid. Pieptul lui Stancato explodează pur şi simplu, şi eu

ridic ţeava, iar gloanţele continuă să curgă şi faţa lui oacheşă arătoasă calmă zâmbitoare eficientă se dezintegrează în carne sângerândă.

Burtoiul încremeneşte cu gura căscată, urlând:

— Ţi-ai împuşcat camaradul! Ţi-ai împuşcat camaradul!

Întorc arma şi-l împuşc şi pe el. La dracu' cu-nsemnele lui de veteran! Nu-i chiar atât de greu de ucis.

•••

Am mers toată ziua, singur, prin pădure. Picioarele îmi sunt îngheţate, dar nu-mi pasă. Am o armă Maneuver sub un braţ şi o armă Concom sub celălalt. Adun kilipuncte. Dacă strâng destule, poate că săptămâna viitoare voi fi sergent.

Chicago
Aprilie, 1973

De om nu te-atinge

Ucide doar cât ţi-e nevoia
Şi nu că ţi-e drag să omori;

De om nu te-atinge! -i porunca,
Întărită de sute de ori.

Rudyard Kipling

În exteriorul pereţilor atârnau copiii jaenshi, un şir de trupuşoare cu blană sură, nemişcate, la capetele unor funii lungi. În mod evident, cei mai vârstnici dintre ei au fost măcelăriţi înainte de a fi spânzuraţi; ici un băiat decapitat, legându-se într-un laţ cu picioarele în sus, colo cadavrul ars de blastere al unei fete. Cei mai mulţi însă – pruncii cu puf negru şi ochi mari, aurii – au fost pur şi simplu spânzuraţi. Spre amurg, când vântul coboară în volburi din dealurile zimţuite, trupurile copiilor mai uşori se răsucesc la capetele funiilor şi se izbesc de zidurile oraşului, de parcă ar fi în viaţă şi ar cere să li se permită accesul înăuntru.

Gărzile de pe ziduri ignoră însă izbiturile şi patrulează la nesfârşit, iar porţile metalice acoperite de rugină nu se deschid.

— Crezi în rău? o întrebă Arik NeKrol pe Jannis Ryther, în vreme ce priveau Oraşul Îngerilor de Oţel de pe culmea unui deal din apropiere. Stătea ghemuit printre cioburile risipite ale unei foste piramide jaenshe de venerare, iar furia se citea în fiecare linie a chipului său plat, galben-cafeniu.

— În rău? repetă neatentă Ryther. Ochii ei nu părăsiseră nicio clipă zidurile de piatră roşie de dedesubt, pe care trupurile negre ale copiilor se conturau cu claritate. Soarele apunea, globul mare şi roşu pe care Îngerii de Oţel îl numeau Inima Bakkalonului, iar valea de dedesubt părea să înoate în pâcle sângerii.

— Da, în rău, încuviinţă NeKrol.

Neguţătorul era un bărbat scund şi dolofan, cu trăsături evident mongole, exceptând părul roşu ca focul care-i ajungea aproape până la brâu.

— Este un concept religios, iar eu nu sunt un individ religios. Cu mult timp în urmă, când eram copil, pe ai-Emerel, am decis că nu există bine sau rău, ci doar modalităţi diferite de gândire.

Mâinile sale mici şi moi pipăiră prin colb, până ce găsiră un ciob

zimţat şi mare, cât să-l cuprindă cu pumnul. NeKrol se ridică şi i-l întinse lui Ryther.

— Îngerii de Oţel m-au făcut să cred în rău, încheie el.

Fără un cuvânt, ea luă fragmentul şi-l răsuci în mâini. Ryther era mult mai înaltă şi mai zveltă decât NeKrol; o femeie cu oase mari, chip prelung, păr negru, scurt, şi ochi inexpresivi. Salopeta pătată de transpiraţie atârna largă pe corpul ei slăbănog.

— Interesant, comentă ea în cele din urmă, după ce studie ciobul vreme de câteva minute. Era dur şi neted ca sticla, însă părea mai rezilient; avea o culoare roşie translucidă, dar de nuanţă atât de întunecată încât aducea mai degrabă cu negrul. Plastic? întrebă ea, aruncându-l pe sol.

— Aşa am crezut la început, ridică din umeri NeKrol, dar, desigur, e imposibil. Jaenshii lucrează în os, în lemn şi, uneori, în metal, dar plasticul se găseşte la câteva secole în viitorul lor.

— Sau în trecutul lor… Zici că piramide dintr-astea există prin toată pădurea?

— Da, cel puţin pe unde am umblat eu. Îngerii le-au distrus însă pe toate din preajma văii lor, ca să-i alunge pe jaenshi. Pe măsură ce se extind – şi *se vor extinde* –, le vor distruge şi pe celelalte.

Ryther încuviinţă din cap. Privi din nou în vale: ultimul crâmpei din Inima Bakkalonului lunecă sub munţii vestici, iar luminile oraşului începură să se aprindă. Copiii jaenshi se legănau în mijlocul unor ochiuri de lumină albăstruie şi chiar deasupra oraşului se puteau zări două siluete subţiratice care meştereau ceva. La scurt timp după aceea, ele ridicară un balot peste parapet, o funie se descolăci şi apoi altă umbră mică şi întunecată se zbătu şi se lovi de zid.

— De ce? întrebă Ryther cu glas inexpresiv.

NeKrol nu era câtuşi de puţin indiferent.

— Jaenshii au încercat să-şi apere una dintre piramide. Suliţe, cuţite şi pietre împotriva laserelor, blasterelor şi pistoalelor sonice ale Îngerilor de Oţel. I-au luat însă prin surprindere şi le-au ucis un om. Ocrotitorul a anunţat că aşa ceva nu se va mai repeta.

Scuipă.

— Răul… Ştii, copiii cred în ei.

— Interesant.

— Poţi face ceva? întrebă NeKrol cu glas agitat. Ai nava ta, echipajul… Jaenshii au nevoie de protecţie, Jannis. Sunt cu totul lipsiţi de apărare în faţa Îngerilor.

— Am patru oameni în echipaj, replică sec Ryther. Probabil că şi patru lasere de vânătoare.

Nu mai adăugă nimic altceva.

NeKrol o privi neajutorat.

— *Atât?*

— Poate că mâine, Ocrotitorul ne va chema. În mod sigur, a văzut asolizarea *Luminilor.* Poate că Îngerii doresc să facă negoţ.

Privi din nou spre vale.

— Haide, Arik, să ne-ntoarcem la baza ta! Mărfurile trebuie descărcate.

•••

Wyatt, Ocrotitorul Copiilor lui Bakkalon pe Lumea lui Corlos, era înalt, roşcovan şi scheletic, iar muşchii i se distingeau limpede pe braţele goale. Părul său negru-albăstrui era tuns foarte scurt, ţinuta îi era dreaptă şi ţeapănă. Precum toţi Îngerii de Oţel, purta o uniformă din material cameleonic (acum, când stătea la lumina zilei, la marginea micuţului aerodrom improvizat, avea culoarea cafeniu spălăcit), o centură din plasă de oţel, cu laser, comunicator şi pistol sonic, şi un guler cleric roşu, rigid. Figurina care-i atârna pe un lănţişor în jurul gâtului – copilul Bakkalon, bălai, gol, inocent şi cu ochi sclipitori, dar ţinând o sabie mare şi neagră în pumnişor – era unicul însemn al rangului său.

Patru alţi Îngeri se aflau îndărătul lui: doi bărbaţi şi două femei, îmbrăcaţi identic. Exista o asemănare şi în înfăţişarea lor: părul tuns scurt, indiferent dacă era blond, roşcat sau şaten, ochii alerţi, reci şi puţin fanatici, postura ţeapănă care părea să caracterizeze membrii sectei militaro-religioase, trupurile dure şi în perfectă condiţie fizică. NeKrol, care era moale, gârbovit şi fleşcăit, îi detesta.

Ocrotitorul Wyatt sosise la puţină vreme după revărsatul zorilor, trimiţând unul dintre oamenii săi să bată în uşa micuţei clădiri cenuşii, din prefabricate, care constituia casa şi biroul comercial al lui NeKrol. Somnoros şi iritat, însă afişând o politeţe rezervată, negustorul se sculase să-i întâmpine pe Îngeri şi-i însoţise spre centrul aerodromului, unde picătura metalică acoperită de scrijelituri a *Luminilor Jolostarului* stătea pe tripodul retractabil.

Trapele calelor erau sigilate acum; echipajul lui Ryther îşi petrecuse aproape toată seara descărcând mărfurile lui NeKrol şi încărcând în locul lor lăzi cu artefacte jaenshi, ce puteau aduce bani frumoşi de la colecţionarii de artă extraterestră. Era imposibil de precizat ceva, până când nu le examina un agent de vânzări; Ryther îl adusese pe NeKrol aici cu numai un an în urmă şi aceasta era prima livrare.

— Sunt negustor independent, iar Arik este reprezentantul meu pe planetă, îi spuse Ryther Ocrotitorului, când îl întâlni la marginea

aerodromului. Trebuie să negociezi prin intermediul lui.

— Înţeleg, încuviinţă Wyatt.

Continua să ţină în mână lista pe care i-o oferise lui Ryther: produsele pe care Îngerii le doreau din coloniile industrializate Avalon şi Lumea lui Jamison.

— NeKrol însă nu doreşte să negocieze cu noi.

Ryther îl privi inexpresiv.

— Şi pe bună dreptate, spuse NeKrol. Eu fac comerţ cu jaenshii şi voi îi măcelăriţi.

Ocrotitorul vorbise adesea cu NeKrol în lunile scurse de când Îngerii de Oţel îşi ridicaseră oraşul-colonie, iar discuţiile se încheiaseră întotdeauna prin neînţelegeri; acum îl ignora.

— Paşii pe care i-am întreprins erau necesari, se adresă Wyatt lui Ryther. Când un animal ucide un om, animalul acela trebuie pedepsit, iar celelalte animale trebuie să vadă şi să înveţe, pentru ca fiarele să ştie că omul – seminţia Pământului şi copilul lui Bakkalon – este domnul şi stăpânul tuturor.

— Jaenshii nu sunt animale, Ocrotitorule, pufni NeKrol, ci o rasă inteligentă, cu propria ei artă, religie şi tradiţie, şi…

Wyatt se întoarse către el.

— Ei nu au suflet. Doar copiii lui Bakkalon au suflete, doar seminţia Pământului. Mintea pe care o pot avea este relevantă doar pentru tine, şi poate pentru ei. Lipsiţi de suflete, sunt animale.

— Arik mi-a arătat piramidele pe care le-au construit, zise Ryther. Aş zice că fiinţele care ridică asemenea altare trebuie să aibă suflete.

Ocrotitorul clătină din cap.

— Greşeşti în această privinţă, în Carte scrie limpede. Noi, seminţia Pământului, suntem adevăraţii copii ai lui Bakkalon, iar nu alţii. Ceilalţi sunt animale şi, în numele lui Bakkalon, trebuie să ne întindem stăpânirea asupra lor.

— Perfect, încuviinţă Ryther. Mă tem însă că va trebui s-o faceţi fără ajutor din partea *Luminilor Jolostarului.* Şi trebuie să te informez, Ocrotitorule, că apreciez acţiunile dumitale ca fiind extrem de nocive, motiv pentru care intenţionez să le raportez la revenirea pe Lumea lui Jamison.

— Nu mă aşteptam la altceva, comentă Wyatt. Poate că la anul vei arde de iubirea pentru Bakkalon şi vom sta din nou de vorbă. Până atunci, Lumea lui Corlos va supravieţui.

O salută şi părăsi cu pas rigid aerodromul, urmat de cei patru Îngeri de Oţel.

— La ce va ajuta faptul c-o să-i raportezi? întrebă NeKrol cu

amărăciune, după ce vizitatorii se îndepărtaseră.

— La nimic, răspunse Ryther privind spre pădure.

Vântul ridica praful în jurul lor, iar umerii femeii se gârboviseră, ca şi cum ar fi fost extrem de obosită.

— Celor de pe Lumea lui Jamison n-o să le pese, şi chiar dacă le-ar păsa, ce-ar putea face ei?

NeKrol îşi aminti de cartea cu scoarţe roşii pe care Wyatt i-o dăduse cu luni în urmă.

— Iar Bakkalon, copilul bălai, şi-a zămislit pruncii din oţel, cită el aproximativ, pentru că stelele îi vor ucide pe cei din carne moale. Iar în mâna fiecărui nou zămislit, El a pus o sabie, spunându-le: „Acesta este Adevărul şi Calea".

Scuipă dezgustat.

— Asta-i credinţa lor. Noi nu putem face chiar nimic?

Chipul femeii era acum lipsit de orice expresie.

— O să-ţi las două lasere. Până la anul, asigură-te că jaenshii învaţă să le folosească. Cred că ştiu ce fel de mărfuri ar trebui să aduc.

•••

Jaenshii trăiau în clanuri (aşa le numea NeKrol) de douăzeci până la treizeci de indivizi. Fiecare clan avea un număr egal de adulţi şi de copii, fiecare avea pădurea-cămin şi piramida proprie de venerare. Nu-şi construiau case, ci dormeau ghemuiţi în copacii din jurul piramidei. Se hrăneau cu ceea ce găseau; fructe zemoase negre-albăstrui existau peste tot, şi mai existau trei varietăţi comestibile de afine, nişte frunze halucinogene şi o rădăcină galbenă şi grasă pe care jaenshii o dezgropau din sol. NeKrol descoperise că erau şi vânători, deşi mult mai rar. Un clan putea trăi luni de zile fără carne, în vreme ce râmătorii-de-tufişuri cafenii se înmulţeau în jurul lor, săpând după rădăcini şi jucându-se cu copiii. Apoi, deodată, când numărul râmătorilor atingea un punct critic, suliţaşii jaenshi mergeau cu calm printre ei, ucigând doi din trei, iar în săptămâna aceea, proţapuri uriaşe ardeau în fiecare seară în jurul piramidei. Cam la fel se proceda şi în cazul viermilor-de-copaci albi, care uneori acopereau pomii ca o molimă, până ce jaenshii îi strângeau pentru o tocană, sau în cazul pseudomaimuţelor care bântuiau prin ramurile superioare ale copacilor şi furau fructele.

Din câte îşi dădea seama NeKrol, în pădurile jaenshe nu existau animale de pradă. În primele luni petrecute pe planetă, purtase un cuţit-de-forţă şi un laser manual, mergând de la o piramidă la alta pe rutele lui de negoţ. Nu întâlnise, totuşi, nimic măcar vag ostil, iar acum cuţitul zăcea rupt în bucătărie, iar laserul îl pierduse de mult.

A doua zi după plecarea *Luminilor Jolostarului,* NeKrol se înarmă din

nou când porni în pădure, purtând pe umăr unul dintre laserele de vânătoare ale lui Ryther.

La mai puţin de doi kilometri de bază, întâlni tabăra jaenshilor pe care-i numea „clanul cascadei”. Aceştia trăiau lângă un deal împădurit, din vârful căruia se rostogolea un şuvoi de apă alb-albăstruie, sărind din piatră în piatră, ramificându-se şi reunindu-se, din nou şi din nou, astfel că întregul versant era o reţea complexă şi sclipitoare de cascade, bulboane puţin adânci şi perdele de stropi. Piramida de venerare a clanului se găsea în iazul cel mai de jos, pe o lespede netedă de piatră cenuşie, în mijlocul vârtejurilor; era mai înaltă decât majoritatea jaenshilor, ajungând până la bărbia lui NeKrol, părând infinit de grea, solidă, de neclintit, un bloc tri faţetat, având o culoare roşie, extrem de întunecată.

NeKrol nu se lăsase păcălit de aspectul acela. Văzuse alte piramide făcute ţăndări de laserele Îngerilor de Oţel şi distruse de flăcările blasterelor lor; indiferent ce puteri ar fi deţinut piramidele în mitologia jaenshă, indiferent ce taine s-ar fi găsit înapoia originii lor, nu era îndeajuns pentru a rezista săbiilor lui Bakkalon.

Poiana din jurul piramidei semiacvatice scânteia în soare când NeKrol pătrunse în ea, iar firele lungi de iarbă se legănau sub adierea blândă, dar majoritatea jaenshilor se aflau altundeva. Poate în copaci, căţărându-se, împerechindu-se şi culegând fructe, sau hălăduind prin pădurile de pe dealul lor. Negustorul găsi doar câţiva copilaşi călărind un râmător. Ştia că trebuie să aştepte. Se aşeză în iarbă şi se lăsă pătruns de căldura soarelui.

În scurt timp apăru vorbitorul bătrân, care veni şi se aşeză lângă NeKrol. Era un jaensh micuţ şi stafidit, cu doar câteva petece de blană alb-sură şi murdară rămase pentru a-i ascunde zbârciturile pielii. Dinţii şi ghearele îi căzuseră, era nevolnic, însă ochii lui mari, aurii şi fără pupilă, ochi de jaenshi, rămăseseră alerţi, vii. El era vorbitorul celor de la cascadă, cel aflat în cea mai strânsă comunicare cu piramida. În fiecare clan exista un vorbitor.

— Am ceva nou pentru troc, rosti NeKrol în graiul moale şi tărăgănat al jaenshilor.

Învăţase limba pe Avalon, înainte de a veni aici. Thomas Chung, legendarul lingvist avalonian, o descifrase cu secole în urmă, când expediţia lui Kleronomas trecuse pe lângă această planetă. De atunci, nimeni nu-i mai vizitase pe jaenshi, însă hărţile lui Kleronomas şi analiza şabloanelor lingvistice realizată de Chung se păstraseră în fişierele calculatoarelor din Institutul Avalonian pentru Studiul Inteligenţei Nonumane.

— Ţi-am făcut mai multe statuete, am şlefuit esenţe noi de lemn, spuse vorbitorul bătrân. Ce ai adus? Sare?

NeKrol îşi scoase raniţa din spate, o aşeză pe jos şi o deschise. Scoase una dintre cărămizile de sare pe care le transporta şi o puse în faţa bătrânului.

— Sare, încuviinţă el. Şi altele. Puse alături puşca de vânătoare.

— Ce este asta? întrebă jaenshul.

— Ai auzit de Îngerii de Oţel?

Celălalt încuviinţă din cap – un gest pe care îl învăţase de la NeKrol.

— Cei fără zeu care fug din valea moartă vorbesc despre ei. Ei sunt cei care-i fac pe zei să tacă, fărâmătorii de piramide.

— Asta este o unealtă precum cea folosită de Îngerii de Oţel ca să vă fărâme piramidele, zise NeKrol. V-o ofer la schimb.

Vorbitorul bătrân rămase perfect nemişcat.

— Noi nu vrem să fărâmăm piramidele, rosti el într-un târziu.

— Unealta asta poate fi întrebuinţată şi pentru alte lucruri, zise NeKrol. Se poate ca, după o vreme, Îngerii de Oţel să vină aici pentru a fărâma piramida clanului cascadei. Dacă până atunci veţi avea unelte ca asta, îi veţi putea opri. Clanul piramidei din cercul-de-piatră a încercat să-i oprească pe Îngerii de Oţel cu suliţe şi cuţite, dar au fost împrăştiaţi şi hăituiţi, iar copiii lor atârnă acum morţi pe zidurile Oraşului Îngerilor de Oţel. Alte clanuri de jaenshi nu s-au împotrivit, iar acum ele sunt fără zeu şi fără pământ. Vorbitorule, va veni timpul când cei de la cascadă vor avea nevoie de această unealtă.

Bătrânul ridică laserul şi-l răsuci, curios, în mâinile lui mici şi zbârcite.

— Trebuie să ne rugăm pentru asta, spuse el. Rămâi, Arik. Îţi vom da răspunsul diseară, când zeul ne va privi. Până atunci, să facem troc.

Se sculă brusc, privi scurt spre piramida din iaz şi dispăru în pădure, fără să fi dat drumul laserului din mâini.

NeKrol oftă. Avea să urmeze o lungă aşteptare; reuniunea pentru rugăciune nu avea loc niciodată înainte de apus. Se apropie de marginea iazului şi-şi scoase bocancii grei, pentru a-şi afunda picioarele transpirate şi acoperite de bătături în apa rece şi înviorătoare.

Când ridică privirea, observă că primul cioplitor sosise: o tânără jaenshă, zveltă, cu o umbră de roşu-auriu în blana corpului. Tăcută (toţi tăceau în prezenţa lui NeKrol – toţi, mai puţin vorbitorul), îi întinse lucrarea ei.

Era o statuetă nu mai mare decât pumnul bărbatului – o zeiţă a fertilităţii cu sâni mari, sculptată din lemnul aromat, albastru cu

vinişoare, al pomilor fructiferi. Stătea cu picioarele încrucişate pe un postament triunghiular, iar din fiecare colţ al triunghiului se înălţa câte o aşchie subţire de os, cele trei reunindu-se deasupra zeiţei într-o biluţă de lut.

NeKrol luă sculptura, o întoarse pe toate părţile şi încuviinţă din cap. Jaensha zâmbi şi dispăru, luând cărămida de sare. Mult timp după plecarea ei, NeKrol continuă să-şi admire achiziţia. Făcuse negoţ toată viaţa, petrecând zece ani printre gethsoizii cu chip de caracatiţă de pe Aath, şi alţi patru ani alături de fyndii slăbănogi ca nişte beţe, parcurgând un circuit pe şase-şapte planete aflate în epoca de piatră care, cândva, fuseseră aservite distrusului Imperiu Hrangan; nicăieri însă nu găsise artişti ca jaenshii. Nu era pentru prima dată când se întreba de ce nici Kleronomas, nici Chung nu menţionaseră sculpturile băştinaşilor. Pe de altă parte, era fericit că n-o făcuseră şi aproape sigur că, după ce agenţii de vânzări aveau să vadă lăzile cu creaţii din lemn pe care le expediase cu Ryther, planeta avea să fie asaltată de negustori. El fusese trimis aici, pur şi simplu, în urma unei simple presupuneri – în speranţa că ar putea descoperi un leac jaensh, o plantă ori o poţiune, care să aibă succes pe piaţa comercială interstelară. În loc de aşa ceva, găsise arta, ca răspuns la o rugăciune.

Alţi cioplitori veniră şi plecară – în vreme ce dimineaţa se transformă în după-amiază şi după-amiaza în amurg – aşezându-şi operele în faţa lui. NeKrol examina cu atenţie fiecare piesă, luând unele şi refuzând altele, plătind cu sare pentru cele acceptate. Înainte să fi pogorât noaptea cu adevărat, în dreapta lui se adunase o grămăjoară de obiecte: un set de cuţite din piatră roşie, un giulgiu sur ţesut din blana unui jaensh mai vârstnic de către văduva şi prietenii săi (chipul defunctului fiind reprodus pe el, alcătuit din perii mătăsoşi şi aurii ai unei pseudomaimuţe), o suliţă de os cu semne ce-i aminteau lui NeKrol de runele din legenda Bătrânului Pământ, şi statuete. Statuetele erau favoritele lui; de multe ori, arta unor culturi străine era la rându-i străină, mai presus de orice înţelegere, dar artiştii jaenshi atingeau anumite coarde emoţionale dinlăuntrul său. Zeii pe care-i sculptau, fiecare stând într-o piramidă de os, aveau chipuri jaenshi, dar în acelaşi timp păreau arhetipuri umane: zei ai războiului cu feţe împietrite, creaturi aducând în mod straniu cu satirii, zeiţe ale fertilităţii aidoma celei pe care o achiziţionase, războinici aproape umanoizi şi nimfe. Adesea, NeKrol îşi dorise să se fi specializat în antropologia extraterestră, ca să poată scrie o carte despre universalitatea mitului. Cu siguranţă, jaenshii aveau o mitologie bogată, deşi vorbitorii nu se refereau niciodată la ea; nimic altceva n-ar fi putut explica sculpturile. Poate că vechii zei nu mai

erau adulaţi, totuşi nu fuseseră uitaţi.

Până ce Inima Bakkalonului apuse şi ultimele raze stacojii încetară să se filtreze printre copacii ameninţători, NeKrol adunase atâtea lucruri câte putea duce, iar sarea i se terminase. Îşi puse din nou bocancii, legându-şi bine şireturile, îşi împachetă achiziţiile cu o grijă deosebită şi se instală răbdător în iarba de lângă iaz, aşteptând. Unul câte unul, membrii clanului cascadei i se alăturară. În cele din urmă, bătrânul vorbitor reapăru.

Rugăciunile începură.

Continuând să ţină laserul în mână, vorbitorul traversă atent apa neagră ca noaptea şi se aşeză pe vine lângă forma întunecată a piramidei. Ceilalţi, adulţi şi copii laolaltă – acum, numărul lor crescuse la patruzeci –, îşi aleseră locuri în iarbă, pe mal, înapoia şi în jurul lui NeKrol. Ca şi el, priveau peste iaz, către piramidă şi către vorbitorul conturat limpede în razele unei luni uriaşe, de-abia răsărite. Punând laserul pe piatră, vorbitorul îşi lipi ambele palme de o latură a piramidei, iar corpul său păru că se tensionează şi devine rigid; toţi jaenshii se încordară şi păstrară o linişte absolută.

NeKrol se foi, negăsindu-şi locul, şi-şi înăbuşi un căscat. Nu era prima dată când asista la un ritual de rugăciune şi cunoştea rutina, îl aştepta o oră bună de plictiseală; jaenshii se rugau în tăcere. Nu se putea auzi decât răsuflarea lor egală, nu se puteau vedea decât patruzeci de chipuri impasibile. Suspinând, negustorul încercă să se destindă, închizând ochii şi concentrându-se asupra ierbii moi de sub el şi asupra brizei calde care-i zburlea coama. Aici, pentru scurtă vreme, găsea pacea. Oare cât avea să dureze, se întrebă el, dacă Îngerii de Oţel urmau să-şi părăsească valea?

Ora trecu, dar NeKrol, pierdut în gânduri, de-abia simţi scurgerea timpului. Apoi, brusc, auzi foşnetele şi discuţiile din jurul său – clanul cascadei se ridica şi se întorcea în pădure. După aceea, bătrânul vorbitor apăru în faţa lui şi puse laserul la picioarele sale.

— Nu, spuse el simplu.

— Ce? tresări NeKrol. Dar *trebuie!* Stai să-ţi arăt ce poate face.

— Am avut o viziune, Arik. Zeul mi-a arătat, însă tot el mi-a arătat că n-ar fi bine să iau obiectul acesta.

— Vorbitorule, Îngerii de Oţel vor veni…

— Dacă vor veni, zeul nostru va vorbi cu ei, zise jaenshul cu graiul său ca un tors de felină, dar vocea blândă îi era decisă, iar ochii mari şi sclipitori păreau reci.

•••

— Pentru hrana noastră, ne mulţumim nouă înşine, nu altora. Este a

noastră, pentru că am muncit pentru ea, a noastră, pentru că ne-am luptat pentru ea, a noastră prin virtutea singurului drept care există: dreptul celui mai tare. Însă pentru tăria aceea – pentru forţa braţelor noastre, pentru oţelul săbiilor noastre şi pentru focul din inimile noastre – îi mulţumim lui Bakkalon, copilul bălai, care ne-a dat viaţă şi ne-a învăţat cum s-o păstrăm.

Ocrotitorul stătea în picioare, într-o postură rigidă, în centrul celor cinci mese lungi de lemn ce se înşiruiau în cantina mare, pronunţând cu o demnitate solemnă fiecare cuvânt al rugăciunii. Mâinile sale acoperite de vene erau strâns lipite de lama sabiei ridicate cu vârful în sus, iar luminile slabe îi confereau uniformei o culoare aproape neagră. În jurul lui, Îngerii de Oţel stăteau şi ei în picioare, cu mâncarea neatinsă în faţa lor: cartofi mari, fierţi, bucăţi de carne de râmător din care se înălţau aburi, pâine neagră, castroane cu neo iarbă verde, crocantă. Copii mai mici de zece ani – vârsta luptătorului –, în uniforme albe, scrobite, şi cu nelipsitele centuri din plasă de oţel, umpleau cele două mese din extremităţi, de sub fantele ferestrelor; pruncii se străduiau să stea nemişcaţi sub ochii atenţi ai părinţilor-casei de nouă ani, ce arătau încruntaţi şi purtau la brâu bastoane din lemn de esenţă tare. În continuare se afla frăţia luptătorilor, complet înarmaţi, la două mese egale ca lungime – acolo stăteau femei alături de bărbaţi, veterani cu pielea tăbăcită alături de băieţandri de zece ani care de-abia veniseră în barăci. Cu toţii purtau aceeaşi ţesătură cameleonică ca şi Wyatt, deşi fără gulerul său, şi doar câţiva aveau însemne de rang. La masa din mijloc, aproape de două ori mai scurtă decât celelalte, se aflau conducătorii Îngerilor de Oţel: Gruptaţii şi Grupmamele, Armurierii, Tămăduitorii şi cei patru Episcopi – toţi cei care purtau gulerul cel înalt, rigid şi stacojiu. Iar în mijlocul lor, Ocrotitorul.

— Să mâncăm! rosti în cele din urmă Wyatt.

Sabia i se mişcă peste masă cu un şuierat, descriind tăietura binecuvântării, după care bărbatul se aşeză. Aidoma tuturor, Ocrotitorul stătuse la rând, la oficiul bucătăriei şi-şi dusese singur hrana la masă, iar porţia sa nu era câtuşi de puţin mai mare decât a celor mai neînsemnaţi dintre fraţi.

Se auziră clinchete de cuţite şi furculiţe, ocazional zăngănitul farfuriilor, şi, la răstimpuri, pocnetul înfundat al unui baston, când un părintele-casei pedepsea o încălcare a disciplinei; altfel, sala era cufundată în linişte. Îngerii de Oţel nu vorbeau în timpul meselor, ci meditau la lecţiile zilei, în vreme ce-şi consumau raţia spartană.

După aceea, copiii – tăcuţi în continuare – ieşiră încolonaţi din sală şi reveniră în dormitorul lor. Îi urmă frăţia luptătorilor; unii mergeau la

capelă, majoritatea la barăci, câţiva la posturile de pază de pe ziduri. Cei pe care-i înlocuiau acolo aveau să-şi găsească porţiile calde la bucătărie.

Rămase numai nucleul conducerii; după ce farfuriile fură luate, cina deveni o şedinţă de lucru.

— Pe loc repaus, spuse Wyatt, dar cei de la masă se destinseră prea puţin sau chiar deloc. Deja, relaxarea era o stare pe care aceşti oameni n-o mai cunoşteau.

Ocrotitorul îşi opri privirea asupra unuia dintre ei.

— Dhallis, rosti el, ai raportul pe care l-am cerut?

Episcopul Dhallis încuviinţă din cap. Era o femeie voinică, de vârstă mijlocie, cu muşchi proeminenţi şi piele cafenie. Pe gulerul ei exista o minusculă insignă de oţel, un cip ornamental de memorie care simboliza Serviciul Calculatoare.

— Da, Ocrotitorule, spuse ea cu glas apăsat şi precis. Lumea lui Jamison este o colonie de generaţia a patra, provenită în majoritate de pe Vechiul Poseidon. Acolo există un continent mare, aproape complet neexplorat, şi peste douăsprezece mii de insule de diferite mărimi. Populaţia este concentrată aproape exclusiv pe insule şi-şi asigură existenţa din exploatarea solului şi a oceanului, precum şi din industria grea. Oceanul este bogat în hrană şi în metale. Populaţia totală este de aproape şaptezeci şi nouă de milioane. Există două oraşe mari, ambele cu porturi spaţiale: Port Jamison şi Jolostar.

Îşi coborî ochii asupra imprimatului din faţa ei şi continuă:

— Lumea lui Jamison n-a fost nici măcar cartată pe timpul Războiului Dublu. N-a cunoscut acţiuni militare şi singura forţă înarmată este poliţia planetară. Nu există un program colonial şi nu s-a încercat niciodată pretinderea de jurisdicţie politică în afara atmosferei proprii.

Ocrotitorul încuviinţă din cap.

— Excelent! Prin urmare, ameninţarea negustorului de a ne raporta a fost, de fapt, lipsită de orice temei. Putem continua. Gruptată Walman?

— Patru jaenshi au fost capturaţi azi, Ocrotitorule, iar acum sunt pe ziduri, raportă Walman.

Era un tânăr rumen la faţă, cu păr blond tuns scurt şi urechi mari.

— Dacă-mi permiteţi, domnule, aş dori să discutăm despre posibila încheiere a campaniei. Zilnic, căutăm tot mai mult şi obţinem tot mai puţin. Practic, am eliminat toţi copiii jaenshi din clanurile ce populau Valea Sabiei.

Wyatt aprobă din cap.

— Alte păreri?

Episcopul Lyon, costeliv şi cu ochi albaştri, protestă:

— Adulţii au rămas în viaţă! Fiara matură este mai primejdioasă decât puiul!..

— Nu şi în cazul acesta, interveni Armurierul C'ara Dahan, un uriaş chel, cu piele de culoarea bronzului, şeful Armelor Psihologice şi al Contraspionajului. Datele noastre dovedesc că, după distrugerea piramidei, niciun jaensh, fie el adult sau copil, nu mai constituie vreo ameninţare pentru copiii lui Bakkalon. Practic, structura lor socială se dezintegrează. Adulţii fug, sperând să se alăture altui clan, ori decad, redevenind sălbatici. Îşi abandonează progeniturile, iar acestea caută să se descurce singure într-un mod nesigur, confuz, şi nu opun rezistenţă atunci când îi capturăm. Ţinând seama de numărul de jaenshi de pe zidurile noastre şi de numărul celor ucişi de animalele de pradă şi în încăierările dintre ei, ce ne-a fost raportat, consider că Valea Sabiei este practic purificată de animale. Se apropie iarna, Ocrotitorule, şi sunt multe de făcut. Gruptatăl Walman şi oamenii săi ar trebui să primească alte însărcinări.

Discuţiile continuară, dar direcţia fusese stabilită; majoritatea vorbitorilor îl susţinură pe Dahan. Wyatt ascultă cu atenţie, rugându-se întruna lui Bakkalon pentru călăuzire. În cele din urmă, făcu semn şi ceru linişte.

— Gruptată, se adresă el lui Walman, mâine adună toţi jaenshii pe care-i găseşti – adulţi şi copii –, dar nu-i spânzura dacă nu opun rezistenţă. Adu-i la oraş şi arată-le tovarăşii de clan de pe ziduri. Apoi alungă-i din vale, câte unul pe rând, în cele patru puncte cardinale.

Îşi plecă fruntea.

— Speranţa mea este că ei vor purta un mesaj, către toţi jaenshii, arătându-le care este preţul ce trebuie plătit atunci când un animal ridică braţul, gheara sau sabia împotriva seminţiei Pământului. Apoi, când va veni primăvara şi copiii lui Bakkalon vor ieşi din Valea Sabiei, jaenshii îşi vor abandona fără împotrivire piramidele şi vor părăsi pământurile solicitate de oameni, astfel ca gloria copilului bălai să se poată răspândi.

Lyon şi Dahan aprobară din capete, la unison cu ceilalţi.

— Împărtăşeşte-ne din înţelepciunea ta, spuse Dhallis.

Ocrotitorul Wyatt încuviinţă. Una dintre Grupmamele de rang inferior îi aduse Cartea şi el o deschise la Capitolul Învăţăturilor.

— „În vremea aceea, mult rău se abătuse asupra seminţiei Pământului, citi Ocrotitorul, căci copiii lui Bakkalon îl părăsiseră şi se închinaseră unor zei mai blânzi. De aceea, cerurile lor s-au întunecat şi din înălţimi au pogorât Fiii lui Hranga, cu ochi roşii şi colţi de demon, iar

din adâncuri s-a ridicat uriaşa Hoardă Fyndii, ca un nor de lăcuste ce au întunecat stelele. Iar lumile au fost cuprinse de foc şi copiii au strigat: «Salvează-ne! Salvează-ne!».

Iar copilul bălai a venit şi s-a oprit înaintea lor, ţinând în mână sabia cea mare, şi cu un glas ca de tunet i-a mustrat. «Aţi fost copii slabi», le-a spus El, «căci n-aţi fost ascultători. Unde vă sunt săbiile? Nu am pus Eu săbii în mâinile voastre?»

Şi copiii au plâns: «Am făcut din ele pluguri, oh, Bakkalon!»

Iar El s-a mâniat. «Atunci, cu pluguri să vă apăraţi de Fiii lui Hranga! Cu pluguri vreţi să înfruntaţi Hoarda Fyndii?» Şi i-a părăsit, fără să-şi mai plece urechea la plânsetele lor, căci Inima Bakkalonului este o Inimă de Foc.

Însă atunci unul din seminţia Pământului şi-a şters lacrimile, pentru că cerurile ardeau atât de strălucitor încât lacrimile îi curgeau clocotite pe obraji. Iar setea de sânge s-a ridicat în sufletul lui; şi-a luat plugul, a făcut din el o sabie şi s-a năpustit spre Fiii lui Hranga, măcelărindu-i. Ceilalţi l-au văzut şi i-au urmat exemplul, şi strigătele de luptă au răsunat peste lumi.

Iar copilul bălai a auzit şi a venit din nou, căci sunetul bătăliilor este pentru urechile Sale mai plăcut decât cel al bocetelor. Şi când a văzut, a zâmbit. «Acum sunteţi iarăşi copiii Mei», a spus El seminţiei Pământului. «Mi-aţi întors spatele, ca să preamăriţi un zeu care-şi spune miel, însă n-aţi ştiut că mieii sunt duşi doar la tăiere? Acum însă ochii vi s-au limpezit şi sunteţi din nou Lupii Domnului!»

Şi Bakkalon le-a dat din nou săbii tuturor copiilor Săi şi întregii seminţii a Pământului, şi a ridicat uriaşa Lui sabie neagră, Ucigaşul Demonilor, care-i nimiceşte pe cei fără de suflet, şi a lovit. Iar Fiii lui Hranga s-au prăbuşit înaintea puterii Sale, şi marea Hoardă care era Fyndii a ars sub privirea Lui. Şi copiii lui Bakkalon au pornit peste lumi."

Ocrotitorul se opri din citit şi îşi ridică ochii.

— Mergeţi acum, fraţii mei de arme, şi gândiţi-vă la Învăţăturile lui Bakkalon în vreme ce dormiţi. Fie ca bălaiul copil să vă apară în vise!

Şedinţa luă sfârşit.

•••

Copacii de pe deal erau desfrunziţi şi acoperiţi de chiciură, iar zăpada – imaculată, cu excepţia urmelor paşilor lor şi a crestelor formate de tăiosul vânt de miazănoapte – sclipea orbitor de alb în soarele amiezii. În valea de dedesubt, Oraşul Îngerilor de Oţel părea nefiresc de curat şi nemişcat. Troiene de zăpadă fuseseră ridicate de vânt pe zidurile estice, ajungând până la jumătatea pietrei stacojii; porţile nu se deschiseseră de luni de zile. Cu mult timp în urmă, copiii

lui Bakkalon îşi strânseseră recoltele şi se retrăseseră în oraş, ca să se cuibărească în jurul focurilor. De n-ar fi existat luminile albăstrui ce ardeau până târziu în noaptea neagră şi geroasă, şi ocazionalele sentinele ce patrulau pe ziduri, NeKrol n-ar fi ştiut dacă Îngerii mai trăiau.

Jaensha pe care NeKrol o denumise în sinea sa „vorbitoarea amară" îl privi cu nişte ochi ce, în mod straniu, păreau mai întunecaţi decât cei ai fraţilor ei.

— Zeul zace spart sub nea, vorbi ea, şi nici chiar tonurile liniştitoare ale graiului jaensn nu-i putură ascunde duritatea din glas.

Stăteau exact în locul în care NeKrol o adusese cândva pe Ryther, locul unde se aflase piramida clanului cercul-de-piatră. NeKrol era înveşmântat din cap până în picioare într-un termocostum prea strâns pe corp, care-i accentua grotesc fiecare proeminenţă, şi privea spre Valea Sabiei dinapoia unui plastifilm albastru-închis, încastrat în gluga costumului. Jaensha însă, vorbitoarea amară, era goală, acoperită doar de blana sură şi groasă de iarnă. Cureaua laserului de vânătoare îi trecea printre sâni.

— Şi alţi zei, în afară de al tău, vor fi sparţi, dacă Îngerii de Oţel nu sunt opriţi, rosti NeKrol, înfiorându-se, în ciuda temperaturii constante din termocostum.

Vorbitoarea amară nu părea că-l ascultă.

— Eram o copilă când au venit, Arik. Dacă ne-ar fi lăsat zeul, s-ar fi putut să fiu tot copilă. După aceea, când lumina s-a stins şi sclipirea din mine a murit, am rătăcit departe de cercul-de-piatră, dincolo de pădurea căminului nostru, fără să ştiu nimic, mâncând unde puteam. Lucrurile nu sunt la fel în valea neagră. Râmătorii guiţau când treceam şi mă atacau cu colţii lor, alţi jaenshi mă ameninţau pe mine şi se ameninţau între ei. Nu înţelegeam şi nu mă puteam ruga. N-am înţeles nici chiar când Îngerii de Oţel m-au găsit şi m-au dus în oraşul lor, fără să le cunosc graiul. Îmi amintesc zidurile şi copiii – mulţi mai mici decât mine. Apoi, am ţipat şi m-am zbătut. Când i-am văzut pe cei din funii, ceva sălbatic şi fără de zeu a prins viaţă în mine.

Îl privi pe bărbat, iar ochii ei păreau a fi din aramă bătută. Îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt, în zăpada adâncă până la glezne, prinzând cureaua laserului în mâna cu gheare.

NeKrol o învăţase bine din ziua când ea i se alăturase, spre sfârşitul verii, după ce Îngerii de Oţel o alungaseră din Valea Sabiei. Vorbitoarea amară era de departe cea mai bună ţintaşă din grupul său de şase exilaţi fără zeu, pe care-i adunase şi-i educase. Aceea părea a fi singura soluţie; pe rând, oferise laserele diverselor clanuri şi toate îl

refuzaseră. Jaenshii erau siguri că zeii lor aveau să-i protejeze. Doar cei fără de zei ascultaseră, şi nici aceia toţi; mulţi dintre ei – copiii mici, cei tăcuţi, primii care fugiseră – fuseseră acceptaţi de alte clanuri. Alţii însă, aşa cum era vorbitoarea amară, deveniseră prea sălbatici, văzuseră prea multe ca să se mai adapteze într-un clan. Ea fusese prima care îndrăznise să ia arma, după ce vorbitorul bătrân o alungase de la clanul cascadei.

— Adesea, spuse NeKrol, este mai bine să fii fără zeu. Cei de jos au un zeu care a făcut din ei ceea ce sunt acum. Jaenshii au zei şi, deoarece cred în ei, mor. Voi, cei fără zei, sunteţi singura lor speranţă.

Vorbitoarea amară nu răspunse. Continua să se uite în jos, la oraşul tăcut, asediat de zăpadă, şi în ochii ei ardea mocnit un foc ameninţător.

Privind-o, NeKrol căzu pe gânduri. Spusese că ea şi cei şase erau speranţa jaenshilor; putea însă oare folosi cuvântul „speranţă”? Vorbitoarea amară şi toţi exilaţii deţineau o nebunie, o furie care-l înspăimânta. Chiar dacă Ryther venea cu lasere, chiar dacă un grup atât de mic putea opri expansiunea Îngerilor, chiar dacă totul urma să se sfârşească… ce s-ar fi întâmplat după aceea? Dacă toţi Îngerii ar fi murit mâine, unde şi-ar fi găsit locul cei fără zeu?

Continuau să stea acolo, în tăcere, iar zăpada se învolbură sub picioarele lor şi vântul de miazănoapte le muşcă din carne.

•••

Capela era întunecată şi tăcută. În fiecare colţ, glovăpăile străluceau roşu-stins, straniu, iar şirurile de bănci simple, de lemn, erau pustii. Deasupra altarului masiv, pe o lespede de piatră neagră, neprelucrată, hologramа lui Bakkalon era atât de reală încât parcă trăia cu adevărat – un băiat, nimic altceva decât un băieţaş, gol şi alb-lăptos, cu ochii mari şi părul bălai al copilăriei inocente. În mâna sa, se afla sabia cea neagră, o dată şi jumătate mai lungă decât propriu-i trup.

Wyatt îngenunche în faţa proiecţiei, plecă fruntea şi rămase nemişcat. Pe toată durata iernii, visele îi fuseseră negre şi neliniştitoare, astfel că în fiecare zi îngenunchea şi se ruga pentru călăuzire. Nu avea cui să se adreseze, în afara lui Bakkalon; el, Wyatt, era Ocrotitorul, care conducea în luptă şi în credinţă. El singur trebuia să-şi descifreze viziunile.

De aceea, se luptase zilnic cu gândurile sale, până ce troienele începuseră să se topească şi genunchii uniformei aproape că i se destrămaseră de la frecatul pe pardoseala de piatră. În cele din urmă, se hotărâse, şi azi îi convocase pe ceilalţi purtători de gulere să i se alăture în capelă.

Sosiră pe rând, în vreme ce Ocrotitorul stătea îngenuncheat şi

nemişcat, şi se aşezară pe bănci înapoia lui, păstrând distanţă între ei. Wyatt nu-i băgă în seamă; se ruga doar ca vorbele să-i fie corecte, viziunile adevărate. Când veniră cu toţii, se sculă şi se întoarse către ei.

— Multe sunt lumile pe care au trăit copiii lui Bakkalon, le spuse, dar niciuna atât de binecuvântată ca aceasta, Corlos a noastră. Ne aşteaptă timpuri măreţe, fraţii mei de arme! Copilul bălai mi-a venit în vis, aşa cum, odată, a venit la primii Ocrotitori, în vremea când s-a întemeiat frăţia. El mi-a adus viziuni.

Tăceau toţi, cu ochi ascultători şi umili; la urma urmelor, el le era Ocrotitor. Nu puteau exista îndoieli atunci când unul de rang superior rostea învăţături pline de înţelepciune, ori dădea ordine. Acesta era unul dintre preceptele lui Bakkalon – structura ierarhică era sacră şi niciodată controversată. De aceea, toţi păstrară tăcere.

— Bakkalon însuşi a păşit pe această lume. El a umblat printre cei fără suflet şi printre fiarele pământului şi le-a spus care este regatul nostru. Apoi mi-a zis mie: Când va sosi primăvara şi seminţia Pământului va ieşi din Valea Sabiei ca să ocupe noi pământuri, toate animalele îşi vor şti locul şi se vor retrage înaintea noastră. Asta vă profeţesc! Mai mult chiar, vom asista la miracole. Copilul bălai mi le-a făgăduit – semne prin care vom cunoaşte adevărul Lui, semne ce ne vor întări credinţa cu noi revelaţii, însă şi credinţa noastră va fi pusă la încercare, fiindcă vor urma sacrificii, iar Bakkalon ne va cere, nu o dată, să ne arătăm credinţa în El. Trebuie să ne reamintim învăţăturile Sale şi să fim credincioşi. Fiecare dintre noi trebuie să-L asculte, aşa cum un copil îşi ascultă părintele şi cum un soldat îşi ascultă ofiţerul – adică pe loc şi fără tăgadă. Pentru că pruncul bălai ştie cel mai bine. Acestea sunt viziunile cu care m-a binecuvântat, acestea sunt visele pe care le-am visat. Fraţilor, rugaţi-vă cu mine!

Wyatt se întoarse din nou către altar şi îngenunche, iar ceilalţi îngenunchează o dată cu el, şi toate capetele se plecară, mai puţin unul. În umbrele din spatele capelei, unde glovăpăile pâlpâiau stins, C'ara Dahan îşi privi Ocrotitorul pe sub sprâncenele groase şi încruntate.

În seara aceea, după o cină tăcută în cantină şi o şedinţă scurtă, Armurierul îl rugă pe Wyatt să-l însoţească pe ziduri.

— Ocrotitorule, sufletul îmi este tulburat, îi spuse. Trebuie să cer sfatul celui care este cel mai aproape de Bakkalon.

Wyatt încuviinţă şi amândoi îmbrăcară mantii groase din blană neagră şi ţesătură metalică de culoarea uleiului ars, apoi merseră împreună pe lângă parapetele de piatră roşie, sub scânteierea stelelor.

Ajunşi lângă ghereta sentinelei de deasupra porţilor oraşului, Dahan

se opri şi se aplecă peste parapet, cercetând mult timp zăpada ce se topea încet, înainte de a se întoarce spre Ocrotitor.

— Wyatt, vorbi el atunci, credinţa mea şovăie.

Ocrotitorul nu răspunse, ci-l privi, cu faţa ascunsă de gluga mantiei. Confesiunea nu făcea parte dintre riturile Îngerilor de Oţel; Bakkalon spusese că nicicând credinţa unui luptător n-ar trebui să ezite.

— În vremurile de demult, urmă Dahan, multe arme au fost întrebuinţate împotriva copiilor lui Bakkalon. Azi, unele există doar în legende. Poate că nici n-au existat vreodată cu adevărat. Poate că sunt obiecte lipsite de substanţă, ca zeii pe care-i adulează oamenii slabi. Eu sunt doar un Armurier şi nu pot şti asemenea lucruri. Cu toate acestea, Ocrotitorul meu, există o istorie care mă tulbură. Se spune că odată, în lungile veacuri de război, Fiii lui Hranga au trimis împotriva seminţiei Pământului vampirii ticăloşi ai minţii, creaturile pe care oamenii le-au numit sugătorii-de-suflete. Atingerea lor era invizibilă, dar ajungea la distanţe mari, mai departe decât poate vedea omul, mai departe decât poate trage laserul, şi aducea nebunie. Viziuni, Ocrotitorul meu, viziuni! Zei mincinoşi şi planuri nebuneşti erau infiltrate în minţile oamenilor, şi…

— Taci! rosti Wyatt.

Vocea îi era aspră, rece ca aerul nopţii care trosnea în jurul lor şi-i preschimba răsuflarea în aburi.

Urmă o tăcere lungă. Apoi, cu glas mai blând, Ocrotitorul continuă:

— Toată iarna m-am rugat, Dahan, şi m-am luptat cu viziunile mele. Eu sunt Ocrotitorul Copiilor lui Bakkalon pe Lumea lui Corlos, nu un copil de-abia înarmat, care să fie minţit de zei falşi. Am vorbit doar după ce am fost sigur. Am vorbit ca Ocrotitor al tău, ca părinte al tău întru credinţă şi ca şef al tău. Faptul că-mi pui la îndoială cuvintele, Armurierule, că te întrebi asupra adevărului lor mă tulbură nespus. Pe viitor, te vei opri oare din luptă pentru a mă contrazice, pentru a supune întrebărilor ordinele mele?

— Niciodată, Ocrotitorule, rosti Dahan, îngenunchind a pocăinţă pe zăpada bătătorită de pe ziduri.

— Aşa sper şi eu. Dar, înainte de a ne despărţi, deoarece eşti fratele meu întru Bakkalon, îţi voi răspunde, deşi aş putea să n-o fac şi a fost greşit din partea ta să te aştepţi la aşa ceva. Îţi voi spune: Ocrotitorul Wyatt este un ofiţer bun, dar şi un bărbat credincios. Copilul bălai mi-a prevestit că vom asista la miracole. Toate acestea le vom vedea cu propriii noştri ochi. Dar dacă profeţiile nu se vor împlini şi nu va apărea niciun semn, ochii noştri vor vedea şi asta. Iar atunci voi şti că poate nu Bakkalon a trimis viziunile, ci doar un zeu mincinos, poate un sugător-

de-suflete al lui Hranga. Sau tu crezi că un hrangan poate face miracole?

— Nu, răspunse Dahan, continuând să rămână îngenuncheat, cu uriaşul său cap pleşuv plecat spre zăpadă. Aşa ceva ar fi erezie.

— Aşa este.

Ocrotitorul privi scurt dincolo de ziduri. Noaptea era geroasă şi înviorătoare şi Luna nu se zărea. Se simţi transfigurat; până şi stelele păreau să cânte gloria copilului bălai, căci constelaţia Sabiei se găsea sus, la zenit, cu Soldatul întinzându-se spre ea din locul unde se afla el, deasupra orizontului.

— La noapte, vei face de strajă fără mantie, îi spuse lui Dahan, când îşi plecă din nou ochii spre acesta. Iar dacă vântul de miazănoapte va sufla şi gerul te va muşca, tu vei fi fericit, pentru că durerea va fi semnul că te supui Ocrotitorului şi zeului tău. Pe măsură ce carnea îţi amorţeşte, flacăra din inimă trebuie să ardă mai fierbinte.

— Da, Ocrotitorul meu, rosti Dahan.

Se sculă şi-şi scoase mantia, întinzând-o celuilalt. Wyatt schiţă în faţa lui tăietura binecuvântării.

•••

Pe ecranul mural din apartamentul său cufundat în întuneric, caseta video prezenta scenele obişnuite ale unei drame, dar NeKrol, tolănit într-un fotoliu rabatabil mare, cu ochii pe jumătate închişi, de-abia o băga în seamă. Vorbitoarea amară şi alţi doi exilaţi jaenshi stăteau pe podea, cu ochii aurii fixaţi în extaz asupra spectacolului oamenilor care se urmăreau şi se împuşcau printre semeţele oraşe-turn ale lui Ai-Emerel; treptat, începuseră să fie tot mai interesaţi de alte planete şi de alte moduri de viaţă. Totul era foarte straniu, se gândi NeKrol; niciunul dintre clanurile jaenshi nu dovedise un asemenea interes. Îşi aminti zilele dinaintea sosirii Îngerilor de Oţel în vechea lor navă de război, pe care o dezasamblaseră la scurtă vreme după aceea, când el oferise tot soiul de mărfuri vorbitorilor jaenshi – suluri viu colorate de mătase-lucitoare de pe Avalon, nestemate-scânteietoare de pe Înaltul Kavalaan, cuţite din duraliaj, generatoare solare şi arbalete energetice din oţel, cărţi de pe o duzină de planete, medicamente şi vinuri; adusese cantităţi mici din fiecare. La răstimpuri, vorbitorii luaseră câte ceva, totuşi niciodată cu entuziasm; singura ofertă care le stârnise interesul fusese sarea.

Abia când veniseră ploile de primăvară şi vorbitoarea amară începuse să-i pună întrebări, NeKrol îşi dăduse seama, surprins, cât de rar vreunul dintre clanurile jaenshi îi ceruseră vreodată *orice.* Poate că structura lor socială şi religia le înăbuşeau curiozitatea firească. Pe de

altă parte, exilaţii păreau destul de curioşi, mai ales vorbitoarea amară. În ultima vreme, NeKrol putuse răspunde doar unei mici părţi din întrebările ei, ba chiar existaseră unele înaintea cărora se simţise realmente derutat. Începuse să se minuneze de dimensiunile propriei sale ignoranţe.

Acelaşi lucru era însă valabil şi pentru vorbitoarea amară; spre deosebire de clanuri – oare religia schimba lucrurile într-o măsură atât de *mare?* –, ea răspundea la întrebări şi NeKrol încercase să afle multe lucruri ce-l nedumeriseră. În majoritatea cazurilor, ea se mulţumea totuşi să clipească a neştiinţă şi se apuca, la rându-i, să pună întrebări.

— Nu există poveşti despre zeii noştri, îi spusese odată, când bărbatul căutase să afle ceva despre mitologia jaenshă. Ce fel de poveşti ar putea fi ele? Zeii locuiesc în piramidele de venerare, Arik, noi ne rugăm lor şi ei ne veghează şi ne luminează vieţile. Nu aleargă de colo-colo şi nu se bat între ei, aşa cum par să facă zeii voştri.

— Totuşi, cândva, înainte de a ajunge să veneraţi piramidele, aţi avut alţi zei, obiectase NeKrol. Aceia pe care mi i-au dat cioplitorii voştri.

Mersese chiar până acolo încât desfăcuse o ladă şi-i arătase statuetele, deşi ea şi le amintea cu siguranţă, deoarece membrii clanului cercului-de-piatră fuseseră printre cei mai desăvârşiţi artişti.

Vorbitoarea amară doar îşi netezise blana şi clătinase din cap.

— Eram prea tânără ca să fiu cioplitoare, aşa că poate nu mi s-a spus. Toţi ştim ceea ce trebuie să ştim, însă numai cioplitorii trebuie să facă lucrurile astea, aşa că poate că numai ei ştiu poveştile vechilor zei.

Altă dată, o întrebase despre piramide şi căpătase un răspuns şi mai obscur.

— Când le-am construit? repetase ea. Dar noi nu le-am construit, Arik. Ele au existat dintotdeauna, ca pietrele şi ca arborii.

După aceea, clipise şi adăugase:

— Totuşi, ele *nu* sunt ca pietrele şi ca arborii, aşa-i?

Apoi derutată, plecase să discute cu ceilalţi.

Dacă însă jaenshii fără zei erau mai gânditori decât fraţii lor din clanuri, erau în acelaşi timp şi mai dificili, şi cu fiecare zi NeKrol înţelegea tot mai bine inutilitatea tentativei lor. Avea acum opt exilaţi – în toiul iernii, găsise alţi doi, pe jumătate morţi de foame – şi, pe rând, toţi se antrenau cu cele două lasere şi-i spionau pe Îngeri. Dar chiar dacă Ryther ar fi revenit cu arme, puterea lor era insignifiantă pe lângă ceea ce le putea opune Ocrotitorul. *Luminile Jolostarului* urma să vină ticsită de arme, cu speranţa că toate clanurile, pe o rază de o sută de kilometri, aveau acum să fie aţâţate şi furioase, gata să se împotrivească Îngerilor de Oţel şi să-i copleşească prin simpla forţă a

superiorităţii numerice; Jannis avea să rămână mută de uimire, văzându-i numai pe NeKrol şi banda lui de zdrenţăroşi.

Dacă, într-adevăr, aveau s-o facă. Până şi asta era nesigur; NeKrol întâmpina dificultăţi în a-şi menţine laolaltă forţele de gherilă. Ura lor faţă de Îngerii de Oţel continua să se situeze la graniţa demenţei, însă erau departe de a alcătui o formaţiune unită. Nici unuia nu-i plăcea să i se comande şi se certau întruna, atacându-se cu ghearele, în tentative de stabilire a supremaţiei sociale. Dacă nu i-ar fi avertizat, bănuia că ar fi fost în stare să se dueleze cu laserele. Cât despre menţinerea în formă pentru luptă, asta era de acum o glumă. Dintre cele trei femele ale grupului, vorbitoarea amară era singura care nu-şi îngăduise să rămână însărcinată. Deoarece jaenshele năşteau de obicei patru până la opt prunci, NeKrol calculase că sfârşitul verii avea să-l confrunte cu o explozie a numărului exilaţilor. Ştia bine că, după aceea, lucrurile aveau să se amplifice; cei fără zei se împerecheau din oră în oră şi nu existau mijloace jaenshi anticoncepţionale. Se mirase cum de reuşeau clanurile să-şi menţină populaţia atât de stabilă, dar nici exilaţii nu aveau habar.

— Presupun că ne împerecheam mai puţin, zisese vorbitoarea amară când o întrebase, dar eram copilă, aşa că nu pot şti cu adevărat. Înainte de a ajunge aici, imboldul n-a existat niciodată. Cred că pentru că eram tânără.

Totuşi, când vorbise, se scărpinase şi păruse extrem de nesigură.

Suspinând, NeKrol se lăsă pe spate în fotoliu şi încercă să ignore zgomotele ce veneau dinspre ecranul mural. Avea să fie foarte dificil, Îngerii de Oţel ieşiseră deja dinapoia zidurilor şi tancurile lor atacaseră Valea Sabiei, preschimbând pădurea în ogoare. El însuşi urcase pe dealuri şi văzuse că semănatul de primăvară avea să înceapă în scurt timp. Bănuia că, după aceea, copiii lui Bakkalon vor începe să se extindă. Cu o săptămână în urmă, unui dintre ei – un uriaş „fără blană pe cap", cum i-l descrisese cercetaşul – fusese văzut în cercul-de-piatră, adunând cioburi din piramida sfărâmată. Indiferent ce ar fi însemnat asta, nu putea fi ceva bun.

Uneori, simţea că-i vine rău gândindu-se la forţele pe care le pusese în mişcare, şi aproape că-şi dorea ca Ryther să fi uitat de lasere. Vorbitoarea amară era decisă să atace imediat ce se înarmau, indiferent care ar fi fost şansele de reuşită. Înspăimântat, NeKrol îi reamintise replica dură a Îngerilor, atunci când un jaensh ucisese un om; în visele lui, vedea şi acum copii atârnând pe ziduri.

Ea însă se mulţumise să-l privească, cu lucirea arămie a nebuniei în ochi, şi replicase:

— Da, Arik, îmi amintesc.

•••

Tăcuţi şi eficienţi, băieţii în uniforme albe de la bucătărie strânseră ultimele vase ale cinei şi dispărură.

— Pe loc repaus, se adresă Wyatt ofiţerilor. Timpul minunilor a venit, urmă el, aşa cum a prezis copilul bălai. Azi dimineaţă, am trimis trei grupuri pe dealurile din sud-estul Văii Sabiei, ca să alunge clanurile jaenshe de pe terenurile de care avem nevoie. După-amiază, am primit raportul lor şi acum doresc să vi-l aduc la cunoştinţă. Grupmamă Jolip, vrei să povesteşti ce anume s-a întâmplat când ţi-ai dus ordinele la îndeplinire?

— Da, Ocrotitorule.

Jolip se ridică. Era o blondă cu chip posac şi cu uniforma atârnându-i largă pe corpul zvelt.

— Am primit conducerea unui grup de zece, pentru a îndepărta aşa-numitul clan al stâncii, a cărui piramidă se află lângă piciorul unei stânci de granit, în regiunea mai sălbatică a dealurilor. Informaţiile primite de la cercetaşii noştri indicau că era vorba despre un clan mic, cu numai douăzeci de adulţi, aşa că am renunţat la costumele blindate. Am luat cu noi un tun de clasa cinci, deoarece distrugerea piramidelor jaenshe durează mult dacă se folosesc numai armele individuale, însă în rest n-am avut alt armament. Nu ne aşteptam să întâmpinăm rezistenţă, dar n-am uitat incidentul de la cercul-de-piatră, aşa că am fost precaută. După un marş de vreo doisprezece kilometri printre dealuri, până în vecinătatea stâncii, ne-am răsfirat în semicerc şi am înaintat încet, cu armele sonice pregătite. În pădure, am întâlnit câţiva jaenshi şi i-am luat prizonieri, punându-i să meargă în faţa noastră, ca să-i folosim drept scuturi, în eventualitatea unei ambuscade sau a unui atac. Desigur, nu s-a dovedit necesar. Când am ajuns la piramidă, ne aşteptau. Erau cel puţin douăsprezece animale, domnule. Unul dintre ele stătea lângă baza piramidei, cu palmele pe latura ei, iar celelalte îl înconjurau, formând un cerc. Ne-au privit, dar n-au schiţat nicio mişcare.

Se opri şi se frecă gânditoare cu degetul pe nas, apoi continuă.

— După cum i-am spus Ocrotitorului, din clipa aceea totul a fost straniu. Vara trecută, am condus în două rânduri incursiuni împotriva clanurilor jaenshe. Prima dată, neştiindu-ne intenţiile, niciunul dintre cei fără de suflet nu era acolo. Pur şi simplu, am distrus piramida şi am plecat. A doua oară, o mulţime de creaturi s-a strâns în jurul ei, încercând s-o apere cu trupurile lor, dar fără să fie ostile în mod activ. Nu s-au împrăştiat până n-am doborât unul cu arma sonică. Desigur, am studiat rapoartele Gruptatălui Ailor, despre problemele apărute la

cercul-de-piatră. De data asta, a fost cu totul altfel. Am ordonat ca doi dintre oameni să instaleze tunul pe tripod şi le-am dat animalelor de înţeles că trebuie să se ferească. Bineînţeles, prin semne ale mâinilor, întrucât nu cunosc nici măcar un cuvânt din limba lor păgână. Au ascultat imediat, împărţindu-se în două şi aliniindu-se de ambele părţi ale liniei de foc. Evident, i-am ţinut sub supraveghere cu armele sonice, însă totul părea cât se poate de paşnic. Aşa a şi fost. Tunul a distrus imediat piramida – o minge mare de foc, urmată de un bubuit, când artefactul a explodat. Au zburat câteva cioburi, dar n-a fost nimeni rănit, deoarece noi ne adăpostisem, iar jaenshii păreau indiferenţi. După distrugerea piramidei, s-a simţit un iz puternic de ozon şi, pentru o clipă, am zărit o flacără albăstruie – poate că o imagine consecutivă. N-am avut însă vreme să-i acord prea multă atenţie, pentru că toţi jaenshii au căzut în genunchi în faţa noastră. Toţi o dată, domnilor. Apoi şi-au lipit frunţile de pământ, prosternându-se. Pe moment, am crezut că încercau să ne aduleze ca zei ai lor, pentru că le distrusesem zeul, şi am încercat să le spun că nu le doream adorarea animalică, că voiam doar să plece imediat de pe pământurile acelea. Apoi am înţeles că greşisem, pentru că atunci ultimii patru membri ai clanului au coborât din copacii de pe stâncă şi ne-au oferit statueta. Ceilalţi s-au ridicat în picioare şi întregul clan a pornit spre est, îndepărtându-se de Valea Sabiei şi de dealurile înconjurătoare. Am luat statueta şi am adus-o Ocrotitorului.

Tăcu, dar rămase în picioare, aşteptând întrebări.

— Am statueta aici, rosti Wyatt.

Se aplecă, o luă de sub scaun şi o aşeză pe masă, după care îndepărtă ţesătura albă în care o învelise.

Baza ei era un triunghi de coajă neagră de copac, tare ca piatra, din ale cărui colţuri se ridicau trei aşchii lungi de os, alcătuind un cadru piramidal. În interior, sculptat măiastru în toate detaliile, în lemn albastru-deschis, se afla Bakkalon, copilul bălai, ţinând o sabie pictată.

— Ce înseamnă asta? întrebă Episcopul Lyon, evident surprins.

— Sacrilegiu! exclamă Episcopul Dhallis.

— Nici chiar aşa! rosti Gorman, Episcop pentru Costume Blindate. Animalele încearcă pur şi simplu să ne câştige mărinimia, poate în speranţa că ne vom opri săbiile.

— Doar seminţia Pământului se poate prosterna lui Bakkalon, zise Dhallis. Stă scris în Carte! Copilul bălai nu-şi va pleca privirea spre cei fără de suflete!

— Tăcere, fraţii mei de arme! spuse Ocrotitorul şi la masa cea lungă se lăsă brusc liniştea.

Wyatt surâse subţire.

— Acesta este primul dintre miracolele despre care v-am vorbit astă-iarnă în capelă, prima dintre întâmplările ciudate despre care mi-a spus Bakkalon. Cu adevărat, El a păşit pe planeta aceasta, pe Corlos a noastră, astfel că până şi fiarele câmpului îi cunosc chipul! Gândiţi-vă la asta, fraţii mei. Gândiţi-vă la sculptura aceasta. Puneţi-vă câteva simple întrebări. A căpătat vreun animal jaensh îngăduinţa de a pune piciorul în acest oraş sfânt?

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse cineva.

— Atunci, este limpede că niciunul dintre ei n-a văzut hologramа care se află deasupra altarului nostru. Nici eu n-am umblat prea des printre animale, deoarece îndatoririle mă ţin aici, între ziduri. Ca atare, nimeni nu putea vedea copilul bălai care-mi atârnă la gât, căci puţinii jaenshi care m-au zărit n-au mai trăit ca să poată povesti despre statuetă – ei au fost cei pe care i-am judecat, cei care atârnă spânzuraţi pe zidurile oraşului nostru. Animalele nu vorbesc graiul seminţiei Pământului şi niciunul dintre ai noştri n-a învăţat limba lor simplă. Şi, în sfârşit, ei n-au citit Cartea. Reamintiţi-vă toate acestea şi întrebaţi-vă: Cum de au ştiut cioplitorii lor ce chip şi formă să dea sculpturii lor?

Tăcere; conducătorii copiilor lui Bakkalon se priviră între ei, uluiţi.

Wyatt îşi încrucişă încetişor mâinile.

— Un miracol! Nu ar mai trebui să avem necazuri cu jaenshii, deoarece copilul bălai a venit la ei.

În dreapta Ocrotitorului, Episcopul Dhallis se încordase.

— Ocrotitorul meu, conducătorul meu întru credinţă, rosti ea parcă cu dificultate, pronunţând lent cuvintele, cu siguranţă, *cu siguranţă,* nu vrei să ne spui că aceste… aceste *animale…* că ele îl pot adora pe copilul bălai, că El le-ar accepta adulaţia!

Wyatt părea calm, binevoitor, mulţumindu-se să surâdă.

— Nu trebuie să-ţi tulburi sufletul, Dhallis. Te întrebi dacă n-am comis Prima Eroare, amintindu-ţi poate de Sacrilegiul lui G'hra, când un hrangan captiv s-a închinat lui Bakkalon pentru a se salva de moartea cuvenită animalelor, iar Falsul Ocrotitor Gibrone a declarat că toţi cei care-L venerează pe copilul bălai au suflete.

Clătină din cap.

— Eu am citit Cartea. Nu, episcopule, nu s-a petrecut niciun sacrilegiu! Bakkalon a umblat *cu adevărat* printre jaenshi, dar cu siguranţă nu le-a oferit decât adevărul. Ei L-au văzut în gloria Lui întunecată şi înarmată şi, fără îndoială, L-au auzit proclamând că sunt animale, fără suflete… Ca atare, ei îşi acceptă locul în ordinea Universului şi se retrag dinaintea noastră. Nu vor mai ucide niciodată

un om. Aminteşte-ţi că nu s-au prosternat în faţa statuetei pe care au cioplit- o, ci ne-au dat-o *nouă,* seminţiei Pământului, singurii care o putem venera aşa cum se cuvine. Când s-au prosternat, au făcut-o la picioarele *noastre,* ca nişte animale în faţa oamenilor, şi aşa trebuie să şi fie. Înţelegi? Lor le-a fost dat adevărul.

Dhallis încuviinţă din cap.

— Da, Ocrotitorul meu. Sunt iluminată. Iartă-mi clipa de slăbiciune!

Dar C'ara Dahan se ridică puţin, se aplecă înainte şi-şi încrucişă mâinile cu încheieturi noduroase pe tăblia mesei, încruntându-se.

— Ocrotitorul meu, rosti el apăsat.

— Da, Armurierule? se întoarse Wyatt. Chipul i se înăspri.

— Şi sufletul meu s-a clătinat o clipă, sub povara grijilor… Este posibil să fiu şi eu iluminat?

Wyatt surâse.

— Dă-i drumul, spuse cu un glas lipsit de veselie.

— Poate că într-adevăr faptul acesta este un miracol, începu Dahan, dar mai întâi trebuie să ne întrebăm pe noi înşine, să ne asigurăm că nu-i vicleşugul vreunui duşman fără suflet. Nu înţeleg strategia lor sau motivele pentru care au acţionat aşa cum au făcut-o, totuşi cunosc o cale prin care se poate ca jaenshii să fi aflat trăsăturile lui Bakkalon.

— Spune…

— Mă refer la baza comercială jamisoneană şi la neguţătorul cu păr roşu, Arik NeKrol. El este din seminţia Pământului, un emerelian după aspect, iar noi i-am dat Cartea. Cu toate acestea, n-a fost înflăcărat de iubirea pentru Bakkalon şi umblă neînarmat, ca un om fără zeu. De la asolizarea noastră, ni s-a opus întruna şi a devenit mai ostil după lecţia pe care am fost siliţi să le-o dăm jaenshilor. Poate că a colaborat cu clanul stâncii, poate că le-a spus să creeze statueta, în vederea unui obiectiv necunoscut nouă. Bănuiesc că *a făcut* comerţ cu jaenshii.

— Cred că vorbeşti adevărul, Armurierule. În primele luni de după asolizare, m-am străduit din răsputeri să-l convertesc pe NeKrol. Totul a fost zadarnic, dar am învăţat multe despre animalele jaenshe şi despre comerţul pe care-l făcea cu ele.

Ocrotitorul zâmbi.

— A făcut troc cu unul dintre clanurile de aici, din Valea Sabiei, cu cei de la cercul-de-piatră, cu clanul stâncii, dar şi cu cel îndepărtat, din hăţişul fructelor, cu clanul cascadei şi cu alte clanuri mai dinspre răsărit.

— Atunci, este opera lui! spuse Dahan. E un şiretlic!

Toţi ochii se îndreptară spre Wyatt.

— Nu am spus asta. Indiferent care i-ar fi intenţiile, NeKrol este

singur. El n-a făcut negoţ cu toţi jaenshii, nici măcar nu i-a cunoscut pe toţi.

Pentru o clipă, surâsul Ocrotitorului se lăţi.

— Aceia dintre voi care l-au văzut pe emerelian ştiu că este un bărbat gras şi lipsit de putere. Cu greu ar fi putut umbla atât de departe pe cât ar fi nevoie, şi nu are nici aparat de zbor, nici sanie motorizată.

— Dar *a avut* contacte cu clanul stâncii! insistă Dahan. Liniile adânc întipărite pe fruntea lui arămie se încăpăţânau să fie încruntate.

— Aşa este, aprobă Wyatt, totuşi Grupmama Jolip n-a plecat singură azi dimineaţă. I-am trimis şi pe Gruptaţii Walman şi Ailor, ca să traverseze apele Cuţitului Alb. Pământul de acolo este negru şi mănos, mai bun decât cel din est. Clanul stâncii, care se află în sud-est, se găsea între Valea Sabiei şi Cuţitul Alb, astfel că au trebuit să plece. Dar celelalte piramide împotriva cărora am pornit aparţineau clanurilor îndepărtate de pe râu, situate la peste treizeci de kilometri spre sud. Ele nu l-au văzut niciodată pe neguţătorul Arik NeKrol… I-ar fi văzut doar dacă astă iarnă i-ar fi crescut aripi.

După aceea, Wyatt se aplecă din nou, aşeză pe masă alte două statuete şi le dezveli. Una era montată pe o bază de ardezie şi fusese sculptată rudimentar; cealaltă bază era din lemn de rădăcină, lucrat în detalii minuţioase. Cu excepţia materialelor şi a modului de realizare, statuetele erau identice cu prima.

— Vezi vreun şiretlic, Armurierule? întrebă Wyatt.

Dahan privi şi nu spuse nimic, deoarece Episcopul Lyon se sculă brusc şi rosti:

— Este un miracol! iar ceilalţi îl imitară.

După ce larma se potoli, mătăhălosul Armurier îşi plecă fruntea şi şopti:

— Ocrotitorul meu, citeşte-ne înţelepciune!

•••

— Laserele, vorbitoareo, *laserele!* În vocea lui NeKrol se simţea un ton de disperare vecin cu isteria. Ryther nu s-a întors încă, şi asta-i principalul. Trebuie să aşteptăm!

Se afla în exteriorul bazei comerciale, cu pieptul gol, transpirând sub soarele fierbinte al dimineţii, în vreme ce vântul puternic îi răvăşea părul lung. Vacarmul îl trezise dintr-un somn agitat. Îi oprise chiar la marginea pădurii, iar acum vorbitoarea amară se răsucise să-l înfrunte, arătând aprigă şi aspră, extrem de ne-jaenshă cu laserul petrecut pe spate, având o eşarfă albastră de mătase-lucitoare înnodată în jurul gâtului şi inele masive cu nestemate-scânteietoare pe toate degetele. Ceilalţi exilaţi, cu excepţia femelelor însărcinate, stăteau în jurul ei. Unul avea

celălalt laser, iar restul aveau arbalete energetice. Fusese ideea vorbitoarei. Nou-alesul ei tovarăş stătea sprijinit într-un genunchi, gâfâind; venise în fugă de la cercul-de-piatră.

— Nu, Arik, spuse vorbitoarea, iar ochii ei arămii păreau furioşi. După socoteala ta, laserele trebuiau să vină acum mai bine de o lună. Aşteptăm zi după zi, iar Îngerii de Oţel distrug tot mai multe piramide. În curând, vor spânzura din nou copii.

— Foarte curând, încuviinţă NeKrol. Foarte curând, dacă o să-i atacaţi. Care-i speranţa voastră de victorie? Cercetaşul tău zice că merg câte două grupe şi un tanc – îi puteţi opri cu două lasere şi patru arbalete? Ai învăţat aici să gândeşti sau nu?

— Da, spuse vorbitoarea, însă îşi dezgoli dinţii spre el. Da, dar asta nu contează. Clanurile nu se împotrivesc, aşa că trebuie s-o facem noi.

De jos, tovarăşul jaenshei îşi ridică ochii spre NeKrol.

— Ei… gâfâi el, ei merg spre cascadă.

— Cascada! repetă vorbitoarea amară. După moartea iernii, au distrus peste douăzeci de piramide, Arik, şi tancurile lor au zdrobit pădurea, iar acum un drum mare şi colbuit brăzdează pământul din valea lor, până la ţinuturile râului. Totuşi, în anotimpul acesta n-au făcut rău nici unui jaensh, i-au lăsat pe toţi să plece. Iar toate clanurile acelea fără zei s-au dus la cascadă, până ce pădurea celor de la cascadă a fost golită şi totul a fost consumat. Vorbitorii lor stau cu vorbitorul bătrân şi poate că zeul cascadei îi ia la el, poate că este un zeu foarte mare. Eu nu ştiu lucrurile astea. Ştiu însă că Îngerul chel a aflat acum că douăzeci de clanuri s-au strâns laolaltă, că a auzit de adunarea a cinci sute de jaenshi adulţi, şi porneşte cu un tanc împotriva lor. Îi va lăsa să plece şi de data asta la fel de uşor, mulţumindu-se cu o statuetă? Vor pleca *ei,* Arik, vor renunţa la un al doilea zeu la fel de uşor ca şi la primul?

Vorbitoarea clipi repede din ochi, apoi continuă:

— Mă tem că se vor împotrivi cu ghearele lor jalnice. Mă tem că Îngerul chel îi va spânzura chiar dacă ei nu se vor împotrivi, deoarece o adunare atât de mare îi trezeşte suspiciunea. Mă tem de multe şi ştiu puţine, dar ştiu că *noi* trebuie să fim acolo. Nu ne vei opri, Arik, şi nu mai putem aştepta întârziatele tale lasere.

După aceea, se întoarse către ceilalţi şi-i îndemnă:

— Haideţi, trebuie să alergăm!

Se topiră în pădure înainte ca NeKrol să le poată măcar striga să se oprească. Blestemând, acesta se întoarse la bază.

Cele două femele exilate tocmai ieşeau dinăuntru. Ambele se apropiau de sorocul naşterii, dar aveau arbalete energetice în mâini.

NeKrol încremeni.

— Şi voi! exclamă el furios, privindu-le. Nebunie, asta-i pur şi simplu nebunie!

Ele îl priviră cu ochi tăcuţi şi aurii, apoi trecură pe lângă el, îndreptându-se spre pădure.

Bărbatul intră în bază, îşi strânse în coadă părul lung, ca să nu se agaţe de crengi, îmbrăcă o cămaşă şi se repezi spre uşă. Apoi se opri. O armă, avea nevoie de o armă! Privi în jur cu disperare şi alergă în magazie. Nu mai rămăsese nicio arbaletă. Oare ce mai exista acolo? Începu să scotocească printre lucruri şi alese în cele din urmă o macetă din duraliaj. O simţea ciudat în mână şi probabil că aspectul lui era cu totul ridicol – în niciun caz, nu aducea a războinic –, dar cumva simţise că trebuia să ia ceva.

Apoi porni către clanul cascadei.

•••

NeKrol era supraponderal şi cu muşchi flasci, nu fusese deloc obişnuit să alerge, iar drumul se întindea pe aproape doi kilometri, prin pădurea deasă a verii. Fu nevoit să se oprească de trei ori, ca să-şi tragă sufletul şi să-şi domolească durerile din piept, şi i se păru că trecuse o veşnicie până ajunse. Totuşi, reuşi să sosească înaintea Îngerilor de Oţel; un tanc este masiv şi lent, iar drumul din Valea Sabiei era mai lung şi mai accidentat.

Jaenshii se zăreau peste tot. Poiana era lipsită de iarbă şi de două ori mai mare decât şi-o amintea NeKrol de la ultima sa călătorie acolo, la începutul primăverii. Jaenshii o umpleau însă complet – erau aşezaţi pe sol, privind iazul şi cascada, toţi tăcuţi, atât de înghesuiţi încât nici nu aveai loc să te strecori printre ei. Şi mai mulţi se căţăraseră în copaci – în fiecare copac erau cel puţin o duzină. Unii copii se suiseră chiar pe ramurile din vârf, acolo unde, de obicei, domneau doar pseudomaimuţele.

Pe lespedea din mijlocul iazului – cascada văzându-se înapoia lor precum un decor – vorbitorii se adunaseră în jurul piramidei. Erau chiar mai înghesuiţi decât Jaenshii de pe iarbă şi toţi îşi ţineau palmele apăsate pe feţele piramidei. Unul dintre ei, slab şi fragil, se suise pe umerii altuia, pentru a putea s-o atingă. NeKrol încercă să-i numere, dar abandonă tentativa. Grupul era prea compact – o masă de braţe, acoperite de blană cenuşie, şi de ochi aurii, având piramida în centru, întunecată şi neclintită ca întotdeauna.

Vorbitoarea amară stătea în iazul a cărei apă îi ajungea până la glezne. Era întoarsă spre mulţime şi răcnea; vocea îi suna straniu de diferită de obişnuitul tors jaensh – cu eşarfa şi inelele, părea absurd de

nelalocul ei acolo. În timp ce vorbea, agita laserul pe care-l ţinea într-o mână. Sălbatică, pasionată, isterică, le explica celor din poiană că Îngerii de Oţel veneau, că ei trebuiau să plece neîntârziat, că trebuiau să se separe, să intre în pădure şi să se regrupeze la baza comercială. Repeta întruna aceleaşi idei.

Clanurile rămâneau însă tăcute şi încordate. Nimeni nu răspundea, nimeni nu asculta, nimeni nu auzea. În plină zi, ei se rugau.

NeKrol îşi croi drum printre ei, păşind când pe mâinile, când pe picioarele lor; aproape nu putea pune bocancul pe pământ, fără să nu atingă un trup jaensh. Se opri lângă vorbitoarea amară, care continua să gesticuleze cu furie, fără ca ochii ei arămii să-l poată vedea. Apoi, ea se opri.

— Arik, rosti, Îngerii vin şi *ei nu vor să asculte!*

— Ceilalţi… gâfâi bărbatul, care încă nu-şi recăpătase suflul. Unde sunt?

— În copaci, răspunse ea, gesticulând imprecis. I-am trimis în copaci. Lunetişti, Arik, aşa cum am văzut pe peretele tău.

— Te rog, spuse el, întoarce-te cu mine! Lasă-i pe ei, lasă-i! Le-ai spus. Le-am spus şi eu. Indiferent ce se va întâmpla, este opţiunea lor, este vina religiei lor idioate.

— Nu pot pleca, replică vorbitoarea amară.

Părea confuză, aşa cum se întâmplase de multe ori când NeKrol o întrebase unele lucruri.

— Cred c-ar trebui să plec, dar cumva ştiu că trebuie să rămân aici. Iar ceilalţi *nu* vor pleca, chiar dacă eu aş face-o. Ei o simt mult mai puternic. Trebuie să fim aici. Trebuie să luptăm, să vorbim…

Clipi din ochi.

— Nu ştiu *de ce,* Arik, dar trebuie s-o facem!

Înainte ca negustorul să-i poată răspunde, Îngerii de Oţel ieşiră din pădure.

La început, erau doar cinci, larg răsfiraţi; apoi, după puţin timp, apărură alţi cinci. Toţi pedeştri, în uniforme a căror culoare verde-întunecat pătată de cafeniu se contopea cu cea a frunzişului, astfel încât se distingeau numai sclipirile centurilor din plasă de oţel şi căştile de luptă. Unul dintre ei, o femeie blondă şi uscăţivă, purta un guler roşu înalt; toţi ţineau lasere în mâini.

— Tu! strigă blonda, ai cărei ochi îl descoperiseră imediat pe Arik, stând în picioare, cu coada fluturând în vânt şi cu maceta atârnându-i inutilă în mână. Vorbeşte cu animalele! Spune-le că trebuie să plece! Spune-le că, din ordinul Ocrotitorului Wyatt şi al copilului bălai Bakkalon, la est de munţi nu li se permite să se strângă în număr aşa

de mare. Spune-le!

O zări apoi pe vorbitoarea amară şi tresări.

— Şi ia laserul din mâna animalului ăla, înainte să vă ardem pe amândoi!

Tremurând, NeKrol lăsă maceta să-i cadă dintre degetele inerte în apă.

— Vorbitoareo, rosti el în jaenshă, aruncă arma, *te rog!* Dacă mai speri să vezi vreodată stele îndepărtate… Aruncă laserul, prietena mea, copila mea, imediat! Şi când o veni Ryther, te voi lua cu mine la ai-Emerel şi în locuri şi mai îndepărtate.

Glasul negustorului trăda o spaimă cumplită – Îngerii de Oţel îi fixau cu laserele, şi nu crezu nici măcar o clipă că vorbitoarea îl va asculta.

Dar, în mod straniu, ea se arătă docilă şi azvârli laserul în iaz. NeKrol nu-i putu vedea ochii, ca să citească în ei.

Grupmama se relaxă vizibil.

— Perfect, încuviinţă ea. Acum, vorbeşte cu ei în graiul lor de animale şi spune-le să plece. Dacă nu, îi vom zdrobi. Un tanc a pornit deja încoace!

Acum, peste vuietul cascadei, NeKrol putea auzi – trosnetele puternice, provocate de tancul ce trecea peste copaci, transformându-i în aşchii sub şenilele late din duroţel. Poate că foloseau tunul şi turelele laser pentru a îndepărta bolovanii şi alte obstacole.

— Le-am spus, vorbi disperat NeKrol. Le-am spus de multe ori, dar nu aud!

Arătă de jur împrejurul său. Poiana era încinsă de soare şi ticsită de corpurile jaenshilor; niciun clan nu băgase în seamă apariţia Îngerilor de Oţel, sau confruntarea. Înapoia lui, vorbitorii continuau să-şi apese palmele micuţe pe zeul lor.

— Atunci, vom scoate din teacă sabia lui Bakkalon, vorbi Grupmama, şi poate că-şi vor auzi propriile vaiete!

Băgă laserul în toc şi scoase o armă sonică, iar NeKrol, înfiorându-se, îi ghici intenţia. Armele sonice foloseau unde sonore de mare intensitate pentru a distruge pereţii celulelor şi a lichefia carnea. Efectele lor erau teribile pe plan psihologic; nu exista o moarte mai oribilă.

Apoi, însă, apăru un al doilea grup de Îngeri. Se auziră scrâşnete şi trosnete de lemne rupte, iar înapoia unui pâlc de arbori, negustorul putu vedea flancurile negre ale tancului, cu tunul rotindu-se parcă în direcţia sa. Doi dintre noii sosiţi purtau gulerul stacojiu – un tânăr rumen la faţă, cu urechi mari, care lătra ordine către soldaţi, şi un bărbat uriaş, musculos, cu craniu ras şi piele arămie, ridată. NeKrol îl

recunoscu: era Armurierul C'ara Dahan. Acesta puse o mână grea pe braţul Grupmamei, când femeia ridică arma sonică.

— Nu, spuse el. Nu aşa se procedează.

Ea îşi vârî imediat arma în toc.

— Ascult şi mă supun.

Dahan privi spre NeKrol.

— Neguţătorule, bubui el, aceasta-i lucrarea ta?

— Nu, răspunse NeKrol.

— Nu se vor împrăştia, adăugă Grupmama.

— Ne va lua o zi şi o noapte să-i doborâm pe toţi cu armele sonice, rosti Dahan, privind poiana şi copacii, apoi cercetând cu ochii poteca stâncoasă întortocheată ce suia până în vârful cascadei. Există însă o cale mai simplă. Distrugem piramida şi ei vor pleca imediat.

Se opri apoi, înainte de a termina ce avea de spus; ochii îi rămăseseră fixaţi asupra vorbitoarei amare.

— O jaenshă cu inele şi eşarfă, zise el. Până acum, nu ţeseau nimic în afară de giulgiuri. Asta mă alarmează.

— Este una dintre cei de la cercul-de-piatră, vorbi iute NeKrol. A locuit cu mine.

Dahan încuviinţă din cap.

— Înţeleg. Eşti cu adevărat un om fără zeu, NeKrol, dacă te însoţeşti cu animale fără suflet şi le înveţi să maimuţărească seminţia Pământului. Totuşi, acest lucru este lipsit de importanţă.

Ridică braţul semnalizând; înapoia lui, printre copaci, tunul tancului se roti uşor spre dreapta.

— Îndepărtează-te, împreună cu animalul tău domestic, continuă Dahan. Când voi coborî braţul, zeul jaensh va exploda şi, dacă rămâi pe loc, nu vei mai mişca niciodată.

— Dar *vorbitorii!* protestă NeKrol. Salva îi va…

Se întoarse într-acolo, ca să-i arate. Dar vorbitorii se îndepărtau unul câte unul de piramidă.

Îndărătul său, Îngerii murmurau:

— Un miracol! şopti cineva răguşit.

— Copilul nostru! strigă altul. Stăpânul nostru!

NeKrol rămase paralizat. Piramida de pe lespedea de stâncă nu mai era colorată în roşu-întunecat. Acum scânteia în razele soarelui, o cupolă de cristal transparent. Iar dedesubtul acelei cupole, perfect în fiecare detaliu, copilul bălai Bakkalon surâdea, cu Ucigaşul Demonilor în mână.

Vorbitorii jaenshi se îndepărtau iute acum, împiedicându-se şi căzând în apă, în graba lor. NeKrol îl întrezări pe vorbitorul bătrân

alergând mai repede decât toţi, în ciuda vârstei. Nici el nu părea să înţeleagă ce se întâmplase. Vorbitoarea amară rămăsese cu gura deschisă.

Negustorul se întoarse. Jumătate dintre Îngerii de Oţel căzuseră în genunchi; ceilalţi coborâseră armele, fără să-şi dea seama, şi încremeniseră uluiţi. Grupmama se întoarse către Dahan.

— *Este* un miracol, vorbi ea. Aşa cum a profeţit Ocrotitorul Wyatt. Copilul bălai umblă pe această planetă.

Armurierul rămase însă ferm.

— Ocrotitorul nu se află aici, spuse el cu glas tăios, iar acesta nu-i un miracol. Este un şiretlic al unui duşman, iar eu nu mă voi lăsa păcălit. Nu voi îngădui să rămână blasfemia aceasta pe pământul lui Corlos.

Braţul său coborî brusc.

Probabil că Îngerii din tanc încremeniseră, plini de veneraţie; tunul nu trase. Dahan se răsuci în direcţia lor, iritat.

— Nu este niciun miracol! răcni el, începând să ridice din nou braţul.

Lângă NeKrol, vorbitoarea amară strigă pe neaşteptate. Bărbatul o privi alarmat şi văzu că ochii ei căpătaseră o nuanţă aurie strălucitoare.

— Zeul, murmură ea încet. Lumina revine la mine!

Iar zumzetul arbaletelor răsună din copacii din jurul poienii şi două săgeţi lungi se înfipseră aproape simultan în spatele lat al lui Dahan. Forţa impactului îl trânti pe Armurier în genunchi, izbindu-l de sol.

— FUGI! urlă NeKrol şi o împinse pe vorbitoarea amară cu toată puterea, iar ea se clătină şi-l privi pentru o clipă, cu nişte ochi ce aveau din nou culoarea bronzului şi un licăr de spaimă. Apoi, iute, ţâşni spre cel mai apropiat pâlc de copaci, cu eşarfa fluturându-i în urmă.

— Ucideţi-o! zbieră Grupmama. Ucideţi-i pe toţi!

Cuvintele ei îi deşteptară atât pe jaenshi, cât şi pe Îngerii de Oţel; copiii lui Bakkalon ridicară laserele împotriva gloatei ce se năpusti pe neaşteptate şi măcelul începu. NeKrol îngenunche şi bâjbâi printre bolovanii acoperiţi de muşchi, până ce găsi laserul, după care îl ridică la umăr şi începu să tragă. Fasciculul izbi în rafale furioase, o dată, a doua, a treia oară. Ţinând trăgaciul apăsat, rafalele se transformară într-o rază şi bărbatul reteză din talie un Înger cu cască argintie, înainte ca măruntaiele să-i ia foc şi să se prăbuşească în iaz.

Mult timp, nu văzu nimic; exista doar durere şi zgomot, şi apa care-i clipocea blând pe faţă, şi ţipetele ascuţite ale jaenshilor care alergau pe lângă el. Auzi de două ori bubuitul şi pârâitul tunului, iar de câteva ori fu călcat în picioare. Totul părea lipsit de importanţă. Se strădui să-şi ridice capul pe pietre, pe jumătate afară din apă, dar după un timp nici

măcar asta nu mai păru vital. Singurul lucru care conta era focul ce-i mistuia abdomenul.

Apoi, cumva, durerea pieri, şi simţi mult fum şi duhori oribile, dar mult mai puţin zgomot; rămase nemişcat şi ascultă glasurile.

— Piramida, Grupmama? întrebă cineva.

— *Este* un miracol, replică un glas de femeie. Priveşte, Bakkalon este tot acolo. Vezi cum zâmbeşte? Azi, aici, am făcut ceea ce trebuia făcut!

— Cu ea ce facem?

— Căraţi-o în tanc. Trebuie să i-o ducem Ocrotitorului Wyatt.

La scurt timp după aceea, glasurile se îndepărtară şi NeKrol auzi doar sunetul apei, curgând mereu, rostogolindu-se peste bolovanii pantei şi prăbuşindu-se în cascadă. Era un sunet foarte odihnitor. Hotărî să doarmă.

•••

Bărbatul vârî ranga între două scânduri şi apăsă cu putere. Lemnul subţire cedă aproape fără să protesteze.

— Alte statuete, Jahnis, anunţă el după ce se aplecase şi dăduse la o parte materialul protector.

— Fără valoare, suspină scurt Ryther.

Stătea în mijlocul ruinelor bazei comerciale a lui NeKrol. Îngerii o distruseseră, căutând jaenshi înarmaţi, iar sfărâmăturile erau împrăştiate peste tot. Totuşi, nu se atinseseră de lăzi.

Bărbatul trecu la următoarea stivă. Ryther privi gânditor spre cei trei jaenshi care se strânseseră lângă ea, dorindu-şi ca aceştia să fi putut comunica puţin mai bine. Unul dintre ei, o femelă zveltă, care purta o eşarfă şi o mulţime de inele, se rezema mereu într-o arbaletă şi ştia ceva terrană, deşi nu îndeajuns. Era inteligentă şi prindea repede cuvintele, însă până acum spusese un singur lucru:

— Lumea lui Jam'son. Arik ne ia. Îngerii ucid.

Le repetase întruna, până ce Ryther o făcuse în cele din urmă să priceapă că, da, îi vor lua. Ceilalţi doi jaenshi, femela însărcinată şi masculul cu laser, păreau că nu vorbesc absolut deloc.

— Tot statuete, anunţă bărbatul, care deschisese prima ladă dintr-o stivă nouă, din fosta magazie a lui NeKrol.

Femeia ridică din umeri şi el trecu mai departe. Ryther se întoarse şi se îndreptă încet spre marginea aerodromului, unde se afla *Luminile Jolostarului,* cu trapele deschise, din care se revărsa o lumină galbenă, puternică în amurg. Jaenshii o urmară, aşa cum făcuseră de când sosise; fără îndoială, se temeau că avea să plece şi să-i abandoneze dacă ar fi scăpat-o o clipă din ochii lor mari, de culoarea bronzului.

— Statuete, murmură Ryther pe jumătate pentru sine, pe jumătate pentru jaenshi. (Clătină din cap.) De ce a făcut-o? îi întrebă, deşi ştia că n-o puteau înţelege. Un negustor cu experienţa lui? Mi-aţi putea spune, poate, dacă aţi şti ce vorbesc, în loc să se concentreze asupra giulgiurilor, asupra adevăratei arte jaenshe, de ce v-a învăţat pe voi să ciopliţi versiuni băştinaşe ale unor zei omeneşti? Ar fi trebuit să ştie că niciun agent de vânzări nu va accepta asemenea falsuri evidente. Arta extraterestră este *extraterestră.* (Oftă.) Probabil că-i vina mea. Trebuia să fi deschis lăzile, concluzionă ea, râzând uşor.

Vorbitoarea amară o privi.

— Giulgiu Arik. Dat.

Ryther încuviinţă, neatentă. Acum, acesta era atârnat chiar deasupra cuşetei ei; un obiect straniu, ţesut parţial din blană jaenshă şi în cea mai mare parte din şuviţe lungi şi mătăsoase de păr roşu ca focul. Pe el, cenuşiu pe fond roşu, se afla portretul aproximativ, totuşi identificabil, al lui Arik NeKrol. Îşi pusese întrebări şi în privinţa aceasta. Era oare tributul unei văduve? Al unui copil? Sau doar al unei prietene? *Ce* se întâmplase cu Arik în anul cât *Luminile* fusese plecată? Dacă s-ar fi putut întoarce la timp, atunci… dar pierduse trei luni pe Lumea lui Jamison, discutând cu nenumăraţi agenţi de vânzări, în încercarea de a scăpa de statuetele lipsite de orice valoare. Abia la mijlocul toamnei, *Luminile Jolostarului* revenise pe Corlos şi găsise baza lui NeKrol în ruine, cu Îngerii strângând deja recoltele.

Îngerii… Când se dusese la ei, pentru a le oferi transportul inutil de lasere, căutând să facă un troc, vederea zidurilor roşii ca sângele ale oraşului o îngreţoşase. Crezuse că era pregătită pentru aşa ceva, însă cele găsite depăşiseră orice anticipări. Un grup de Îngeri de Oţel o găsise, vomitând în afara porţilor înalte şi ruginite, şi o escortase în interior, înaintea Ocrotitorului.

Wyatt era de două ori mai scheletic decât şi-l amintea. Se găsea afară, lângă baza unei uriaşe platforme-altar ce fusese înălţată în centrul oraşului. O statuie a lui Bakkalon, părând incredibil de reală, închisă sub o piramidă de sticlă şi aşezată pe un soclu înalt de piatră roşie, proiecta o umbră lungă peste altarul de lemn. Sub acesta, grupele de Îngeri adunau neoiarba proaspăt culeasă, grâul şi carcasele congelate de râmători.

— Nu avem nevoie de produsele tale, îi spusese Ocrotitorul. Lumea lui Corlos este de multe ori binecuvântată, copila mea, şi Bakkalon trăieşte acum printre noi. A făcut multe miracole însemnate şi va mai face şi altele. Credinţa noastră este în EL.

Arătase spre altar cu o mână uscăţivă.

— Vezi? Drept ofrandă, ne ardem proviziile pentru iarnă, căci copilul bălai ne-a făgăduit că anul acesta iarna nu va mai sosi. Tot El ne-a învăţat să ne înmulţim în pace, aşa cum odinioară noi înşine am fost procreaţi în război, astfel ca seminţia Pământului să fie şi mai puternică. Este epoca unor noi şi măreţe revelaţii!

Ochii îi ardeau în timp ce vorbea – ochi fanatici, ce alergau de colo-colo, imenşi şi întunecaţi, şi totuşi, în mod straniu, pătaţi cu fulgi aurii.

Ryther părăsise Oraşul Îngerilor de Oţel cât putuse de repede, străduindu-se din răsputeri să nu mai privească spre ziduri. După ce se suise însă pe dealuri, îndreptându-se din nou spre baza comercială, ajunsese la cercul-de-piatră, la piramida sfărâmată unde o adusese Arik. Acolo, constatase că nu mai putea rezista şi, neajutorată, se întorsese pentru a arunca o ultimă privire asupra Văii Sabiei. Imaginea aceea n-o părăsise niciodată.

Pe exteriorul zidurilor, atârnau copiii Îngerilor – un şir de trupuşoare nemişcate în uniforme albe, la capetele unor funii lungi. Cu toţii muriseră în pace, însă moartea este rareori paşnică; cei mai vârstnici, cel puţin, muriseră repede, cu gâturile frânte instantaneu. Dar pruncii bălai aveau laţurile petrecute în jurul mijlocurilor şi Ryther era convinsă că majoritatea atârnaseră acolo până ce muriseră de foame.

•••

În timp ce stătea şi-şi amintea totul, bărbatul din echipaj ieşi din ultima cameră a bazei lui NeKrol.

— Nimic, raportă el. Numai statuete.

Ryther încuviinţă din cap.

— Plecăm? întrebă vorbitoarea amară. Lumea lui Jam'son?

— Da, răspunse Ryther, privind dincolo de nava care aştepta, spre pădurea întunecată, primitivă. Inima Bakkalonului apusese. Într-o mie de mii de păduri şi un singur oraş, clanurile începuseră să se roage.

Chicago
Octombrie, 1974

Nici flăcările multicolore ale unui inel stelar

Dincolo de fereastră, furtunile de foc continuau, dezlănţuite.

Panorama acoperea un perete întreg al sălii de monitorizare, o tapiserie de flăcări de-a pururi mişcătoare, un tipar curgător de lumină lichidă de toate culorile şi formele. Vârtejuri uriaşe de aur topit lunecau, sinuoase şi şerpuitoare. Suliţe de portocaliu şi stacojiu fulgerau, apărând şi dispărând. Trăsnete verzi-albastre se izbeau în fereastra de observaţie ca picăturile de ploaie, tentacule de fum chihlimbariu se învolburau, dâre de alb pur îşi ardeau imaginile persistente în ochii privitorilor.

Dansând, mişcându-se, schimbându-se; toate culorile nulspaţiului urlau un cântec tăcut şi aleatoriu. Oamenii, cel puţin, credeau că este aleatoriu. Vreme de cinci luni standard, vortexul se rotise în vidul lui Niciunde, fără ca vreun calculator să sesizeze măcar o repetiţie.

Înăuntru, într-o încăpere lungă, scăldată de luminile vârtejului, cinci monitori stăteau la consolele lor, cu faţa spre fereastră, şi supravegheau vortexul. Fiecare consolă era un labirint de luminiţe şi butoane sclipitoare de control, având în centru patru ecrane de afişare, pe care numerele curgeau la nesfârşit şi linii roşii, subţiri, trasau grafice. Exista, de asemenea, un mic contor digital, pe care sutimile de secundă se adunau neobosite peste cele cinci luni deja înregistrate.

Monitorii se schimbau la fiecare opt ore. Acum, de serviciu erau trei femei şi doi bărbaţi. Toţi purtau halatele albastru-deschis ale tehnicienilor şi ochelari de protecţie, cu lentile întunecate. Lunile scurse îi făcuseră însă neglijenţi; doar Trotter, la consola centrală, mai ţinea ochelarii la ochi. Restul şi-i ridicaseră pe frunte sau pe păr.

Îndărătul monitorilor se găseau două console de comandă în formă de potcoavă şi peretele de calculatoare. Al Swiderski, un blond voinic, cu oase mari, purtând un halat alb de laborator, avea în grijă calculatoarele. Jennifer Gray ocupa unul dintre scaunele de comandă. Celălalt era gol, dar asta conta prea puţin. În clipa aceea, ele erau singurele locuri unde te puteai aşeza; totul fusese fixat pe automat şi generatoarele de nulspaţiu ale Inelului Stelar Niciunde ardeau cu o furie constantă.

Cu un teanc de imprimate în mână, Swiderski pluti spre locul unde Jennifer scria pe un clipboard.

— Cred că ne apropiem de punctul critic, rosti el cu glas inexpresiv.

Jennifer îl fixă, cu o privire preocupată. Era o femeie frumoasă, înaltă şi zveltă, cu ochi verzi strălucitori şi păr blond-roşu lung şi drept. Purta

un halat alb cu croială sobră şi un inel de aur.

— Încă aproximativ opt ore, clătină ea din cap spre Swiderski. Dacă am calculat corect… După aceea, putem opri generatoarele, ca să vedem ce am obţinut.

Swiderski privi afară, spre furtunile de foc ce se învolburau.

— Cinci straturi de duraliaj transparent, rosti el încet. Patru straturi intermediare de aer refrigerat şi un strat triplu de sticlă. Cu toate astea, fereastra interioară este caldă, dacă o atingi…

Încuviinţă din cap.

— Mă-ntreb peste ce-o să dăm.

Monitorizarea continuă.

•••

La un kilometru şi jumătate mai departe, pe altă punte a inelului, Kerin Davittio intră singur în vechea cabină de comandă.

Ceilalţi veneau rareori aici. Cabina era numai a lui. Cândva, cu ani în urmă, fusese centrul nervos al Inelului Stelar Niciunde; de aici, un singur om avea sub mână toate puterile copleşitoare a o mie de generatoare nulspaţiu. De aici, putea trezi la viaţă vortexul, pentru a-l privi cum se roteşte.

Asta însă fusese în trecut. Inelul Stelar Niciunde fusese părăsit timp de aproape şase ani, iar la sosirea lor, Jennifer şi echipa ei apreciaseră că vechea cabină de comandă era prea mică pentru scopurile lor. De aceea, o abandonaseră. Acum, generatoarele răspundeau la comenzile consolelor gemene din sala de monitorizare. Cabina de comandă îi aparţinea lui Kerin, păianjenilor săi mecanici şi spectrelor inelului adumbrit.

Cabina era un cub mic, alb imaculat. Familiara consolă potcoavă se găsea în centrul ei. Kerin stătea în interior, înconjurat de comenzi, cu o expresie visătoare pe chip. Era un bărbat scund, subţire, dar puternic, cu o claie de păr negru şi ochi negri, neastâmpăraţi; uneori, era agitat, alteori, visător. Cu mult timp în urmă, renunţase la halatul albastru al tehnicienilor în favoarea hainelor civile; acum, purta pantaloni negri şi o cămaşă întunecată cu guler răscroit, tivit cu roşu-închis.

Mâinile sale experte alergară peste comenzi şi pereţii se destrămară.

Se găsea în exterior, în beznă, cu inelul stelar dedesubtul său.

Proiecţia holografică îi oferea o imagine a inelului şi a vortexului pe care fereastra din sala de monitorizare n-o putea egala. În cabină, nu mai exista nimic altceva; erau doar el şi consola, plutind în vid la kilometri deasupra locului unde se desfăşura acţiunea. Secţiunea inelului care conţinea cabina de control se întindea uriaşă sub picioarele sale; restul se curba lent în ambele direcţii, micşorându-se

treptat într-o panglică de metal, care se îndepărta tot mai mult şi mai mult, înainte de a se curba din nou, pentru a descrie un cerc complet, întâlnind partea opusă undeva, într-o depărtare neclară. Un cerc argintiu cu diametrul de o sută cincizeci de kilometri – Inelul Stelar Niciunde fusese construit conform specificaţiilor standard.

În interiorul inelului, încătuşat de limitatoare şi de blindaj, alimentat de puterea sălbatică a o mie de reactoare de fuziune, vortexul nulspaţiu se rotea în măreţia-i lipsită de minte. Acesta era vârtejul multicolor care adusese Omului stelele.

Kerin îl privi până ce lumina începu să-i rănească ochii. Apoi, îşi examină consola. Curbura potcoavei, imediat în faţa lui, era complet întunecată; mâinile i se deplasară agitate peste butoanele deconectate care, cândva, controlaseră vortexul. Continuau să strălucească palid doar butoanele de pe ambele laturi; în stânga, comenzile hologramei, în dreapta, comanda păianjenilor mecanici. O mulţime de grupuri de taste arzând cu o lumină pal-verzuie. Swiderski spusese că nu exista niciun motiv pentru care să-i acţioneze; de aceea, vechea cabină de comandă era doar pe jumătate funcţională şi Kerin lucra singur.

Mâna lui stângă se întinse către comenzi, iar hologramele se rotiră în jurul său; acum se afla la patruzeci şi cinci de kilometri în adâncul inelului, căpătând input vizual din alt set de proiectoare. Imaginea rămăsese în esenţă aceeaşi: furtuna de foc care continua de cinci luni. De altfel, acela era punctul cu probleme.

Se roti spre dreapta şi atinse alte taste. Dedesubt, un panou glisa, deschizându-se în blindajul inelului stelar, şi dinăuntru ieşi un păianjen mecanic.

Aducea într-adevăr mult cu un păianjen construit din metal: avea opt picioare, un corp rotund, argintiu, de duraliaj sclipitor, ale cărui flancuri reflectau culorile vortexului în dâre, un mers familiar, grăbit. Când Kerin îl trimise către locul cu pricina, îşi folosi toate cele opt picioare ca să se prindă de inelul stelar.

Ajuns la destinaţie, bărbatul glisă alt panou şi activă ochii păianjenului. Hologramele se fisurară; iluzia de a fi în exterior dispăru. Păianjenul avea o mulţime de ochi, majoritatea la nivelul abdomenului. Acum, stătea deasupra deschiderii din inel, coborând în interior cu patru picioare, în timp ce celelalte patru se fixaseră de laturile opuse, iar toţi ochii studiau generatorul cu probleme. Peretele din faţa lui Kerin îi oferea input vizual – domeniu normal, infraroşu, ultraviolet. Peretele din dreapta măsura radioactivitatea şi avea imagini luate cu raze-X, iar cel din stânga afişa cele mai recente date pe care calculatorul le căpăta de la monitorii respectivului generator.

Cu patru braţe care lucrau, treburile mergeau repede. Kerin dezactivă pentru scurt timp generatorul, urmări problema până la sursă, scoase o piesă şi o înlocui cu alta luată din cavitatea de stocare a păianjenului. După aceea, retrase braţele metalice şi se lăsă pe spate în fotoliu. Panoul glisă, închizându-se. Sări din ochii păianjenului, revenind la holograme.

Păianjenul încremeni; vortexul ardea. Kerin le privi fără să le vadă. Mâna i se deplasă la stânga şi hologramele se transformară din nou. Nu mai urmărea focurile rotitoare, ci privea în exterior, dincolo de cercul inelului.

Spre bezna infinită şi vidă a lui Niciunde.

Ca întotdeauna, vreme de o secundă după ce revenise de la imaginile păianjenului, crezu că orbise. Apoi, însă, ochii i se adaptară şi putu distinge consola, vag. Asta era tot. Se lăsă din nou pe spate în fotoliu, îşi ridică pe consolă picioarele încălţate în cizme şi suspină. O spaimă familiară se revărsă peste el, însoţită de exaltare.

Gânditor, privi neantul.

Văzuse holograme ale celorlalte o duzină de inele stelare, dar acesta, *acesta,* era unic. Primul inel, Cerberus, plutea la zece milioane de kilometri dincolo de Pluton, înconjurat de un ocean de stele. Poate că erau mici, reci şi îndepărtate, dar *erau* stele, dovada faptului că Cerberus şi oamenii săi se găseau în siguranţă în interiorul sistemului-cămin şi în liniştea confortabilă a universului cunoscut. Acelaşi lucru se putea spune despre Uşa Neagră, care plutea într-o poziţie Troiană înapoia lui Jupiter. Sau despre Vulcan, care ardea negru şi spart în umbra Soarelui.

De partea opusă lui Cerberus se roteşte alt inel, înconjurat de stele ciudate, şi cu toate acestea la fel de confortabil. Ce contează că stelele acelea nu aparţin istoriei Omului? Cui îi pasă în ce galaxie ar putea fi ele? În apropiere se află A Doua Şansă, o planetă verde şi caldă, lângă un soare galben strălucitor, cu oameni şi oraşe ce se înalţă iute.

Dar Vulcan? Ce-i cu el? Se deschide spre un infern, de acord; vortexul său de iad este poarta spre interiorul unei stele, însă şi asta putea fi înţeles de Kerin.

Uşa Neagră era mai terifiantă; pătrunzi aici şi ajungi în vidul imens dintre galaxii. Nu există nicio stea, nicio planetă. Doar spirale, hăt departe, în configuraţii complet necunoscute omului. Şi, din fericire, o a doua gaură, în jurul căreia au construit alt inel stelar, către sistemul strălucitor şi luxuriant al Zorilor.

Însă dincolo de partea îndepărtată a Găurii spre Niciunde se întinde tărâmul cel mai întunecat dintre toate. Aici stăpâneşte bezna, imensă şi

vidă. Nu există stele. Nu există planete. Nu există galaxii. Nicio rază de lumină nu traversează hăul acesta; niciun atom de materie nu-i mânjeşte perfecţiunea. Pe cât de departe poate vedea omul, pe cât de departe pot simţi maşinăriile lui, în toate direcţiile. Nu exista decât nefiinţa şi vidul. Infinite, tăcute şi mai teribile decât orice cunoscuse Kerin vreodată.

Niciunde. Locul de dincolo de Univers, aşa i-au spus.

Din echipajul lui Niciunde, doar Kerin continua să utilizeze vechea cabină de comandă. Doar Kerin avea o meserie care-l ducea *afară.* Anterior, nu-i prea păsase de lucrul ăsta. Fusese mulţumit că era singur, că avea vreme să se gândească, să viseze şi să scrie poezii, hobby-ul lui. Începuse să studieze Niciunde, aşa cum Jenny studiase cândva stelele, pe vremea când amândoi se aflau pe Pământ. Ceva însă îl atrăsese şi acum nu se mai putea opri. Obsedat, posedat, făcea pauză după fiecare misiune încheiată.

Ca un fluture şi o lampă, aşa erau Kerin şi bezna.

Uneori, aducea cu orbirea. Reuşea să se convingă că stătea într-o cameră complet întunecată, cu pereţi aflaţi la numai câţiva metri de el. Aproape că putea simţi pereţii. Ştia că existau acolo.

Dar, în alte rânduri, vidul se deschidea înaintea lui. Atunci putea vedea şi simţi *adâncimea* întunericului, putea simţi strânsoarea rece a infinitului şi ştia, ştia, că dacă pleca şi se îndepărta de inelul stelar, avea să plutească de-a pururi prin spaţiul pustiu.

Existau apoi şi alte momente, când ochii îl înşelau. Atunci, putea vedea stele. Sau poate un punctuleţ de lumină – Universul extinzându-se spre ei? Alteori, forme de coşmar se zbăteau pe pânza nopţii. Uneori Jennifer dansa acolo, subţire şi seducătoare.

Vreme de cinci luni nesfârşite, trăiseră în Niciunde, într-un loc unde singura realitate o reprezentau ei. Însă ceilalţi membri ai echipajului, privind spre interior, spre flăcări, duceau o viaţă lipsită de pericole.

În vreme ce Kerin, poetul exilat, se lupta singur cu bezna primară.

•••

Unde erau ei?

Niciunde.

Dar unde este *Niciunde?*

Nimeni nu ştie cu siguranţă.

În primele zile petrecute în inel, Kerin se gândise mult la întrebarea aceea. Dar se gândise şi înainte, în timpul lungii călătorii spre Niciunde, şi pe durata lunilor de pregătire. Ştia câte ceva despre Niciunde şi despre inelele stelare – ca orice om obişnuit. Acum, citise mai mult. El şi Jenny pierduseră mai multe nopţi, discutând despre asta în pat.

Bărbatul obţinuse cele mai multe răspunsuri de la ea. Kerin nu era deloc lipsit de inteligenţă, însă interesele lor difereau. În parteneriatul acela, el era poetul, umanistul, amantul, filosoful de speluncă, născut în suboraş şi crescut într-o lume de meciuri pe coridoare şi curse pe benzi rulante şi cu ascensoarele. Jenny era savanta, femeia practică, născută într-o comunitate agricolă religioasă şi crescută pentru a deveni un adult serios. În Kerin, ea îşi găsise inocenţa pierdută. Difereau complet, totuşi fiecare aducea putere în relaţia lor.

Kerin o învăţase poezie, literatură, dragoste. Ea îl învăţase ştiinţă… şi-i oferise inelele stelare, pe care altfel el nu le-ar fi putut atinge niciodată singur.

Femeia răspunsese la întrebările lui. De data aceasta, însă, nici ea, nici altcineva nu ştia răspunsul. În memoria lui, toate discuţiile, lecturile şi studiile se contopiseră într-o singură conversaţie, înceţoşată, cu Jenny.

— Depinde de ceea ce sunt inelele stelare, spusese ea.

— Uşi prin spaţiu, nu?

— Asta-i teoria acceptată, cea mai populară, totuşi n-a fost încă demonstrată practic. Să-i spunem teoria deformării spaţiului. Ea afirmă că Universul este deformat, că ţesătura continuumului spaţio-temporal are găuri în ea, locuri prin care poţi trece, pentru a ieşi altundeva. De pildă, găurile negre…

— Aşa-zisele inele stelare naturale? o întrerupsese bărbatul.

— Aşa susţine teoria. Dacă am putea ajunge la o gaură neagră, am afla adevărul. Nu putem ajunge, însă, în niciun caz cu nave având viteze subluminice. Din fericire, nici nu-i necesar. Am descoperit un al doilea tip de deformare – anomaliile nulspaţiu. Descoperirea accidentală a unui punct, la zece milioane de kilometri depărtare de Pluton, unde materia părea să se reverse în spaţiu venind de nicăieri – dar şi descoperirea ulterioară a faptului că, folosind suficientă energie, deformarea putea fi temporar lărgită, permiţând trecerea unei nave – a creat premisele pentru saltul calitativ. Aşa a apărut Cerberus, primul inel stelar. Am trecut prin vortexul nulspaţiu şi ne-am trezit în adâncurile altui sistem, lângă A Doua Şansă. Perfect! Dar *unde* se află A Doua Şansă, în raport cu Pământul? Iniţial, astronomii crezuseră că se găsea pur şi simplu altundeva în galaxia noastră. Acum, nu mai sunt la fel de siguri. Stelele de pe cerul lui A Doua Şansă sunt complet nefamiliare, iar configuraţia locală nu poate fi găsită. Se pare, deci, că deformarea spaţiului – dacă despre asta-i vorba – ne-a azvârlit la mare, mare distanţă.

— Nu pari convinsă.

— Nici nu sunt. Acum douăzeci de ani, descoperirea Găurii spre Niciunde a zguduit serios teoria deformării spaţiului. Dacă, pur şi simplu, atunci când trecem printr-un inel stelar, sărim în altă porţiune a spaţiului, atunci *unde* se află Niciunde? Singurul răspuns rezonabil îl constituie ipoteza lui Whitfield. El a afirmat că Niciunde este dincolo de Universul aflat în expansiune, într-un punct din continuumul spaţio-temporal atât de îndepărtat de orice altceva încât nici chiar lumina Big Bang-ului n-a ajuns până la el. Singurul neajuns din ipoteza lui este că vine în contradicţie cu credinţa conform căreia materia defineşte spaţiul. Dacă Whitfield are dreptate, atunci fie că spaţiul poate exista fără materie – imaginează-ţi un univers premergător creaţiei, conţinând numai un infinit de vid absolut –, fie că Niciunde n-a existat deloc, niciodată, până ce prima sondă n-a trecut prin vortex şi l-a creat.

— Ce nebunie! exclamase el. Are dreptate?

Femeia izbucnise în râs.

— Crezi că *eu* ştiu? Teoria deformării spaţiale, modificată de Ipoteza lui Whitfield, continuă să fie acceptată de marea majoritate a teoreticienilor nulspaţiului. Există însă cel puţin două alte ipoteze.

— Care?

— De pildă, ipoteza universurilor alternative. Dacă o accepţi, ai o imagine cosmică în care inelele stelare sunt porţi între realităţi alternative ce ocupă acelaşi spaţiu. Istoria diferă în fiecare realitate, geografia stelară este alta, ba chiar şi legile naturii pot să difere.

— Hm-mm, făcuse Kerin. Înţeleg… Atunci, Niciunde este o realitate în care creaţia nu s-a petrecut niciodată, un univers complet lipsit de materie sau energie… până ce am intrat noi.

— Exact. Atât doar că, în ziua de azi, această ipoteză este în general discreditată, mai puţin de mistici. Am construit vreo duzină de inele stelare şi n-am descoperit deocamdată niciun Pământ alternativ, sau măcar cea mai infimă modificare a vitezei luminii. Cu excepţia lui Niciunde, toate aceste continuumuri adiacente par destul de asemănătoare cu al nostru. Pe de altă parte, ipoteza călătoriei temporale este una mult mai serioasă. De altfel, are şi mai mulţi susţinători. Adepţii ei pretind că inelele stelare ne propulsează înainte sau înapoi în timp, în epoci în care alte stele ocupau acelaşi spaţiu pe care-l ocupă acum Soarele, sistemele colonizate şi aşa mai departe.

— În cazul ăsta, navele ce se îndreaptă spre Niciunde fie se întorc într-un trecut dinaintea Big Bang-ului, fie merg într-un viitor de după colapsul Universului…

— *Dacă* Universul va colapsa, rânjise Jenny. Nici chestia asta nu mai este foarte sigură. Ar trebui să te pui la curent cu ultimele teorii,

iubitule! Ai priceput, totuşi, ideile principale. Evident, ipoteza este mult mai sofisticată decât am rezumat-o eu. Trebuie să ţină seama de faptul că anomaliile nulspaţiu rămân pe loc, în raport cu Sistemul Solar, deşi Soarele, galaxia şi Universul se mişcă toate. Poster a modificat ipoteza iniţială a călătoriei temporale, postulând că vortexul nulspaţiu deplasează navele prin timp *şi* spaţiu, iar în prezent majoritatea savanţilor care nu sunt de acord cu teoria deformării spaţiului îmbrăţişează ipoteza lui.

— Şi tu?

— Nu ştiu, ridicase din umeri femeia. Când a fost descoperit Niciunde şi s-a început construirea unui inel de partea asta, s-a crezut că se găsise adevărul. Niciunde era un loc extrem de singular. Dacă-l înţelegi, ai înţeles inelele stelare şi poate întregul Cosmos. Multă vreme, oamenii au încercat să-l exploreze, să-l descifreze. Inelul Stelar Niciunde a fost o bază de cercetare permanentă, dar în cele din urmă a fost abandonată. Sondele automate lansate acum douăzeci de ani în cincizeci de direcţii diferite continuă să raporteze, dar datele lor sunt identice – un neant nesfârşit. Vid absolut. Cu astfel de informaţii, nu poţi face mare lucru.

— Nu, încuviinţase el gânditor.

— Oricum, nu contează. Voi îngădui ca Niciunde să fie descifrat de altcineva. Propriile mele cercetări au o direcţie mult mai practică.

•••

El se afla acolo datorită lui Jenny.

Fireşte, avea o meserie, ba chiar una destul de importantă. Pe un inel stelar obişnuit, păianjenii mecanici erau întrebuinţaţi rareori, dar experimentul Niciunde supusese generatoarele nulspaţiu unui efort nemaiîntâlnit până atunci. Kerin ocupa un post. Alţii însă l-ar fi putut suplini cu acelaşi succes. Jennifer îi făcuse rost de slujbă, în ciuda protestelor lui Swiderski; din cauza lui Jennifer, Kerin acceptase postul.

Ei doi împărţeau o cabină mare cu o fereastră falsă la piciorul patului dublu. Pe fereastră, se zăreau stelele de acasă; o hologramă menită să relaxeze. Pe toţi pereţii se întindeau rafturi de cărţi. Cele ale femeii conţineau texte obscure despre nulspaţiu, majoritatea ticsite de formule matematice; ale lui cuprindeau poezie şi ficţiune, la fel de obscure. Serile, reduceau lumina şi discutau ore întregi în tandrele momente de după sex.

— Ciudat, îi spusese el în prima săptămână, când Jennifer i se lipise, caldă, de corp, lăsându-şi capul pe pieptul său. Nu ştiu de ce mă fascinează în asemenea măsură… Trebuie să scriu o poezie despre asta, Jenny. Trebuie să-i fac şi pe alţii să simtă ceea ce simt eu când

sunt acolo, în exterior, înţelegi? Este, realmente, simbolul final al morţii. Înţelegi?

Ea îl sărutase.

— M-m-m, mormăise pe jumătate adormită. Nu pot zice că da… M-am gândit mult la asta. Cred c-ai dreptate. Depinde, totuşi, de modul cum priveşti lucrurile.

Chicotise.

— Pe vremea când aici era o staţie de cercetări, existau mai mulţi ţăcăniţi. Locul ăsta îi afectează cumva pe oameni. Mă rog, pe unii… Alţii rămân complet neatinşi. Al, de pildă. El zice că-s numai fleacuri.

Kerin pufnise. El şi Swiderski nu se plăcuseră din clipa când se întâlniseră.

— Sunt convins că aşa s-ar exprima. El stă în sala de monitorizare şi evită totul.

— Şi el te iubeşte la fel de mult. Chiar ieri mi-a spus că sunt o teoreticiană excepţională, dar că gusturile mele în privinţa bărbaţilor sunt revoltătoare.

Izbucnise în râs. Kerin se abţinuse o clipă, apoi sfârşise prin a i se alătura.

Dar lucrurile se schimbaseră.

— Kerin, îi spusese ea după alte două luni, iar bărbatul o privise întrebător, ai fost foarte tăcut în ultima vreme. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu ştiu, zisese el şi-şi trecuse gânditor degetele prin păr, privind plafonul.

— Zi-mi despre ce-i vorba! insistase femeia.

— E greu de exprimat în cuvinte, rostise el, apoi râsese. Poate că de-asta nu pot scrie nicio poezie.

Tăcuse câteva clipe, apoi urmase:

— Mai ţii minte, în colegiu, când am făcut un picnic în rezervaţia forestieră?

Jenny încuviinţase din cap, derutată.

— Îţi aminteşti despre ce am vorbit atunci?

Ea şovăise.

— Nu mai ştiu… Despre dragoste? Vorbeam mult despre dragoste. Exact atunci ne cunoscusem.

Zâmbise.

— Nu, stai, acum îmi amintesc! S-a întâmplat în ziua aceea când am încercat să te convertesc. Povestea cu mărul, nu?

— Îmhâm, aprobase el, ai spus că doar Dumnezeu ar fi putut crea un măr. Cumva, existenţa merelor dovedea existenţa lui Dumnezeu. Apropo, n-am înţeles niciodată argumentaţia aia. Şi nici măcar nu-mi

plac merele.

Jenny surâsese şi-l sărutase iute.

— Mi-am amintit. Seara, m-ai târât la pizzeria ta din suburaş. Când am ajuns la jumătatea unei pizze imense cu pepperoni, mi-ai spus că dacă Dumnezeu ar fi existat cu adevărat şi dacă ar fi avut stil, ar fi creat o lume în care în copaci ar fi crescut pizza, nu mere. Ar fi trebuit să mă enervez, dar a fost prea amuzant.

— Probabil c-a fost, încuviinţase el. Dar vorbeam foarte serios. Merele nu mi-au spus niciodată nimic – omul s-ar fi putut descurca mai bine. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, nimic nu m-a copleşit cu adevărat. Ştii bine că niciodată n-am fost de acord cu Dumnezeul tău. Am avut însă altceva…

— Ar fi trebuit să-ţi dau ca exemplu stelele, zisese Jenny. Sunt mult mai impresionante decât merele.

— De acord. Dar ţi-aş fi replicat cu inelele stelare artificiale, frumoase, puternice. Şi gândeşte-te ce-nseamnă! Omul a învins până şi hăurile uriaşe dintre stele.

Amuţise. Jenny se cuibărise lângă el, însă nu rupsese vraja. În cele din urmă, el continuase fără grabă, cu seriozitate:

— Niciunde este cu totul altceva, Jenny. Pentru prima dată, am întâlnit ceva ce nu pot cuprinde. Nu înţeleg, nu-mi place şi nu-mi plac gândurile pe care mi le stârneşte. De fiecare dată când verific sau repar ceva, sfârşesc prin a-l privi şi mă apucă tremuratul.

— Kerin? rostise femeia cu un fior de grijă în glas. Percepuse în vocea lui ceva straniu.

Simţindu-i îngrijorarea, el o privise şi zâmbise.

— Cred c-am devenit prea serios. Probabil c-am citit prea mult Matthew Arnold[1]. Să uităm de asta! o îndemnase, apoi o sărutase.

Dar *el* nu uitase.

O dată cu trecerea timpului, devenise tot mai sobru. Îndatoririle îl ţineau departe de Jennifer în timpul cartului, iar între carturi îi evitase tot mai mult pe ceilalţi oameni. Până şi în sala de mese păruse niţel prea solemn, prea preocupat, pentru ca restul echipajului să fie destins. Unii începuseră să-l ocolească; Kerin nu remarcase niciodată asta.

Într-o seară, spusese că nu se simţea bine. Jennifer îl găsise în pat, fixând din nou plafonul. Se aşezase lângă el.

— Kerin, trebuie să stăm de vorbă. Nu pricep… În ultima vreme, ai fost realmente morbid. Ce se-ntâmplă?

— Da, suspinase el, apoi făcuse o pauză de un minut, înainte de a vorbi din nou: Azi am coborât pe puntea 4 şi am găsit vechea cabină de comandă a sondelor automate.

Jennifer tăcuse.

— Continuă să funcţioneze, după şase ani, urmase bărbatul. Luminile erau stinse şi praful se aşternuse peste tot. În plus, existau fantome. Mi-am putut auzi paşii, dar şi altceva, un soi de scâncet subţire dinspre consolele de comandă. Am rămas mult timp privind display-urile. Toate arătau acelaşi lucru – linii albastre, drepte, deplasându-se lent pe fundal negru. Nimic, Jenny! N-au găsit nimic. Au trecut aproape douăzeci de ani de când au pornit, accelerând întruna şi apropiindu-se de viteza luminii, fără să descopere până acum nici măcar o particulă, un atom, o rază de lumină. Apoi, mi s-a părut că am înţeles ce era scâncetul. Plângeau sondele-robot, Jenny. Vreme de douăzeci de ani, ele au plutit prin noapte, iar singura insulă de lumină, sunet şi raţiune se află hăt departe în urma lor, pierdută în vid. Asta-i prea mult chiar şi pentru nişte maşini. Sunt singure, sunt speriate şi plâng, întreaga cabină de comandă răsună de şoaptele şi de tânguirile lor. Nu-i de mirare că cercetătorii au plecat. Bezna i-a învins, Jenny. Niciunde este mai presus de înţelegerea omenească.

Tremura.

— Kerin, rostise ea, nu sunt decât nişte sonde spaţiale. Nu pot avea sentimente.

— Serios? Eu lucrez zilnic cu păianjenii mecanici şi fiecare dintre ei este diferit. Sunt roboţii cu cea mai mare personalitate pe care i-am văzut vreodată. Niciunde îi afectează şi pe ei. Pentru sondele spaţiale, este însă de o mie de ori mai rău. De acord, nu sunt decât nişte maşini, dar locul lor nu-i acolo.

O privise pe femeie, apoi continuase:

— Şi nici al nostru, Jenny, cel puţin nu acum. Vom ajunge în curând acolo. Privesc în fiecare zi şi o ştiu. Nu contează ce avem, ori în ce anume credem. Nu contează nimic, doar neantul de acolo. *El* este real, *el* este veşnic. Noi existăm numai pentru un crâmpei de timp lipsit de sens. Va veni însă vremea când vom fi acolo, scâncind, într-un ocean de noapte eternă. *Invictus*[{2}] este o glumă de copil. Acolo, nu putem lăsa un semn *pe el.* Nu-i un simbol al morţii, Jenny. Ce naiv am fost! Este realitatea. Poate că noi suntem deja morţi. Şi poate că acesta este iadul.

Femeia nu avea ce să-i răspundă – nu înţelegea.

•••

Când interfonul bâzâi, Kerin plutea sus, deasupra inelului, examinându-şi domeniul întunecat. Sunetul îl făcu să tresară, totuşi îi aduse un surâs pe chip. Se aplecă înainte şi activă difuzorul.

— Tocmai ai tulburat liniştea infinitului cu apelul tău, rosti el.

— Dintotdeauna am fost nepoliticoasă, replică vocea lui Jennifer. Pari vesel.

— Încerc să fiu, ce-ţi pot spune? Cu toţii suntem sortiţi pieirii şi tot ceea ce facem este inutil, dar poate că trebuie să luptăm.

Vorbise nepăsător, pe un ton pe jumătate ironic. Renunţase să fie serios în această privinţă; el şi Jenny se contraziseseră excesiv, iar dispoziţia lui sumbră o făcuse pe femeie să petreacă tot mai multă vreme cu Swiderski.

— Suntem aproape, Kerin. Vino aici! Vreau să fii aici când se va petrece.

Kerin îşi întinse muşchii amorţiţi.

— Bine, încuviinţă el, o să vin. Nu cred însă că voi fi de mare ajutor.

— La fel de puţin util eşti şi acolo.

Bărbatul închise interfonul, readuse păianjenul în vizuina sa, grăbindu-l în şoaptă, apoi alungă întunericul printr-o apăsare a degetului. În lumina puternică a cabinei de control, îşi desfăcu centurile de siguranţă şi ieşi prin uşa glisantă. Merse pe coridor până la o scară de legătură între punţi, se urcă într-o navetă şi călători spre sala de monitorizare.

Tot echipajul din Niciunde se adunase acolo, ca să privească dansul culorilor. Era cartul trei; toţi monitorii stăteau atenţi în faţa consolelor, foindu-se, privind acumularea secundelor. Erau prezenţi şi membrii celorlalte două carturi, plimbându-se prin sală, cu mâinile înfundate în buzunare, cu halatele bleu mototolite. Nimeni nu voia să scape momentul acela.

Aşezat într-unul din fotoliile de comandă, Swiderski îşi ridică ochii la apariţia lui Kerin.

— Oho, exclamă el, filosoful nostru sumbru trăieşte! Cui datorăm această plăcere deosebită?

Jenny se găsea în al doilea fotoliu luminat. Kerin veni îndărătul ei, lăsându-şi o mână pe umărul femeii. Se uită către Swiderski.

— Ştii, Al, am nişte păianjeni c-o personalitate mai atrăgătoare decât a ta.

Un tehnician chicoti.

— Linişte, ceru Jenny, apoi îşi studie clipboard-ul, ignorând încruntătura derutată a lui Swiderski. Ceilalţi priveau nerăbdători spre fereastră.

Afară, fantasmele strălucitoare goneau de la dreapta la stânga, într-o curgere fără sfârşit. Galben, argintiu, albastru, stacojiu, portocaliu, verde, purpuriu. Torente şi fulgere, volburi şi tentacule, picături de foc şi potopuri vuind. În vidul fără stele, ele se roteau, se amestecau, se

contopeau şi se învârteau. Ca întotdeauna, prin fereastră se revărsa un ocean de lumină schimbătoare. Flăcările multicolore ale inelului stelar pâlpâiau în ochii privitorilor.

— Cinci minute, anunţă Trotter cu glas tare.

Era un bărbat scund şi voinic, şeful echipei de tehnicieni; acum se găsea în timpul liber, însă nu putuse lipsi de aici.

— Ochelarii! vorbi brusc Jenny ridicând privirea, în caz că se-ntâmplă ceva…

În sală, privitorii îşi coborâră pe rând lentilele întunecate, ascunzându-şi ochii. Toţi, mai puţin Kerin. Îşi uitase ochelarii undeva în cabina sa.

O femeie scundă, şatenă, pluti lângă el, oferindu-i o pereche. Încercă să-şi amintească numele ei, dar nu izbuti. O tehniciană…

— Mulţumesc, îi spuse luând ochelarii şi punându-i pe ochi.

— Cu plăcere, răspunse ea, ridicând din umeri. Este un moment deosebit, nu?

Kerin privi din nou spre fereastră, unde culorile îşi reduseseră acum intensitatea.

— Cred că da.

Femeia nu plecă însă.

— Nu prea te-am mai văzut în ultima vreme. E totu-n regulă?

— Bineînţeles, încuviinţă el, dar chipul îi rămase încruntat.

— Două minute, anunţă Trotter.

Kerin amuţi şi degetele i se încleştară pe umărul lui Jenny. Ea ridică ochii şi-i zâmbi. Priviră apoi spre fereastră.

Cu mai bine de un an în urmă, Jennifer descoperise cheia. Kerin trăise alături de ea momentul acela, începutul, când tânăra îi băgase sub ochi clipboard-ul uzat şi chiuise. Acum puteau lua parte împreună şi la final. Cumva, în ciuda a tot ceea ce spusese, asta continua să fie important.

— Un minut, rosti Trotter, apoi secundele se desprinseră una câte una.

Următorul glas fu al lui Jennifer. Era dreptul ei. Ea începuse totul.

— Acum! rosti femeia şi lovi comenzile de pe pupitrul din faţă. Pe întregul inel stelar, generatoarele nulspaţiu amuţiră.

Tăcere mormântală în sala de monitorizare, întreruptă doar de şuierul unor inspiraţii adânci. Secunde prelungi. După aceea, se declanşă explozia. Râsete, lacrimi, hârtii zburând, tehnicieni îmbrăţişându-se.

Dincolo de fereastră, culorile continuau să se rotească.

Swiderski apăru brusc lângă Jennifer, rânjind larg.

— Ai reuşit! *Am* reuşit! Un vortex care se autoîntreţine.

Jenny îşi îngădui un surâs fugar, indiferentă la vacarmul din jur.

— Încă nu s-a scurs un minut, preciză ea prudentă. Este posibil ca vortexul să nu reziste. Înainte de a sărbători prea mult, să vedem cât timp se poate autoîntreţine fără generatoare.

Swiderski clătină din cap, râzând.

— Jenny, Jenny! Nu contează! Şi o secundă este îndeajuns, arată că-i posibil. Este o realizare de excepţie. Gândeşte-te – poate că acum reuşim să generăm oriunde vortexuri fără anomalii! O sută de inele stelare pe orbita Pământului!

Jennifer se scuză. Swiderski, continuând să exulte, o prinse şi o îmbrăţişă, strângând-o cu putere. Ea îl acceptă calm, îndepărtându-se imediat ce o lăsă din braţe.

— Ne aşteaptă un drum lung, Al, îi spuse. Poate că nu vom trăi să-i vedem capătul. Mai bine să ne asigurăm că *toate* calculele mele se adeveresc, de acord? Preia tu următorul cart.

Se uită spre Kerin. Bărbatul zâmbi. Părăsiră împreună sala de monitorizare. După ce ieşiră pe coridor, Jennifer îl apucă de mână.

•••

O anomalie nu-i o poartă; este prea mică. Dar poate fi deschisă. Cu un preţ – energie.

Acela era rolul inelelor stelare construite în jurul găurilor. O mie de generatoare de fuziune oferă multă energie.

Trezeşte-le la viaţă şi, în centrul inelului, o stea în culori vii, strălucitoare, înfloreşte într-o sclipire neaşteptată. Steaua devine un disc, culorile modificându-se, rotindu-se. Discul creşte cu fiecare clipire din ochi. În câteva secunde, umple inelul – vortexul nulspaţiu, vârtejul multicolor al spaţiului. Menţinut în viaţă de energie, el însuşi este o creatură de o teribilă putere.

Navele blindate ale inelului pătrund în centrul acestuia şi dispar brusc, ca să reapară de cealaltă parte a găurii. Altundeva, cu totul şi cu totul altundeva.

Apoi, echipa din inel opreşte generatoarele. Şi – într-o clipă – vortexul dispare. Piere. Ca o lumină care a fost stinsă.

Funcţionează. Dar de ce? Cum?

Dr. Jennifer Gray reuşise cel dintâi progres însemnat în domeniu. Teoretician de elită a nulspaţiului, ea obţinuse permisiunea de a efectua o serie de experimente controlate cu Inelul Stelar Uşa Neagră. Primul pas fusese să lase vortexul să ardă o zi întreagă; anterior, niciun vortex nu fusese ţinut în viaţă mai mult de o oră. Costurile, în termenii combustibilului şi energiei, erau prea mari.

La Uşa Neagră, dr. Gray descoperise că, într-un fel oarecare, vortexul *câştiga* energie.

Măsurătorile ei fuseseră foarte precise. Generatoarele revarsă o anumită cantitate de energie în centrul inelului – îndeajuns ca să creeze vortexul, să-l menţină în viaţă, însă energia vortexului în sine este mai mare decât ceea ce se introduce în el. La început, este o diferenţă infimă, care sporeşte însă, cu cât vortexul se roteşte mai mult.

Urmaseră apoi Ecuaţiile Gray; vortexul se va autosusţine, afirmau ele, şi va menţine suficient de mult un inel stelar. Astfel, inelul poate fi o sursă energetică, nu un consumator. Mai important chiar, lucrările lui Gray oferiseră prima înţelegere reală a naturii vortexului nulspaţiu. Se sperase că, în timp, se vor putea obţine îndeajuns de multe informaţii pentru ca inelele stelare să poată fi construite peste tot.

Fuseseră necesare experimente suplimentare. Deoarece Uşa Neagră era o poartă foarte solicitată şi pentru că experimentele puteau fi periculoase, guvernul permisese lui Gray şi echipei sale accesul în abandonatul Inel Stelar Niciunde.

Păstraseră anume o sticlă de vin în cabina lor. O deschiseră, Kerin umplu două pahare şi băură în cinstea Ecuaţiilor Gray.

— Mi-ar plăcea să-i trag una-n bot lui Swiderski, rosti Kerin, aşezându-se pe pat, apoi sorbi gânditor din pahar.

Jenny zâmbi.

— Al este un tip de treabă. Şi tu ai fost mult mai în firea ta.

— De-aia nu ne-am certat, aşa-i? suspină Kerin.

Puse paharul pe noptieră, se sculă şi clătină din cap.

— Poate c-am ajuns să mă resemnez, continuă el. Sau poate c-am devenit mai priceput în a mă preface. Nu ştiu…

— Crezusem că triumful meu ţi-a transmis o stare mai bună.

— Nu ştiu…

Bărbatul traversă cabina spre fereastra falsă şi privi peisajul.

— Cred că, poate, un rol mai important l-a jucat apelul tău prin interfon. Nu se mai întâmplase niciodată, înţelegi, mă aflam în mijlocul beznei infinite şi, brusc, s-a auzit un zgomot, puternic, asurzitor.

Lovi uşor cu pumnul în geam.

— Este o minciună! Nu există decât moarte şi beznă, Jenny, iar noi nu suntem în stare să schimbăm asta. Decât…

Se întoarse către femeie.

— Decât să facem zgomote? Nu ştiu…

— Kerin, de ce te laşi obsedat de povestea asta? Las-o să treacă de la sine.

— Nu, scutură el violent din cap, ăsta nu-i un răspuns. Putem evita

să ne gândim la ea, dar asta nu-nseamnă că problema va dispărea de la sine. Nu, trebuie cumva s-o înfrâng, s-o înfrunt şi s-o înving. Atât doar că n-am cu ce s-o înving. Nici măcar vortexul, nici măcar inelele stelare… Deşi zgomotul acela… evident, nici el nu-i soluţia, deşi… deşi…

— Filosoful nostru sumbru, zâmbi Jenny. Avea dreptate Al. Realmente, nu te înţeleg, iubitule. În privinţa asta, mă tem că-i semăn lui Swiderski. Pentru mine, nu-s decât o grămadă de fleacuri. Ah, da, ştiu ce anume te supără, dar nu-i decât un exerciţiu intelectual. Pentru tine, însă, pare mult mai mult.

El încuviinţă din cap.

— Aş vrea să te pot ajuta să rezolvi problema. Indiferent care ar fi ea…

— Poate că poţi, spuse Kerin. Poate c-ai şi făcut-o deja. Trebuie să mă mai gândesc.

Privi în gol şi-şi frecă bărbia.

Brusc, interfonul bâzâi. Jenny se smulse din gânduri, lăsă paharul din mână şi se întinse către noptieră.

— Da, rosti ea.

Se auzi glasul lui Swiderski.

— Jennifer, ar fi bine să vii imediat!

— Ce s-a întâmplat? Vortexul a început deja să se destrame?

De cealaltă parte a cabinei, Kerin încremenise.

— Nu, răspunse Swiderski. Ceva-i în neregulă. Nu se destramă deloc, ci-şi sporeşte energia… practic, de nicăieri. Chiar mai repede decât înainte.

— Nu se poate! zise femeia.

— Ba da.

•••

Afară, vânturile de flăcări stacojii urlau cu o furie tăcută.

Jenny se aşeză într-unul dintre fotoliile de comandă, ţinând strâns în mâini clipboard-ul ei talisman şi activă un display.

— Dă-mi cifrele, se adresă lui Ahmed.

Acesta aprobă din cap, apăsă o tastă şi cifrele de pe unul dintre ecranele sale se aprinseră pe display-ul femeii. Jennifer le studie tăcută, ridicând la răstimpuri ochii şi privind focul turbat de afară. Înapoia ei, Swiderski stătea lângă calculatoare, scărpinându-se în cap. Cu ochelarii coborâţi pe ochi, monitorii fixau ecranele lor.

Degetele lui Jennifer se apropiară de o consolă, şovăitoare, cu prudenţă. Ea tastă o ecuaţie, se opri, se jucă absentă cu o şuviţă de păr. După aceea, încuviinţă ferm şi se apucă de lucru.

Peste patruzeci şi cinci de minute, ridică ochii spre Swiderski.

— Ecuaţiile Gray sunt greşite, anunţă ea inexpresiv. Conform ipotezelor mele, vortexul ar fi trebuit să se menţină cel puţin cinci luni, nivelul de energie reducându-se treptat, până ce, finalmente, ar fi fost necesare impulsuri din partea generatoarelor de nulspaţiu. Ori aşa ceva nu se întâmplă.

— Vreo eroare… începu Swiderski.

Ea îl opri printr-o negaţie violentă din cap.

— Nu! Întreaga ecuaţie este eronată. Undeva, am făcut o greşeală fundamentală. Am înţeles greşit un amănunt-cheie legat de natura vortexului. Altfel, asta nu s-ar mai întâmpla.

— Nu e cazul să te autoacuzi…

— Trebuie s-o luăm de la început. Ahmed, racordează toţi monitorii la calculatorul central. Nu vreau să pierd nimic.

Degetele ei alergară peste tastele consolei. Monitorii îşi continuară activitatea, schimbând priviri derutate. Încruntându-se, Swiderski se aşeză în al doilea fotoliu de comandă.

Lângă uşă, Kerin stătea tăcut, cu braţele încrucişate, privind goana flăcărilor. După câteva minute, se întoarse şi ieşi, fără a fi observat de cineva.

Unul câte unul, toţi membrii echipajului intrară în sală. Carturile se schimbară în tăcere; cei care ieşiseră din schimb nu plecară, ci rămaseră pe loc bând cafea şi discutând în şoaptă. Uneori, se auzea câte un chicotit. Jennifer nu ridica niciodată ochii, dar Swiderski îi fulgera cu privirea pe neastâmpăraţi.

După mai multe ore, bărbatul se sculă, se foi şi se apropie de Jennifer.

— Ar trebui să dormi puţin, îi spuse. Munceşti de prea mult timp. Sunt aproape douăzeci de ore, nu?

Pe chipul ei trecu o undă de enervare.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine, Al. Nu-i ceva care poate aştepta.

Învins, Swiderski reveni în fotoliul său şi rulă o serie de ecuaţii personale.

Alte ore de aşteptare tăcută, în vreme ce flăcările urlau la numai câţiva metri.

În cele din urmă, Jennifer se lăsă pe spate, încruntându-se. Degetele ei lungi răpăiră pe consolă. Privi către postul central de monitorizare, unde Sandy Lindagan îl înlocuise pe Ahmed.

— Cheamă-l pe Trotter, îi spuse ea. Spune-i să-i trezească pe toţi – se uită în jur – cei care nu sunt deja aici.

Lindagan o privi întrebător, apoi ridică din umeri şi transmise apelul.

— Ce faci? întrebă Swiderski.

— Afişează graficul ratei creşterii înainte de dezactivare, îl îndemnă ea.

Bărbatul o ascultă. O linie roşie descrise pe display-ul său o curbă lent ascendentă. Ştiau rata creşterii de luni bune.

— Şi? întrebă Swiderski.

— Acum, apelează datele monitorilor. Afişează rata creşterii după ce am atins punctul D.

Swiderski apăsă câteva taste, îşi muşcă uşor buza, şterse ecranul şi repetă. Răspunsul era acelaşi. Linia se înălţa brusc. Dedesubt, un şir de cifre detailau etapele.

— Câştigul de energie nu creşte aritmetic, comentă el.

— Nu, ci geometric! Punctul D a fost un fel de etapă finală. Cumva, avem de-a face cu o reacţie în lanţ, chiar în nulspaţiu.

Sandy Lindagan o privi, albă la faţă.

— Aşadar, îl vrei pe Trotter… începu ea.

— Ca să pregătească nava, continuă Jennifer, sculându-se brusc. Trebuie să plecăm. Al, preia comanda! Mă duc după Kerin.

Porni spre uşă.

Unul dintre monitorii ieşiţi din cart se apropie de fereastră. O atinse uşor cu vârfurile degetelor şi scoase un ţipăt, vărsându-şi ceaşca de cafea.

Când îşi retrase degetele, erau roşii şi băşicate.

•••

Dormitorul lor era pustiu.

Jennifer merse la vechea cabină de comandă. Pustie.

Rămase locului, gândindu-se. Unde putea fi?

Apoi îşi aminti.

Îl găsi în porţiunea dezafectată a inelului, plimbându-se fără grabă, înainte şi înapoi, în semiîntunericul colbuit al cabinei sondelor automate. Era prima dată când femeia intra acolo. Singura lumină provenea de la tastele consolelor şi de la liniile drepte şi albastre de pe display-uri. Însă dinspre pupitrele de comandă se auzea un ţiuit spectral, foarte slab.

— Le auzi, Jenny? întrebă Kerin. Auzi sufletele mele pierdute? Le auzi bocind în beznă?

— Probabil că pe undeva este o defecţiune minoră, răspunse ea, privindu-l cum umbla agitat printre umbre. Îi spuse după aceea ce se întâmplase. Pe la jumătatea relatării, începu să plângă.

Kerin veni spre ea, o cuprinse în braţe şi o strânse, fără să rostească

un cuvânt.

— Am *dat greş,* Kerin! rosti femeia, şi toată dezamăgirea pe care o tăinuise faţă de ceilalţi, toată agonia se revărsau acum nestăvilite. Ecuaţiile mele, întreaga *teorie…*

— Nu-i nimic, o linişti el, mângâind-o pe păr. Apoi, fără să vrea, se cutremură: Jenny, ce se va întâmpla acum? Inelul se va scurtcircuita, sau ce? Noi vom rămâne prinşi aici?

— Nu, scutură ea din cap, plecăm imediat. Vortexul va supraîncărca inelul, dar nu şi generatoarele. Ele nici măcar n-au vreun rol. Problema noastră o reprezintă izolaţiile şi blindajul. Vortexul se autosusţine acum, sporindu-şi energia rapid – Dumnezeu ştie cum sau de unde, dar asta se petrece. Ai văzut vreodată ce face un vortex dintr-o navă fără blindaj? În curând, asta se va petrece şi cu noi. Va genera atât de multă energie încât inelul stelar n-o va mai putea conţine pe toată. Atunci, se va topi. O explozie… şi vortexul va fi descătuşat, extinzându-se cu viteza luminii, generând în timpul ăsta tot mai multă energie. Până atunci, sper că vom fi trecut în siguranţă prin gaură şi vom fi ajuns de partea cealaltă. Nu cred că va străpunge continuumul. Sper să n-o facă…

Glasul i se stinse şi se auzi doar ţiuitul ca un scâncet. Kerin scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească gândurile. După aceea, izbucni într-un râs sălbatic.

•••

Bineînţeles, el fusese ultimul care se îmbarcase pe navă.

În ciuda protestelor lui Swiderski, plecaseră după şaptezeci şi două de ore.

— Ai greşit înainte, Jenny, protesta întruna blondul cel voinic, şi poate că greşeşti şi acum. În plus, am refăcut toate calculele tale. Pereţii inelului vor rezista *cel puţin* încă o săptămână şi în timpul acesta am putea face observaţii de nepreţuit. Şi am avea timp să şi plecăm, înainte de topirea inelului.

Jennifer îi era însă şefă.

— Nu ne putem asuma riscul ăsta. Deja, este foarte cald înăuntru. Nu merită să riscăm, Al. Plecăm!

Cu o oră înainte de plecare, Kerin dispăruse.

Jennifer se urcase imediat într-o navetă şi pornise în căutare. Verificase dormitorul lor, golit acum; stelele din hologramă pâlpâiau într-o cabină metalică pustie. Mersese în vechea cabină de comandă şi văzuse că el trecuse pe acolo. Display-urile rămăseseră comutate pe vederea multifaţetată a păianjenilor săi. Fotoliul însă era gol. După aceea, cabina sondelor spaţiale. Nici urmă de Kerin.

Femeia deschisese interfonul navetei şi apelase docul unde aştepta nava. Îi răspunsese Trotter.

— Este aici, vorbise acesta. A apărut în goană, la vreo zece secunde după plecarea ta. Întoarce-te repede!

Ea se întorsese.

Plecarea fusese un episod confuz. Jenny nu-l găsi pe Kerin decât după ce nava se desprinsese de Inelul Stelar Niciunde şi descria cercuri în vid, înainte de a reveni spre vortex. Bărbatul şedea în salonul principal.

Când ea intră, toate luminile fuseseră stinse. Ecranul era însă activat pe toată lungimea unui perete, iar Kerin şi alţi şase-şapte priveau în tăcere. În faţa lor, un iad rotitor şi multicolor urla în mijlocul beznei virgine, încătuşând flăcările, inelul era o sclipire minusculă de fir argintiu, complet pierdut în furia gigantică a focurilor furtunii.

Jennifer se aşeză lângă el.

— Uite! spuse Kerin. Vezi unduiturile alea, proeminenţele? Sunt ca norii de furtună, plini de fulgere, gata să detoneze. Până acum, a fost complet plat, ştiai? Practic, bidimensional. Nu şi acum. Când o să explodeze, o va face în toate direcţiile.

Îi apucă mâna şi o strânse cu putere, zâmbind.

— Sărmanele mele sonde vor fi fericite după douăzeci de ani – lumina va apărea dinapoia lor. Gândeşte-te! În sfârşit, ceva, într-un infinit de neant.

Continua s-o privească, surâzând.

— Tu ai fărâmat liniştea din odăiţa mea întunecată, cu un bâzâit de interfon. Acum, însă, va fi un zgomot mult mai puternic, într-o tăcere mult mai vastă.

În faţa lor, vortexul creştea mereu, acoperind ecranul. Nava se apropia de el şi-şi sporea viteza.

— Unde ai fost? întrebă Jennifer.

— În cabina de comandă, răspunse bărbatul şi vocea îi suna eliberată de orice spectre. Am scos doi păianjeni din vizuinile lor.

— De ce?

— Ei sunt acum în sala de monitorizare, iubito, cocoţaţi pe fotoliile de comandă, acolo unde stăteai tu şi Al. Le-am programat o comandă. La o oră după ce vom ajunge în siguranţă de cealaltă parte a spaţiului, păianjenii mei se vor apleca, vor apăsa toate butonaşele voastre şi vor porni generatoarele.

Jennifer fluieră încetişor.

— Asta va grăbi considerabil explozia. Oricum, nivelul de energie creştea destul de rapid. De ce era nevoie să accelerezi rata?

El o strânse din nou de mână.

— Pentru ca zgomotul să fie mai puternic, iubito. Poţi spune că-i vorba despre un salut. Cam câtă energie crezi că se roteşte acolo, ca un titirez?

— Foarte multă. Explozia va porni cel puţin cu forţa unei supernove. Cam atâta e necesar ca să topească inelul!

— Hm-mm… Atât doar că, de data asta, explozia nu se amortizează, nu-i aşa? Continuă, vortexul se extinde şi se extinde şi…

— … se extinde întruna. Da. Într-o progresie geometrică.

Ecranul pulsa de culorile vortexului. Pentru o clipă, avură impresia că erau înapoi, în sala de monitorizare din Inelul Stelar Niciunde. Limbi de foc se repeziră spre ei, iar forme albăstrui demonice îi şfichiuiră, urlând.

Apoi nava se cutremură, şi stelele reapărură.

Jennifer surâse.

— Pari foarte încântat, îi spuse lui Kerin.

Bărbatul o cuprinse cu un braţ.

— *Toţi* părem încântaţi. Avem şi motive să fim aşa. Am învins blestemata aia de beznă. Un singur lucru am greşit.

Ea clipi nedumerită.

— Care anume?

— Am pus în pomi mere, nu pizza.

Un cântec pentru Lya

Oraşele shkeenilor sunt vechi, cu mult mai vechi decât cele ale oamenilor, iar metropola mare şi ruginie ce se ridică în mijlocul ţinutului deluros sacru s-a dovedit a fi cea mai veche dintre toate. Oraşul nu avea nume. Nu avea nevoie de un nume. Deşi shkeenii au construit sute şi mii de oraşe şi orăşele, cel de pe dealuri nu avea rival. Era cel mai impunător, atât ca suprafaţă, cât şi ca populaţie şi se înălţa singuratic printre colinele sacre. Pentru shkeeni era Roma, Mecca, Ierusalimul, toate laolaltă. Era *adevăratul* Oraş şi toţi shkeenii se îndreptau spre el în cele din urmă, în zilele premergătoare Reunirii.

Oraşul fusese bătrân înainte ca Roma să cadă, fusese uriaş şi cuprinzător pe când Babilonul era un simplu vis. Vârsta însă nu i se simţea. Ochiul omenesc vedea nenumăraţi kilometri de domuri joase din cărămidă roşie; moviliţe de lut uscat acoperind colinele ca o spuză. Înăuntru erau întunecoase şi aproape lipsite de aer, cu odăi mici şi mobilă grosolană.

Nu era totuşi o aşezare sinistră. Căsuţele se ghemuiau pe dealurile pitice, fierbând sub soarele arzător ca un pepene galben pe cer, însă oraşul fremăta de viaţă: mirosul de bucate, râsetele şi conversaţiile, copiii alergând, agitaţia şi sudoarea cărămidarilor ce reparau domurile, clopotele Reuniţilor sunând pe străzi. Shkeenii formau un popor puternic şi exuberant, aproape copilăros. Cu siguranţă, nimic despre ei nu le-ar fi dezvăluit vechimea incredibilă sau înţelepciunea străveche. Aceasta este o rasă tânără, declarau semnele exterioare, o cultură aflată de-abia în etapa copilăriei.

Copilăria aceea durase însă mai bine de paisprezece mii de ani. Oraşul oamenilor era adevăratul copil, având mai puţin de zece ani terrani. Se ridica la marginea colinelor, între metropola shkeeană şi câmpiile colbuite şi cafenii unde se construise portul spaţial. Conform criteriilor umane, era un oraş minunat: deschis şi aerisit, plin de arcade graţioase, fântâni strălucitoare şi bulevarde largi mărginite de copaci. Clădirile din metal, plastic colorat şi lemn nativ, erau în majoritate scunde, respectând arhitectura shkeeană. Majoritatea… Turnul Administraţiei constituia excepţia: un ac lustruit din oţel albastru care înjunghia cerul de cristal.

Îl zăreai din orice direcţie, de la mulţi kilometri depărtare. Lyanna îl văzu chiar înainte de asolizare şi l-am putut admira din văzduh. Poate că zgârie-norii uriaşi ai Vechiului Pământ sau cei de pe Baldur erau mai înalţi, iar păienjenişul fantastic al citadelelor de pe Arachne părea mai

fascinant… dar Turnul acela zvelt şi azuriu se ridica impunător, fără rival în domnia sa singuratică deasupra colinelor sacre.

Portul spaţial se găsea în umbra lui, la o distanţă lesne de parcurs pe jos. Oricum, eram aşteptaţi. Când am debarcat, un aerocar scund şi stacojiu bâzâia la capătul rampei, cu şoferul stând alături. Alături se afla Dino Valcarenghi, rezemat de portieră şi discutând cu un adjunct.

Valcarenghi era administratorul planetar, băiatul-minune al sectorului spaţial. Tânăr, desigur, dar ştiam asta. Scund, arătos, oacheş, cu părul negru îngrămădit în cârlionţi pe frunte şi un zâmbet cuceritor.

Ne surâse când am coborât rampa şi întinse mâna:

— Bună ziua, începu el. Mă bucur să vă văd.

Nu pierdea timpul cu introduceri formale. Ştia cine eram, noi ştiam cine era el, iar Valcarenghi nu ţinea la formalisme.

Lyanna îi întinse uşor mâna şi-l privi în stilul vampir: ochi mari şi întunecaţi larg deschişi, buze subţiri ridicate într-un surâs slab. Este o fată micuţă şi delicată, cu păr scurt, castaniu şi chip de copil. Atunci când vrea, poate arăta foarte fragilă, lipsită de ajutor. Îi zăpăceşte însă pe toţi cu privirea asta. Dacă oamenii ar şti că Lya este o telepată, ar crede că le scormoneşte secretele cele mai intime. De fapt, îi păcăleşte. Atunci când Lyanna îi citeşte *într-adevăr,* întregul ei trup se încordează şi aproape că o poţi vedea tremurând. Iar ochii mari, absorbitori de suflet, devin înguşti, duri şi opaci.

Puţini cunosc totuşi adevărul, aşa încât se foiesc sub privirea de vampir, se uită în altă, parte şi se grăbesc să încheie cât mai repede strânsul mâinii. Nu însă şi Valcarenghi. El zâmbi, îi răspunse căutăturii, apoi veni spre mine.

Îl citeam când i-am dat mâna – aşa cum fac de altfel întotdeauna. Presupun că-i un obicei prost, căci expediază o posibilă prietenie într-un mormânt timpuriu. Talentul meu nu-l egalează pe al Lyei. Nu-i nici la fel de căutat. Eu citesc emoţiile. Am perceput cordialitatea lui Valcarenghi, puternică şi sinceră. Neascunzând nimic îndărătul ei, sau cel puţin nimic prea apropiat de suprafaţă ca să-l pot înhăţa.

Am strâns apoi mâna adjunctului, un păsărilă blond de vârstă mijlocie, pe nume Nelson Gourlay. În cele din urmă, Valcarenghi ne sui pe toţi în aerocar şi am decolat.

— Presupun că sunteţi obosiţi, rosti el, aşa încât amânăm turul oraşului şi mergem direct la Turn. Nelse o să vă arate camerele, apoi poate veniţi să bem ceva şi să stăm de vorbă. Aţi citit materialele trimise?

— Da, am răspuns şi Lya încuviinţă. Sunt lucruri interesante, însă nu ştiu exact ce putem face noi.

— Ajungem şi acolo, zise Valcarenghi. Ar trebui să vă las să admiraţi peisajul.

Arătă spre fereastră, zâmbi şi tăcu.

Ca atare, am admirat peisajul, atât cât am putut în cele cinci minute cât a durat drumul până la Turn. Aerocarul zbura deasupra străzii principale, la nivelul copacilor, stârnind un curent ce biciuia ramurile în urma noastră. În vehicul era răcoare şi umbră, dar afară soarele shkeean se apropia de amiază şi puteai vedea valurile de căldură tremurând deasupra pavajului. Traficul era foarte redus şi am presupus că oamenii se adăposteau înăuntru, în jurul climatizoarelor.

Ne-am oprit lângă intrarea principală a Turnului şi am traversat un hol uriaş şi strălucitor. Valcarenghi ne-a părăsit, ca să vorbească cu nişte subalterni. Gourlay ne-a condus la unul din lifturi şi am urcat cincizeci de etaje. Am trecut apoi pe lângă o secretară şi am intrat în alt ascensor, particular, care ne-a dus şi mai sus.

Camerele noastre erau superbe, cu covoare verde-crud şi lambriuri din lemn. Aveam o bibliotecă completă, în majoritate clasici terrani, legaţi în sinte-piele, cu câteva romane de pe Baldur, planeta noastră. Cineva se interesase ce gusturi aveam. Unul dintre pereţii dormitorului era din sticlă colorată, oferind panorama oraşului ce se întindea sub noi; exista, de asemenea, un panou de control care-l putea opaciza, dacă doream să dormim.

Gourlay ne arătă totul, conştiincios ca un hotelier. L-am citit iute, însă n-am descoperit ranchiună. Era doar puţintel surescitat. Exista şi o afecţiune sinceră pentru cineva. Pentru noi? Pentru Valcarenghi?

Lya se aşeză pe unul dintre cele două paturi identice.

— Ne aduce cineva bagajele? întrebă ea.

— Se ocupă cineva, încuviinţă Gourlay. Dacă doriţi ceva, ajunge să cereţi.

— Nu-ţi fie teamă, aşa vom face. M-am trântit pe celălalt pat şi i-am arătat adjunctului un scaun. De câtă vreme eşti aici?

— De şase ani, răspunse el acceptând recunoscător scaunul. Sunt unul dintre veterani. Până acum, am lucrat sub patru administratori: Dino… mai înainte Stuart… şi *mai înainte* Gustaffson. Ba chiar am prins şi câteva luni sub Rockwood.

Lya se ridică, încrucişă picioarele turceşte şi se aplecă înainte:

— Rockwood a stat de fapt numai câteva luni, nu?

— Exact. Nu-i plăcea planeta şi a obţinut un transfer rapid ca vice în altă parte. Să vă spun drept, nu mi-a păsat prea mult. Era un tip coleric şi dădea mereu ordine, ca să arate cine-i şeful.

— Dar Valcarenghi? m-am interesat eu.

Gourlay zâmbi cu o gură imensă.

— Dino? E cel mai bun dintre toţi. E bun şi ştie asta. A venit numai de două luni, dar a făcut multe, inclusiv o droaie de amici. Îi tratează pe toţi ca pe nişte prieteni, îi tutuieşte, chestii de-astea…

Îl citeam şi am găsit sinceritate. Asta însemnă că afecţiunea simţită mai devreme era îndreptată spre Valcarenghi. Credea ceea ce spunea. Aveam mai multe întrebări, dar n-am apucat să le pun. Gourlay se ridică brusc şi spuse:

— De fapt, n-ar fi trebuit să mai stau. Vreţi să vă odihniţi, aşa-i? Peste vreo două ore, veniţi sus şi atunci o să vorbim despre toate. Ştiţi unde-i liftul?

Am încuviinţat şi adjunctul ieşi. M-am întors spre Lyanna:

— Ce părere ai?

Se întinsese pe spate şi admira tavanul.

— Nu ştiu, răspunse. Nu i-am citit. Mă întreb de ce au avut atâţia administratori? Şi de ce ne-au vrut pe noi?

— Suntem Talentaţi, am zâmbit.

Da, da. Cu majusculă. Lyanna şi cu mine am fost testaţi şi înregistraţi ca Talente psi şi o putem dovedi cu licenţe.

— Aha, făcu ea întorcându-se pe o parte şi zâmbindu-mi. Nu era însă surâsul de vampir, ci cel sexy, de fetiţă dulce.

— Valcarenghi vrea să ne odihnim, i-am atras atenţia. Ar fi o idee bună.

— Perfect, însă trebuie să facem ceva cu paturile astea.

— Să le alipim.

Ea zâmbi din nou. Le-am împins, unul lângă celălalt. Am izbutit să şi dormim puţin. Totuşi…

•••

Când ne-am trezit, bagajele se găseau afară, lângă uşă. Ne-am schimbat hainele cu altele, curate dar obişnuite, contând pe lipsa de pompă a lui Valcarenghi. Liftul ne-a dus până în vârful Turnului.

Cabinetul administratorului planetar nu semăna deloc cu ceea ce ar fi trebuit să fie. Nu exista un birou sau alte lucruri de astea. În odaie se afla un bar, nişte covoare albastre şi groase în care te afundai până la gleznă şi şase-şapte scaune. Camera era luminoasă şi aerisită, cu Shkeea întinzându-se la picioarele noastre, dincolo de vitraliile celor patru pereţi.

Valcarenghi şi Gourlay ne aşteptau şi administratorul însuşi ne întinse câte un pahar. N-am recunoscut băutura, însă era rece, aromată şi puţin acidulată. Am sorbit cu plăcere. Nu ştiu de ce, simţeam nevoia unui sprijin.

— Este un vin shkeean, zâmbi Valcarenghi, răspunzând unei întrebări neformulate. Are şi o denumire, dar n-o pot încă pronunţa. Mai daţi-mi un răgaz. Sunt aici numai de două luni şi limba e grea.

— Înveţi shkeeana? întrebă Lya surprinsă.

Ştiam motivul mirării. Shkeeana e greu de vorbit de către oameni, în vreme ce băştinaşii au învăţat terrana cu o uşurinţă deosebită. Majoritatea acceptau fericiţi situaţia şi, pur şi simplu, uitau de dificultăţile limbajului străin.

— Îmi oferă o imagine asupra modului cum gândesc ei, explică bărbatul zâmbind. Cel puţin, aşa afirmă teoria.

L-am citit din nou, deşi nu foarte uşor. Nu întotdeauna contactul fizic ascute percepţiile. N-am descifrat decât o emoţie simplă aproape de suprafaţă – de data asta, mândrie. Combinată cu plăcere. Am pus-o pe seama vinului. Dedesubt, nimic.

— Oricum s-ar pronunţa, îmi place, am comentat eu.

— Shkeenii produc o varietate largă de produse alimentare, interveni Gourlay. Multe le achiziţionăm deja pentru export şi permanent testăm altele. Este o piaţă bună.

— Veţi avea ocazia să gustaţi mai multe specialităţi autohtone chiar în seara asta, zise Valcarenghi. Am aranjat un tur local, cu o oprire sau două în Oraşul shkeean. Avem o viaţă de noapte destul de interesantă pentru o aşezare de mărimea aceasta.

— Sună interesant, am spus.

Lya zâmbea şi ea. Turul oraşului reprezenta o atenţie deosebită. Majoritatea Normalilor se simt stingheriţi în preajma Talentelor, aşa încât ne zoresc să terminăm ceea ce au nevoie, apoi scapă de noi la fel de repede. În niciun caz nu ne iau părtaşi la viaţa lor.

— Acum… problema, rosti administratorul, punând jos paharul şi aplecându-se înainte. Aţi citit despre cultul Reunirii?

— O religie shkeeana, încuviinţă Lya.

— *Singura* religie shkeeană, o corectă Valcarenghi. Toţi sunt credincioşi. Este o planetă fără eretici.

— Am citit materialele pe care ni le-aţi trimis, zise Lya.

— Şi ce credeţi?

Am ridicat din umeri.

— Sinistru… Primitiv… Dar nu mai rău decât alţii despre care am citit. La urma urmei, shkeenii nu sunt foarte avansaţi. Chiar şi pe Vechiul Pământ existau religii ce includeau sacrificii umane.

Valcarenghi clătină din cap şi privi spre Gourlay.

— Nu, n-aţi înţeles, interveni acesta lăsându-şi şi el paharul pe masă. Le-am studiat religia vreme de şase ani. Nu se aseamănă cu nimic din

istorie. Nu există nicio tangenţă cu Vechiul Pământ, nici vorbă! În plus, Reunirea nu poate fi comparată cu sacrificiul uman. Ar fi o greşeală. Religiile Vechiului Pământ sacrificau una-două victime, pentru a-şi îmblânzi zeii. Ucideau câţiva, ca să câştige mila pentru câteva milioane. Victimele nu erau însă totdeauna de acord. La shkeeni nu se întâmplă la fel. Greeshka îi ia pe *toţi.* Iar ei nu se împotrivesc. Se duc în peşteri, ca lemingii, ca să se lase mâncaţi de vii de paraziţii ăia. *Fiecare* shkeen devine Membru la patruzeci de ani şi merge la Reunirea Finală înainte de a împlini cincizeci.

— Da, am încuviinţat oarecum zăpăcit. Cred că pricep deosebirea. Şi ce dacă? Asta-i problema? Bănuiesc că Reunirea reprezintă ceva neplăcut, dar e treaba shkeenilor. Religia lor nu-i mai rea decât canibalismul ritual al hranganilor, nu?

Valcarenghi îşi termină băutura şi se ridică, pornind către bar. Umplându-şi paharul, rosti pe un ton normal:

— Din câte ştiu, canibalismul hranganilor n-a convertit şi oameni.

Lya îl privi surprinsă. Eu am tresărit şi m-am holbat:

— Poftim?

Bărbatul reveni cu paharul plin.

— Mai mulţi oameni s-au convertit, alăturându-se Cultului Reunirii. Câteva zeci sunt deja Membri. Niciunul n-a ajuns încă la Reunirea totală, însă e doar o chestiune de timp.

Se aşeză şi privi către Gourlay. Adjunctul blond preluă firul explicaţiilor:

— Prima convertire a fost acum şapte ani. Cam cu un an înainte de a sosi eu aici cu doi ani şi jumătate după ce Shkeea a fost descoperită şi s-a construit oraşul. Un tip pe nume Magly… Psiholog-psi, a lucrat îndeaproape cu shkeenii. Nimic apoi, vreme de doi ani. Un altul în ’08, mai mulţi în anul următor. Numărul lor creşte de atunci în permanenţă. În plus, printre ei a existat o personalitate. Phil Gustaffson.

— Administratorul planetar? clipi Lya.

— Exact. Am avut mai mulţi administratori. Gustaffson a venit după ce Rockwood nu putuse rezista. Era un moş solid şi răguşit. Toţi îl iubeau. Îşi pierduse nevasta şi copiii la ultimul post avut, însă nu ţi-ai fi putut da seama. Era mereu vesel şi cu inima deschisă. În fine… a devenit interesat de religia shkeenilor şi a început să vorbească cu ei. A discutat chiar şi cu Magly, şi cu alţi convertiţi. A mers apoi să vadă un greeshka. Asta l-a cam zguduit pentru un timp. În cele din urmă, şi-a revenit şi s-a întors la cercetările lui. Am lucrat cu el, dar n-am ghicit niciodată ce avea de gând. S-a convertit acum mai mult de un an. A devenit deja Membru. Nimeni n-a mai fost acceptat atât de repede. În

Oraşul shkeean, am auzit vorbindu-se că s-ar putea să fie chiar admis la Reunirea Finală. Phil a fost administrator aici mai mult decât oricare altul. Oamenii îl plăceau şi, când s-a dus, mulţi prieteni i-au urmat exemplul. Numărul lor creşte permanent.

— N-atinge încă un procent, interveni Valcarenghi. Nu pare mult, dar amintiţi-vă ce înseamnă. Unu la sută din oamenii mei aleg o religie care include un mod foarte neplăcut de sinucidere.

Lya privi de la el spre Gourlay şi înapoi:

— De ce n-au fost raportate lucrurile astea?

— Ar fi trebuit, răspunse Valcarenghi, însă după Gustaffson a venit Stuart, căruia îi era frică de un scandal. Nu există nicio lege care să interzică oamenilor să adopte o religie străină, aşa că Stuart a definit-o ca pe o nonproblemă. A continuat să comunice rata de convertire şi nimeni de sus nu s-a deranjat să facă corelaţia şi să-şi amintească la ce se converteau oamenii aceia.

Mi-am terminat băutura şi am pus paharul jos.

— Continuă, m-am adresat administratorului.

— Eu definesc situaţia ca pe o problemă, a reluat el. Nu-mi pasă câţi oameni sunt amestecaţi, ci mă alarmează ideea că fiinţe omeneşti permit să fie consumate de greeshka. Am format o echipă de psihologi, dar n-au ajuns la niciun răspuns. Aveam nevoie de Talente. Vreau ca voi doi să aflaţi de ce se convertesc oamenii ăştia. Atunci voi fi în stare să mă ocup de situaţie.

Chestiunea era stranie, dar misiunea noastră părea suficient de clară. Ca să fiu sigur, l-am citit pe Valcarenghi. Sentimentele lui erau ceva mai complexe acum, dar nu cu mult. În primul rând, exista siguranţă; era convins că vom putea rezolva problema. Simţea şi o îngrijorare sinceră, dar nu teamă şi nici măcar un grăunte de disperare. Din nou, n-am putut dibui altceva mai profund. Îşi ţinea bine ascunse grijile, dacă le avea.

Am privit spre Lyanna. Stătea rigidă în scaun, cu degetele încleştate în jurul paharului. Citea. Apoi se destinse, se uită la mine şi încuviinţă.

— Bine, am rostit eu. Cred c-o putem face.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de asta, zâmbi Valcarenghi. Problema era numai dacă veţi fi de acord. Pentru seara asta, însă, ajunge cu discuţiile. V-am promis o noapte în oraş şi întotdeauna încerc să mă ţin de promisiuni. Ne întâlnim peste o jumătate de oră în holul de la intrare.

•••

Reveniţi în cameră, Lya şi cu mine ne-am schimbat în ceva mai formal. Eu am ales o tunică bleumarin-închis cu pantaloni albi şi o eşarfă de aceeaşi culoare. Nu era ultimul răcnet, dar speram ca Shkeea

să fie cu câteva luni în urma modei. Lya s-a strecurat într-un veşmânt strâmt, alb-mătăsos cu o reţea de dungi albastre, fine, ce pluteau în jurul ei în desene senzuale, în conformitate cu căldura trupului. Liniile erau efectiv lascive, accentuându-i silueta subţire. O pelerină vineţie completa vestimentaţia.

— E interesant Valcarenghi, rosti ea.

— Da? Mă chinuiam cu tunica, ce refuza să se încheie. Ai prins ceva când l-ai citit?

— Nu.

Termină şi se admiră în oglindă. Apoi se învârti spre mine, rotind pelerina în jurul ei.

— Asta-i. Gândea ceea ce spunea. Bineînţeles, variaţii în privinţa exprimării, totuşi nimic important. Mintea îi era concentrată la ceea ce discutam, iar înapoi exista doar un zid. N-am prins niciunul din secretele lui adânci şi întunecate, zâmbi ea.

— Of! am făcut eu, învingând fermoarul. Oricum, mai ai o şansă la noapte.

— Pe dracu', se strâmbă Lyanna. Nu-i citesc pe oameni în timpul meu liber. Nu-i cinstit. În plus, e obositor. Aş vrea să pot prinde gândurile pe cât de uşor citeşti tu emoţiile.

— E preţul Talentului, i-am răspuns. Eşti mai talentată şi plăteşti mai scump.

Am scotocit prin bagaje după o pelerină, dar n-am găsit nimic care să se potrivească, aşa că am renunţat.

— Nici eu n-am citit mare lucru la Valcarenghi. La fel de multe ai fi putut spune urmărindu-i trăsăturile. Trebuie să fie o minte extrem de disciplinată. Îl iert însă. Are un vin minunat.

— Exact, încuviinţă Lya. Mi-a făcut bine. Am scăpat de migrena cu care mă sculasem.

— Poate c-a fost din cauza altitudinii, am sugerat eu.

Holul era pustiu, totuşi Valcarenghi nu ne-a lăsat să-l aşteptăm. De data asta îşi pilota propriul aerocar, un model negru şi cam zgâriat, care părea că-i servise de multă vreme. Gourlay nu era un tip monden, însă Valcarenghi avea o însoţitoare, o roşcată extraordinară pe care o chema Laurie Blackburn. Era mai tânără decât administratorul; din câte îmi puteam da seama, avea vreo douăzeci şi ceva de ani.

Când am plecat, soarele apunea. În depărtare, orizontul era o tapiserie fantastică de roşu şi portocaliu, iar dinspre câmpie sufla o adiere răcoroasă. Valcarenghi oprise aerul condiţionat, deschizând ferestrele, şi puteam privi oraşul întunecându-se în amurg.

Am cinat la un restaurant elegant, cu decor baldurian – presupun

pentru a ne face să ne simţim cât mai confortabil. Mâncarea însă era extrem de cosmopolită. Mirodeniile, ierburile, *stilul* de gătit erau de pe Baldur, dar carnea şi legumele autohtone. Rezulta o combinaţie extrem de interesantă. Valcarenghi a comandat pentru toţi patru şi am ajuns să gustăm din vreo duzină de feluri diferite. Favoritul meu a fost o pasăre shkeeană, gătită în sos picant. Pasărea era mititică, însă avea un gust extraordinar. În timpul cinei, un clondir de veltoar de pe Baldur şi un burgundy adevărat de pe Vechiul Pământ.

Discuţia s-a înfiripat rapid. Valcarenghi era un povestitor înnăscut şi un ascultător la fel de bun. Desigur, în cele din urmă conversaţia a ajuns la Shkeea şi la shkeeni. Laurie a adus vorba despre asta. Se afla pe planetă de şase luni şi lucra pentru o diplomă în antropologia exterră. Încerca să descopere motivul pentru care civilizaţia shkeeană rămăsese neschimbată de atâtea milenii.

— Ştiţi, civilizaţia lor are o vechime mult mai mare decât a noastră, ne spuse ea. Au avut oraşe înainte ca oamenii să folosească uneltele. Ar fi fost normal ca nişte călători spaţiali shkeeni să-i descopere pe pământenii primitivi, nu invers, aşa cum s-a întâmplat.

— Nu s-au elaborat ipoteze?

— Ba da, însă niciuna din ele nu este universal acceptată. De exemplu, Cullen pomeneşte de absenţa metalelor grele. Este un factor, dar poate constitui oare *întregul* răspuns? Von Hamrin pretinde că shkeenii n-au avut suficienţi concurenţi. Pe planetă nu există carnivore mari, aşa că nimic n-a dus la apariţia agresivităţii în rasă. A fost supus însă unui tir violent de critici. Shkeea nu-i chiar *atât* de idilică – în caz contrar, shkeenii n-ar fi atins niciodată nivelul actual. Apoi, ce este greeshka, dacă nu un carnivor? Doar îi *mănâncă.*

— Tu ce părere ai? întrebă Lya.

— Cred că-i ceva în legătură cu religia, însă n-am terminat cercetările. Dino mă ajută să vorbesc cu oamenii şi shkeenii sunt deschişi, totuşi nu merge prea uşor.

Se opri brusc şi o privi aspru pe Lya.

— În tot cazul, nu pentru mine. Cred că vouă n-o să vă fie atât de greu.

Mai auzisem asta. Adesea, Normalii consideră că Talentele deţin avantaje incorecte, ceea ce-i de înţeles. Le deţinem. Laurie nu era însă ranchiunoasă. Vorbise cumva speculativ, nostalgic.

Valcarenghi se aplecă înainte şi o cuprinse cu braţul.

— Hei! făcu el. Ajunge cu subiectul ăsta! Până mâine, Robb şi Lya nu trebuie să se mai gândească la shkeeni.

Laurie îl privi şi încercă să zâmbească.

— Bine, zise ea încet. M-am ambalat singură. Scuzaţi-mă.

— E-n regulă, am intervenit eu. Subiectul e foarte interesant. Lasă-ne o zi şi vom fi la fel de entuziaşti.

Lya încuviinţă şi adăugă că Laurie avea să fie prima înştiinţată despre orice s-ar fi putut dovedi în sprijinul teoriei ei. Eu nu prea ascultam. Ştiu că nu-i politicos să-i citeşti pe Normali când îi însoţeşti în societate, dar există momente când nu pot rezista. Valcarenghi o cuprinsese pe Laurie cu braţul, trăgând-o uşor spre el. Eram curios.

De aceea, am citit iute şi cu vinovăţie. Administratorul era extrem de bine dispus – presupun că se ameţise un pic – şi se simţea sigur şi protector. Stăpân pe situaţie. Laurie era mult mai complicată – nesiguranţă, mânie înăbuşită, o nuanţă vagă de teamă… şi dragoste, confuză, totuşi foarte puternică. Mă îndoiam că era pentru mine sau Lya. Îl iubea pe Valcarenghi.

Am căutat mâna Lyei pe sub masă şi i-am găsit genunchiul. L-am strâns uşor, iar ea mă privi şi-mi surâse. Nu-i citea şi asta era bine. Mă deranja că Laurie îl iubea pe Valcarenghi, deşi nu ştiam ce motiv aş fi avut şi eram mulţumit că Lya nu-mi vedea grijile.

Am terminat ultima sticlă de vin şi Valcarenghi se ocupă de nota de plată. Apoi se ridică.

— Sus! anunţă el. Noaptea abia începe şi avem multe de făcut.

I-am dat drumul. Nu la holospectacole, sau alte chestii de-astea, deşi oraşul avea destule săli. Următorul pe listă figura cazinoul. Jocurile de noroc erau legale pe Shkeea şi, oricum, Valcarenghi le-ar fi legalizat. Ne oferi fise, pe care le-am pierdut împreună cu Laurie. Lya n-avea dreptul să joace; Talentul ei era mult prea puternic. Valcarenghi câştigă mult – se pricepea la mindspin şi era destul de bun şi la jocurile tradiţionale.

Am ajuns apoi la un bar. Alte băuturi, plus distracţii locale mult mai reuşite decât m-aş fi aşteptat.

Când am ieşit, era toiul nopţii şi am presupus că expediţia se apropia de sfârşit. Valcarenghi însă ne-a surprins. Reveniţi în maşină, scotoci sub bord, scoase o cutie cu stimulente şi ne oferi fiecăruia.

— Hei, am protestat eu. Tu eşti pilotul. Mie la ce-mi trebuie astea? M-am chinuit până am ajuns în starea asta de euforie.

— Vreau să vă duc la un eveniment cultural cu adevărat shkeean, spuse el. Nu vreau să faceţi comentarii nelalocul lor, ori să vă luaţi la bătaie. Ia pilula!

Am înghiţit-o şi ameţeala din cap începu să dispară. Valcarenghi decolase deja. M-am lăsat pe spate, mi-am pus braţul în jurul Lyei şi ea îşi lăsă capul pe umărul meu.

— Unde mergem? am întrebat.

— În Oraşul shkeean, răspunse Valcarenghi fără să întoarcă privirea, la Sala Mare. În noaptea asta se ţine o Adunare şi am presupus că veţi fi interesaţi.

— Desigur, va fi în shkeeană, interveni Laurie, dar Dino vă poate traduce. Mai pricep şi eu câte ceva şi voi completa eventualele scăpări.

Lya părea excitată. Citisem despre Adunări, însă nu ne aşteptasem să vedem una în chiar prima noastră zi pe Shkeea. Adunările reprezentau un fel de ritual religios: o spovedanie publică pentru pelerinii ce urmau să fie admişi în rândurile Membrilor. Pelerinii coborau zilnic pe coline, însă Adunările se desfăşurau doar de trei-patru ori pe an, când numărul viitorilor Membri era destul de mare.

•••

Aerocarul luneca aproape fără zgomot prin oraşul luminat feeric, trecând pe lângă arteziene uriaşe ce dansau în zeci de culori şi pe sub arcade ce păreau făcute din foc lichid. Mai existau şi alte aerocare şi, în câteva rânduri, am zburat deasupra unor pietoni care traversau bulevardele largi. Majoritatea populaţiei era însă înăuntru, iar lumini şi muzici se revărsau din majoritatea clădirilor.

Apoi, brusc, aspectul oraşului începu să se schimbe. Solul deveni unduitor, coline se ridicară înainte, şi apoi în urma noastră, iar luminile dispărură. Dedesubt, străzile se transformaseră în drumuri prăfuite de piatră, iar domurile de sticlă şi metal, realizate în stilul shkeean, lăsaseră loc bătrânilor lor fraţi din cărămidă. Oraşul shkeean părea mai liniştit decât omologul său uman; majoritatea caselor erau întunecate şi tăcute.

Înaintea noastră apăru un acoperiş mai mare decât toate celelalte, aproape o colină, cu o uşă în arcadă şi o serie de ferestre înguste. Dinăuntru răzbăteau lumină şi zgomot, iar afară se aflau shkeeni.

Atunci mi-am dat seama că, deşi mă aflam de aproape o zi pe Shkeea, acum îi vedeam întâia dată pe băştinaşi. Nu-i distingeam foarte bine; era noapte şi noi ne găseam în aerocar. Totuşi îi vedeam. Erau mai scunzi decât oamenii – cel mai înalt avea un metru cincizeci – cu ochi mari şi braţe lungi. Atât puteam remarca din văzduh.

Valcarenghi asoliză lângă Sala Mare şi am coborât cu toţii. Shkeenii se adunau, venind din mai multe direcţii, dar majoritatea intraseră deja. Ne-am alăturat celor ce pătrundeau şi nimeni nu ne-a privit de două ori, cu excepţia unui individ care l-a salutat pe Valcarenghi cu glas subţire şi spart, spunându-i Dino. Administratorul avea prieteni până şi aici.

Interiorul clădirii era uriaş, cu o platformă grosolană înconjurată de o mulţime imensă de shkeeni. Lumina provenea de la torţe prinse în

suporturi pe pereţi sau pe stâlpi înalţi în jurul platformei. Cineva vorbea, iar toţi ochii aceia mari şi bulbucaţi priveau într-acolo. Noi patru eram singurii oameni din Sală.

Oratorul, iluminat puternic de făclii, era un shkeen gras, de vârstă mijlocie, care, în timp ce vorbea, îşi mişca braţele încet, aproape hipnotic. Discursul său se compunea dintr-o serie de fluierături, mormăituri şi icneli, aşa încât nu l-am ascultat cu atenţie. Se afla prea departe ca să-l pot citi. M-am mulţumit să studiez înfăţişarea lui şi a celorlalţi shkeeni de lângă noi. Cu toţii erau spâni şi aveau pielea portocalie, brăzdată de mii de riduri fine. Purtau veşminte simple, dintr-o ţesătură grosolană, multicoloră; îmi venea greu să deosebesc femeile de bărbaţi.

Valcarenghi se aplecă spre mine şi şopti încetişor:

— Este un fermier. Povesteşte mulţimii de cât de departe a venit şi care i-au fost greutăţile vieţii.

M-am uitat împrejur. Şoaptele administratorului erau singurele zgomote. Toţi tăceau cu ochii pironiţi asupra platformei, abia răsuflând.

— Spune că are patru fraţi, urmă Valcarenghi. Doi au mers la Reuniunea Finală, unul este Membru. Celălalt e mai tânăr decât el şi acum este proprietarul fermei. Se încruntă: Nu-şi va mai revedea niciodată ferma, însă asta îl face fericit.

— Recolte proaste? surâse Lya.

Ascultase alături de mine. Am privit-o dojenitor. Shkeenul continuă şi Valcarenghi încercă să ţină pasul.

— Acum îşi spune păcatele, toate lucrurile pe care le-a făcut şi de care se ruşinează, tainele cele mai ascunse din sufletul său. A fost rău de gură câteodată, este încrezut, odată şi-a lovit fratele mai mic. Vorbeşte despre soţia lui şi despre celelalte femei pe care le-a cunoscut. A înşelat-o de multe ori, culcându-se cu altele. Când era băiat, a avut raporturi sexuale cu animale, pentru că se temea de femei. În ultimii ani a devenit impotent şi fratele lui îi îndeplinea datoriile de soţ.

Continuă întruna cu detalii incredibile, amănunte atât uimitoare, cât şi înfricoşătoare. Nu evită nicio intimitate, nu lăsă niciun secret. Stăteam şi ascultam şoaptele lui Valcarenghi, întâi şocat, apoi tot mai scârbit. Începusem să mă foiesc. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă cunosc vreun om măcar pe jumătate atât de bine cum îl ştiam acum pe acest shkeen gras. M-am întrebat apoi dacă Lyanna, cu Talentul ei, ştia pe cineva atât de bine. Era ca şi cum vorbitorul dorea ca noi toţi să-i retrăim viaţa.

Mi se părea că vorbea de ore întregi, dar în cele din urmă se apropie

de sfârşit.

— Acum se referă la Reunire, zise Valcarenghi. Va deveni Membru şi e bucuros, a aşteptat multă vreme. Nefericirea lui se va sfârşi şi nu va mai fi singur. În curând, va umbla pe străzile oraşului sacru şi-şi va cânta bucuria cu clopotele. Apoi, cu anii, va veni şi Reunirea Finală. Va fi alături de fraţii săi, în viaţa de apoi.

— Nu, Dino, şopti Laurie. Nu mai folosi clişee umane. A spus că el *va fi* fraţii săi. Asta implică faptul că şi ei vor fi el.

— Bine, Laurie, zâmbi Valcarenghi. Dacă spui tu…

Fermierul cel gras dispăruse de pe platformă. Mulţimea se foi şi un altul îi luă locul: mai scund, extrem de zbârcit, cu o gaură mare în locul unui ochi. Începu să vorbească, la început poticnindu-se, apoi tot mai cursiv.

— Este cărămidar, a lucrat la multe domuri şi trăieşte în oraşul sacru. Şi-a pierdut ochiul de mult, când a căzut de pe o schelă şi i-a intrat un băţ ascuţit în ochi. Durerea a fost îngrozitoare, însă peste un an s-a reîntors la muncă, n-a cerut Reunire prematură, a fost brav şi mândru de curajul lui. E însurat, dar n-are urmaşi, e necăjit din pricina asta, nu poate fi deschis faţă de nevastă-sa, nu sunt apropiaţi nici când sunt împreună şi ea plânge nopţile, lucrul ăsta îl întristează, însă n-a rănit-o niciodată…

Continuă aşa ore întregi. Începusem din nou să obosesc, dar m-am concentrat – era prea important. M-am lăsat prins în traducerea lui Valcarenghi şi în povestea shkeenului chior. Nu peste mult timp, stăteam la fel de neclintit ca şi străinii din jurul meu. În sală era cald şi umezeală, iar tunica mi se îmbâcsise şi se îmbibase de transpiraţie, chiar de la fiinţele ce se înghesuiau. Nu-mi mai dădeam însă seama de amănuntele astea.

Al doilea vorbitor încheie, ca şi primul, cu un elogiu adus bucuriei de a fi Membru şi de a se apropia de Reunirea Finală. Către sfârşit nici nu mai aveam nevoie de traducerea lui Valcarenghi – auzeam fericirea din vocea shkeenului şi o vedeam pe chipul care-i tremura. Sau poate îl citeam, inconştient. Nu pot însă citi la asemenea distanţă – decât dacă individul este foarte emoţionat.

Al treilea orator sui pe platformă şi începu cu un glas mai puternic decât al celorlalţi. Valcarenghi continuă neobosit:

— De data asta e o femeie. A născut opt copii, are patru surori şi trei fraţi, a muncit la câmp toată viaţa, a…

Brusc, discursul păru să atingă un vârf şi femeia încheie cu câteva fluierături ascuţite şi înalte, apoi amuţi. Ca o singură persoană, mulţimea porni să răspundă prin alte fluierături. Un ecou straniu şi

muzical umplu Sala Mare şi shkeenii din jurul nostru începură să se foiască şi să fluiere. Femeia rămăsese într-o poziţie frântă, dezarticulată.

Valcarenghi începu să traducă, dar se poticni. Laurie interveni, înainte ca el să-şi găsească cuvintele.

— Le-a spus despre o tragedie, murmură ea. Ei îşi manifestă durerea şi simpatia.

— Da, simpatia, preluă administratorul firul traducerii. Pe când era tânără, fratele i-a căzut la pat, grav bolnav. Părinţii i-au spus fetei să-l ducă la colinele sacre, fiindcă nu-i puteau lăsa singuri pe copiii mai mici. Ea însă, mergând neglijentă, a rupt roţile căruţei şi fratele a murit pe câmpie. A pierit fără Reunire. Ea se învinovăţeşte.

Shkeena începuse din nou. Laurie ne traduse, aplecându-se către noi şi şoptind încet:

— Repetă că fratele ei a murit. Vina îi aparţine, ea i-a împiedicat Reunirea, acum el e despărţit şi singur, dus fără… fără…

— Viaţa de apoi, interveni Valcarenghi. Fără viaţa de apoi.

— Nu sunt sigură că-i corect, făcu Laurie. Conceptul este…

Valcarenghi îi făcu semn să tacă.

— Fii atentă, rosti el şi începu să traducă.

Am ascultat povestea femeii, spusă în şoapta tot mai răguşită a lui Valcarenghi. Istoria ei era cea mai lungă şi mai tristă din cele auzite. Când termină, altcineva sui pe platformă. Administratorul puse însă o mână pe umărul meu şi mă împinse spre ieşire.

Aerul rece al nopţii mă izbi ca o apă îngheţată şi mi-am dat seama că eram năclăit de transpiraţie. Valcarenghi se îndreptă grăbit către aerocar. Înapoia noastră, discursul continua şi shkeenii nu dădeau semne de oboseală.

— Adunările ţin zile, uneori săptămâni, ne spuse Laurie. Shkeenii ascultă, mai mult sau mai puţin, în schimburi – încearcă să audă fiecare cuvânt, dar epuizarea îi doboară în cele din urmă şi se retrag pentru o odihnă scurtă, apoi revin. Este o mare onoare să rezişti o întreagă Adunare fără să dormi.

— O să încerc asta, cândva, zise Valcarenghi decolând. N-am rămas niciodată mai mult de câteva ore, însă cred că pot rezista dacă mă fortific cu stimulente. Vom ajunge la mai multă înţelegere între oameni şi shkeeni, dacă participăm cu adevărat la ritualurile lor.

— Oho! am făcut eu. Poate că şi Gustaffson a gândit la fel.

— Da, râse Valcarenghi, deşi nu intenţionez să particip chiar atât de deplin.

Întoarcerea s-a petrecut într-o tăcere obosită. Pierdusem noţiunea

timpului, deşi trupul insista că se apropiau zorile. Ghemuită sub braţul meu, Lya părea stoarsă de vlagă şi doar pe jumătate trează. Mă simţeam la fel.

Am lăsat aerocarul în faţa Turnului şi am urcat cu liftul. Nu mai puteam gândi. Somnul a venit foarte, foarte repede.

•••

Am visat. Un vis frumos, dar care a dispărut o dată cu sosirea luminii, golindu-mă şi lăsându-mi impresia că sunt înşelat. După ce m-am trezit, am rămas întins, cu braţul în jurul Lyei şi ochii pe tavan, încercând să-mi amintesc ce anume visasem. Zadarnic.

Mi-am dat seama că mă gândeam la Adunare, reluând-o în minte. În cele din urmă, am coborât din pat. Opacizasem geamul, aşa încât camera era cufundată în întuneric. Am găsit însă repede tabloul de control şi am lăsat să pătrundă câteva raze de lumină.

Lya bolborosi nişte proteste somnoroase şi se întoarse cu spatele. Am lăsat-o în dormitor şi am trecut în bibliotecă, să caut o carte despre shkeeni – ceva care să fie mai amănunţit decât materialul care ne fusese trimis. N-am avut noroc. Biblioteca era profilată pe divertisment, nu pe ştiinţă.

Am găsit un videoecran şi am apelat cabinetul lui Valcarenghi. Îmi răspunse Gourlay.

— Bună, mă întâmpină el. Dino a bănuit c-o să ne cauţi. În momentul de faţă este plecat. Participă la un contract comercial. Ai nevoie de ceva?

— Cărţi, am rostit, încă adormit. Ceva despre shkeeni.

— Îmi pare rău. Nu există aşa ceva. S-au scris o grămadă de lucrări, studii şi monografii, dar nu şi o carte în adevăratul sens al cuvântului. Cred că Dino m-a pus la dispoziţia voastră tocmai din acest motiv.

— Aha…

— Ai vreo întrebare?

M-am gândit, dar n-am găsit nimic.

— Nu tocmai, am ridicat din umeri. Vroiam un cadru general, poate ceva informaţii suplimentare despre Adunări.

— Putem discuta ceva mai târziu, spuse Gourlay. Dino s-a gândit c-o să începeţi chiar astăzi treaba. Vă putem aduce oamenii la Turn sau, dacă vreţi, vă ducem la ei.

— O să ieşim noi, am răspuns repede.

Să-i aduci pe oameni pentru nişte întrebări poate strica totul. Devin nervoşi şi asta acoperă celelalte emoţii, pe care aş vrea să le citesc. În plus, se mai gândesc şi la altele, aşa încât şi Lyanna are necazuri.

— Perfect, făcu adjunctul. Dino v-a pus un aerocar la dispoziţie.

Cheia vă aşteaptă la recepţie. Tot acolo o să găsiţi şi alte chei, ca să puteţi veni la cabinet, direct, fără să mai apelaţi la secretare şi alte chestii de-astea.

— Mulţumesc, am încheiat eu. Vorbim mai târziu.

Am închis videoecranul şi m-am întors în dormitor.

Lya stătea în capul oaselor, cu pătura în jurul pieptului. M-am aşezat lângă ea şi am sărutat-o. Zâmbi, dar nu-mi răspunse.

— Hei, am rostit, ce s-a întâmplat?

— Mă doare capul, se plânse ea. Crezusem că stimulentele te scapă de mahmureală.

— Aşa afirmă teoria. La mine a lucrat destul de bine.

M-am dus la dulap şi am căutat.

— Ar trebui să avem ceva medicamente pe aici: Sunt sigur că Dino n-ar uita ceva atât de evident.

— Mda. Aruncă-mi şi mie ceva de-mbrăcat.

Am apucat o rochie şi i-am azvârlit-o. Lya se ridică, o luă şi intră în baie.

— E mai bine acum, făcu ea. Ai dreptate, n-a uitat medicamentele.

— E un tip meticulos.

— Aşa cred. Îmi zâmbi. Totuşi, Laurie cunoaşte limba mai bine. Am citit-o. Dino a făcut câteva greşeli de traducere astă-noapte.

Mă aşteptasem la aşa ceva. Nu ca să-l discreditez pe Valcarenghi, dar oricum el avea un handicap de patru luni. Am încuviinţat.

— Ai citit şi altceva?

— Nu. Am încercat cu vorbitorii ăia, însă distanţa era prea mare. Mă apucă de mână: Unde mergem azi?

— În Oraşul shkeean, i-am răspuns. Să încercăm să găsim nişte Membri. N-am remarcat niciunul la Adunare.

— Nu. Astea sunt pentru cei care vor deveni Membri.

— Da. Să-i dăm drumul.

Am plecat. Ne-am oprit la etajul patru al Turnului pentru un mic dejun, apoi am luat aerocarul la care ne-a condus un recepţioner. Vehiculul era model sport, cu patru locuri, de culoare verde, banal şi nebătător la ochi.

N-am pătruns cu el în Oraşul shkeean, gândindu-mă că vom intra mai bine în atmosfera locului dacă vom merge pe jos. Aşa că am coborât, după primele coline.

Aşezarea oamenilor păruse aproape goală prin comparaţie cu Oraşul shkeean. Străzile de piatră erau ticsite cu băştinaşi, agitându-se preocupaţi înainte şi înapoi, cărând poveri de cărămizi, coşuri cu fructe sau haine. Peste tot se vedeau copii, majoritatea dezbrăcaţi: ca nişte

mingi portocalii de energie ce alergau în jurul nostru în cercuri, fluierând, mormăind şi zâmbind, uneori trăgând de noi. Păreau diferiţi faţă de adulţi. Aveau câteva smocuri de păr roşu, iar pielea le era netedă şi fără riduri. Doar ei ne acordau atenţie. Adulţii îşi vedeau de treburi şi, uneori, ne zâmbeau prietenos. Evident, prezenţa oamenilor pe străzile Oraşului nu reprezenta ceva neobişnuit.

Majoritatea traficului era pedestru, însă se mai zăreau şi cărucioare de lemn. Animalele de tracţiune băştinaşe semănau cu nişte câini bolnavi, mari şi verzi. Erau înhămate câte două la un cărucior şi scheunau tot timpul cât trăgeau. În mod firesc, oamenii le botezaseră scheunători. În plus, defecau cu regularitate. Asta, adăugată mirosului alimentelor transportate în coşuri şi chiar celui al shkeenilor, conferea Oraşului un iz aparte.

Desigur, zgomotul era prezent, ca un atribut constant. Copii fluierând, shkeeni vorbind tare cu mormăieli, icnete şi scârţâieli, scheunătorii scheunând, şi cărucioare bocănind peste pietre. Lya şi cu mine mergeam tăcuţi, ţinându-ne de mână, privind, ascultând, adulmecând şi… citind.

Mă deschisesem complet când intrasem în Oraş, lăsând totul să mă inunde; mergeam, receptiv fără însă a fi concentrat. Eram centrul unei sfere de emoţii – sentimentele se năpusteau spre mine când shkeenii se apropiau şi se estompau pe măsură ce ei treceau mai departe, ocolindu-mă permanent prin copii. Înotam într-un ocean de impresii surprinzătoare.

Ele mă uluiau prin familiaritatea lor. Citisem şi în alte ocazii rase străine; uneori era greu, alteori uşor, însă niciodată plăcut. Hranganii aveau minţi dezagreabile, pline de ură şi fiere, astfel încât mă simţeam murdar când ieşeam de acolo. Fyndii au emoţii atât de slabe că abia le pot citi. Damooshii sunt… cu totul *diferiţi.* Îi citesc bine şi detaliat, dar fără a putea spune că le-am descifrat sentimentele.

Shkeenii însă… părea că mergeam pe o stradă de pe Baldur. Nu, staţi puţin… mai degrabă pe o Colonie Pierdută, unde o aşezare umană a recăzut în barbarie, uitându-şi originile. Acolo sentimentele omeneşti se dezlănţuie, primare, puternice şi adevărate dar mai puţin sofisticate decât pe Vechiul Pământ sau pe Baldur. Aşa erau şi shkeenii: primitivi poate, dar lesne de înţeles. Citeam bucurie şi părere de rău, invidie, mânie, umor, amărăciune, dor, durere. Acelaşi melanj mintal ce mă învăluie oriunde mă deschid.

Lya citea şi ea. Îi simţeam mâna încordată. După un timp, se relaxă. M-am întors spre ea şi-mi citi întrebarea din ochi.

— Sunt oameni, spuse ea. Sunt ca şi noi.

— Pesemne evoluţii paralele, am încuviinţat. Shkeea s-ar putea să fie o Terra ceva mai bătrână, cu câteva diferenţe nesemnificative. Ai însă dreptate. Sunt mai apropiaţi de oameni decât orice altă rasă întâlnită în spaţiu. Am reflectat o clipă: Oare acesta să fie răspunsul la întrebarea lui Dino? Dacă ei sunt ca noi, înseamnă că religia lor va fi mai abordabilă decât una cu *adevărat* străină?

— Nu, Rob, rosti Lya. Nu cred asta. E chiar pe dos. Dacă ei sunt ca noi, n-are sens să meargă atât de doritori la moarte. Înţelegi?

Avea dreptate, bineînţeles. În emoţiile pe care le citisem nu exista nimic sinucigaş, nimic instabil, nimic realmente anormal. Totuşi, fiecare shkeen termina prin a merge la Reunirea Finală.

— Ar trebui să ne concentrăm asupra cuiva, am propus. Amestecul ăsta de gânduri n-o să ne ducă nicăieri.

Am privit în jur, căutând un subiect şi atunci am auzit clopotele.

Răsunau undeva din stânga, aproape pierdute în vacarmul oraşului. Am tras-o de mână pe Lya şi am început să alergăm pe stradă, cotind mereu la stânga de îndată ce şirul de domuri ne permitea.

Dangătele continuau să se audă din faţă, iar noi alergam, traversând curtea cuiva şi escaladând un gărduleţ viu. Apoi o altă curte, o groapă cu bălegar, alte domuri şi, în sfârşit, altă stradă. Acolo i-am găsit pe cei care sunau clopotele.

Erau patru, toţi Membri, târându-şi prin praf robele dintr-o ţesătură roşu-intens, cu clopote mari de bronz în fiecare mână. Le sunau întruna, mişcându-şi înainte şi înapoi braţele lungi, umplând strada cu note ascuţite şi pătrunzătoare. Toţi patru erau vârstnici – lipsiţi de păr şi zbârciţi cu un milion de riduri fine. Zâmbeau însă larg iar shkeenii mai tineri ce treceau pe acolo le răspundeau la zâmbete.

Pe capul lor se afla greeshka.

Mă aşteptasem să găsesc spectacolul hidos, dar n-a fost aşa. Era puţin tulburător, însă numai pentru că ştiam ce înseamnă. Paraziţii păreau nişte stropi strălucitori de gelatină stacojie, variind în mărime de la un neg pulsând pe ceafa unui shkeen, la o pânză roşie şi mişcătoare ce acoperea capul şi umerii celui mai scund, aidoma unei glugi vii. Ştiam că greeshka trăiau consumând substanţele nutritive din sângele shkeenilor.

Şi, încet – oh, cât de încet! – consumându-şi gazda.

Ne-am oprit la câţiva metri de ei, privindu-i. Faţa Lyei era solemnă şi bănuiesc că şi a mea arăta la fel. Toţi ceilalţi zâmbeau, iar dangătele clopotelor erau cântece de bucurie. Am strâns-o pe Lyanna de mână.

— Citeşte, i-am şoptit.

Am citit amândoi.

Eu: citesc clopote. Nu sunetul clopotelor, nu, ci *sentimentele* clopotelor, *emoţia* lor, bucuria intensă, *ding-dang-dong*-ul zgomotos, cântecul Membrilor, comuniunea şi participarea tuturor. Citesc ceea ce simt Membrii scuturând clopotele, fericirea şi anticiparea lor, extazul de a povesti celorlalţi cât de mulţumiţi sunt. Citesc iubire, sosind dinspre ei în valuri uriaşe şi fierbinţi, iubirea pasională dintre bărbat şi femeie, nu afecţiunea diluată a omului ce-şi „iubeşte" semenii. Aceasta era adevărată, puternică şi aproape că mă ardea, scăldându-mă şi cuprinzându-mă. Se iubeau pe ei; iubeau toţi shkeenii, iubeau pe greeshka, se iubeau între ei şi ne iubeau pe noi. Ne iubeau pe noi! Mă iubeau pe *mine* la fel de fierbinte şi sălbatic cum mă iubea Lya, dar lângă dragoste, citeam apartenenţă şi participare. Ei patru erau separaţi, distincţi, dar gândeau aproape ca unul singur, aparţineau lui greeshka şi erau toţi *împreună* legaţi, deşi fiecare continua să rămână el însuşi şi nu-i putea citi pe ceilalţi aşa cum îi citeam eu pe ei.

Dar Lyanna? M-am retras, închizându-mi mintea, şi am privit-o pe Lya. Era palidă, însă zâmbea.

— Sunt minunaţi, spuse ea cu o voce slabă, moale şi întrebătoare.

Cufundat în dragoste, îmi aminteam totuşi cât de mult o iubeam, cum făceam parte unul din celălalt.

— Ce… ce ai citit? am căutat să mă fac auzit peste clopote.

Ea clătină din cap, de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească.

— Ne iubesc, rosti în cele din urmă. Pesemne ştii asta dar, oh!, am simţit-o, ne iubesc *cu adevărat,* şi atât de *profund…* Sub dragostea asta există altă dragoste, şi sub aceea alta şi tot aşa, la nesfârşit. Minţile lor sunt atât de adânci şi atât de deschise… Nu cred c-am citit vreodată atât de profund un om. Totul e acolo, la iveală, viaţa lor, visele, emoţiile, amintirile şi… doar am intrat, am dat o raită cu o privire, o citire. Cu oamenii e mult mai greu. Trebuie să lupt, să scormonesc şi nici atunci nu ajung prea departe. Tu ştii, Robb, tu ştii! Oh, *Robb!*

Veni spre mine, se lipi de trupul meu şi am strâns-o în braţe. Torentul de emoţii care mă inundase fusese pentru ea un uragan. Talentul ei era mai vast şi mai profund decât al meu şi acum era zguduită. Am citit-o când mă cuprinse şi am găsit iubire – o iubire uriaşă – uimire şi fericire, dar în acelaşi timp teamă, o teamă nervoasă străbătând totul.

În jurul nostru, zgomotele se opriră brusc. Unul câte unul, clopotele încetară să se mai legene şi cei patru Membri rămaseră în tăcere pentru o clipă. Unul dintre shkeenii de lângă noi se îndreptă spre ei cu un coş uriaş, acoperit cu o pânză. Cel mai scund Membru dădu pânza la o parte şi aroma plăcintelor cu carne se înălţă pe stradă. Fiecare Membru luă câteva din coş şi, nu peste multă vreme, mestecau fericiţi, iar

plăcintarul le zâmbea. O fetiţă dezbrăcată le oferi un clondir de apă, pe care îl trecură de la unul la altul fără niciun comentariu.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o pe Lya.

Apoi, chiar înainte de a-mi răspunde, mi-am amintit. Citisem în materialele trimise de Valcarenghi. Membrii nu lucrau. Vreme de patruzeci de ani terrani, trăiau şi munceau, dar de la primul termen de Membru până la Reunirea Finală, urma numai veselie şi muzică; rătăceau pe străzi, sunau clopotele, vorbeau şi cântau, iar alţi shkeeni le ofereau mâncare şi băutură. Era o onoare să hrăneşti un Membru şi cel care le oferise plăcintele radia de mulţumire.

— Lya, am şoptit, acum îi poţi citi?

Ea încuviinţă, se îndepărtă de mine şi-i scrută cu o privire încordată, care apoi se relaxă. Mă privi.

— E altfel, rosti ea intrigată.

— Cum?

Ridică nedumerită din umeri.

— Nu ştiu… Continuă să ne iubească, însă gândurile lor sunt, să zicem, mai umane. Adică există niveluri, ştii doar, şi e greu de scormonit, pentru că sunt lucruri ascunse, lucruri pe care şi le ascund chiar şi pentru ei. Nu sunt deschişi, aşa cum au fost înainte. Se gândesc la mâncare şi la gustul ei bun. O senzaţie extrem de puternică. Aproape că simţeam gustul plăcintelor. Dar nu-i la fel.

Am avut o inspiraţie.

— Câte minţi sunt acolo?

— Patru, răspunse Lya. Legate cumva, presupun. Deşi nu… Se opri, confuză, şi clătină din cap: Adică, într-un fel, ei simt emoţiile celorlalţi aşa cum cred că faci tu. Nu însă gânduri, nici detalii. Eu îi puteam citi, însă ei nu se citesc unul pe celălalt. Fiecare este distinct. Când sunau clopotele, erau mai apropiaţi, dar întotdeauna au fost individualizaţi.

Mă simţeam uşor dezamăgit.

— Deci patru minţi. Nu una singură…

— Mda. Patru.

— Şi greeshka?

Era cealaltă idee a mea. Dacă greeshka aveau mintea lor…

— Nimic, răspunse Lya. Ca şi când aş fi citit o plantă sau o stofă. Nici măcar „da – trăiesc”.

Asta era deconcertant. Până şi animalele inferioare au o conştiinţă vagă a vieţii – ceea ce Talentele numesc „da – trăiesc” – de obicei o scânteie slabă, simţită de un Talent major. Lya însă *era* un Talent major.

— Să le vorbim, am propus.

Ea încuviinţă şi ne-am îndreptat spre locul unde Membrii mestecau

plăcintele.

— Salut, am rostit eu stângaci, întrebându-mă cum să-i interpelez. Vorbiţi cumva terrana?

Trei dintre ei mă priviră nedumeriţi. Al patrulea însă, cel mititel, pe capul căruia greeshka era ca o cortină roşie, încuviinţă:

— Da, spuse el cu voce subţire.

Uitasem ce vroiam să-l întreb, însă Lyanna îmi veni în ajutor:

— Îi cunoşti pe Membrii care sunt oameni? întrebă ea.

— Toţi Membrii sunt unul, zâmbi shkeenul.

— Aha, am făcut eu. Da, da, dar nu cunoşti vreunul care arată ca noi? Adică, ştii… înalt, cu păr şi piele roz sau cafenie?

Mă oprisem din nou, stângaci, întrebându-mă cât de bine ştia terrana bătrânul shkeen. Capul său se clătină dintr-o parte în cealaltă.

— Membrii sunt cu toţii diferiţi, însă toţi sunt unul, toţi sunt profani. Necunoscătorii sunt ca tine. Vrei să devii Membru?

— Nu, mulţumesc, i-am răspuns. Unde pot găsi un *om* Membru?

Scutură iarăşi din cap.

— Membrii cântă, sună şi umblă prin Oraşul sacru.

Lya îl citise.

— Nu ştie, îmi zise. Membrii rătăcesc, sunând din clopote. Nu există un traseu anume, nimeni nu ţine vreo socoteală. E absolut aleatoriu. Unii călătoresc împreună, alţii singuri, iar grupurile noi se formează ori de câte ori se întâlnesc alte grupuri mai mici.

— Va trebui să căutăm…

— Mâncaţi, rosti shkeenul.

Scotoci în coş şi scoase două plăcinte aburinde. Puse una în palma mea şi alta în cea a Lyei.

L-am privit neîncrezător.

— Mulţumesc, i-am spus.

Am apucat-o pe Lya cu mâna liberă şi am plecat împreună. Membrii zâmbiră după noi şi începură să sune din clopote, îndată ce am ajuns la jumătatea străzii.

Plăcinta îmi ardea degetele.

— S-o mâncăm? am întrebat-o pe Lya.

Ea muşcă din bucata ei.

— De ce nu? Am mâncat aşa ceva şi aseară la restaurant, nu? În plus, sunt convinsă că Valcarenghi ne-ar fi prevenit dacă alimentele locale ar fi toxice.

Avea dreptate, aşa încât, în timp ce mergeam, am înghiţit o bucată din plăcintă. Era fierbinte, cu adevărat *fierbinte,* fără să semene deloc cu ceea ce consumasem cu o seară în urmă. Plăcintele acelea fuseseră

aurii, pufoase, aromate cu mirodenii de pe Baldur. Versiunea shkeeană era crocantă, iar umplutura de carne picura grăsime şi-mi ardea gura. Era gustoasă şi-mi era foame, aşa că am terminat-o repede.

— Ai mai citit altceva la el? am întrebat-o pe Lya între două muşcături.

Ea înghiţi şi încuviinţă.

— Da. Era fericit, chiar mai mult decât ceilalţi. E mai bătrân. Se apropie de Reunirea Finală şi e surescitat.

Vorbea în stilul ei obişnuit; postefectele citirii Membrilor păreau să se fi estompat.

— De ce? *Va muri.* De ce-i atât de fericit?

— Mă tem că nu-şi analiza senzaţiile, ridică din umeri Lya.

Mi-am lins degetele de grăsime. Ne aflam la o intersecţie; shkeenii treceau pe lângă noi din toate direcţiile şi acum puteam auzi sunetele mai multor clopote, purtate de vânt.

— Alţi Membri, am remarcat. Vrei să-i căutăm?

— Ce o să găsim? Ceva ce nu ştim? Ne trebuie un Membru om.

— Poate că acolo *va fi* şi vreun om.

— Haide! mă privi Lya mustrător. Care sunt şansele?

— Bine, am aprobat. Se făcuse târziu. Atunci, să ne întoarcem. Mâine dimineaţă pornim mai devreme. În plus, probabil că Dino ne aşteaptă la masă.

De data aceasta, cina a fost servită în cabinetul lui Valcarenghi, unde fuseseră aduse câteva piese suplimentare de mobilier. Se dovedi că birourile administraţiei se aflau cu un etaj mai jos, însă Dino prefera să-şi primească oaspeţii sus, unde puteau admira panorama spectaculoasă.

Eram cinci: eu şi Lya, Valcarenghi şi Laurie, plus Gourlay. Laurie preparase mâncarea, asistată de administrator. Am mâncat biftecuri din animale de pe Vechiul Pământ crescute pe Shkeea, plus o garnitură senzaţională de legume, incluzând ciuperci de pe Vechiul Pământ, seminţe de pe Baldur şi corniţe dulci shkeene. Lui Dino îi plăcea să experimenteze şi garnitura era una dintre invenţiile lui.

Lya şi cu mine am povestit cele întâmplate, întrerupţi doar de întrebările inteligente şi la obiect ale lui Valcarenghi. După cină, am băut Veltaar şi am pălăvrăgit. De data asta, întrebările au fost puse de Lya şi de mine, iar Gourlay a dat majoritatea răspunsurilor. Valcarenghi stătea pe o pernă, pe podea, cu un braţ în jurul lui Laurie şi cu un pahar de vin în cealaltă mână. Ni s-a spus că nu eram primele Talente care vizitam Shkeea. Nici primii care să pretindă că shkeenii semănau cu oamenii.

— Poate că asta înseamnă ceva, spuse Gourlay. Deşi, nu ştiu… În tot cazul, *nu* sunt oameni. Nu, dom'le! De pildă, sunt mult mai sociali. Construiesc oraşe de la începutul istoriei lor – dintotdeauna au stat în oraşe, înconjurându-se de alţi semeni. Cooperează în tot soiul de lucruri şi împart totul. De pildă, ei privesc comerţul ca fiind o distribuire mutuală.

— Aici ai perfectă dreptate, râse Valcarenghi. Mi-am pierdut toată ziua la un contract cu un grup de fermieri care n-au mai cooperat cu noi până acum. Vă rog să mă credeţi, nu-i deloc uşor. Ne oferă tot ce le cerem, dacă n-au ei înşişi nevoie de lucrurile respective şi dacă nu i-a mai solicitat nimeni. Dar vor ca pe viitor să le dăm orice ne-ar cere. De fapt, aşteaptă asta ca fiind ceva normal. De fiecare dată când tratăm cu ei, avem de ales: ori le dăm un cec în alb, ori ducem un număr interminabil de discuţii ce se termină cu faptul că ei sunt perfect convinşi de egoismul nostru.

Lya nu era mulţumită.

— Ce-i cu viaţa sexuală? întrebă ea. Din ce ai tradus astă-noapte, am rămas cu impresia că sunt monogami.

— Relaţiile sexuale sunt cam confuze, răspunse Gourlay. Este o situaţie aparte. Vedeţi voi… a face dragoste înseamnă a împărţi totul cu partenerul şi este minunat să împarţi cu toţi. Totuşi împărţirea trebuie să fie reală şi să aibă sens. *Asta* creează probleme.

— Am studiat şi eu problema, interveni repede Laurie. Moralitatea shkeeană insistă că ei îi iubesc pe *toţi.* Totuşi, ei nu pot face aşa, fiindcă sunt prea asemănători oamenilor, prea posesivi. Sfârşesc printr-o relaţie monogamă, deoarece a împărţi, în mod real, sexul cu o singură persoană este mai bine, pentru ei, decât un milion de relaţii fizice superficiale. Individul shkeean ideal împărtăşeşte relaţia sexuală cu oricine şi este la fel de profund în fiecare legătură, dar acesta e un ideal intangibil.

— Parcă astă-noapte un shkeean se învinovăţea pentru că-şi înşelase nevasta, m-am încruntat eu.

— Aşa-i, încuviinţă Laurie, însă vina consta în faptul că relaţiile extraconjugale îi reduseseră participarea alături de nevastă. *Asta* era trădarea. Dacă s-ar fi putut descurca fără a-şi răni soţia, viaţa sexuală ar fi reprezentat realmente împărtăşirea dragostei, constituind o bonificaţie pentru el. Nevastă-sa ar fi fost mândră de soţul ei. E o realizare deosebită pentru un shkeean să reuşească o reunire multiplă şi sinceră.

— Iar una dintre cele mai mari crime pentru ei este să-l laşi pe un altul singur, adăugă Gourlay. Mă refer la punctul de vedere emoţional.

Fără să împartă cu nimeni…

M-am gândit la asta în timp ce Gourlay continua să vorbească. Ne spuse că infracţiunile erau rare printre shkeeni. Lipseau complet crimele. În lunga lor istorie, nu existau asasinate, torturi, închisori sau războaie.

— Sunt o rasă fără ucigaşi, zise Valcarenghi. Asta poate explica un anumit lucru. Pe Vechiul Pământ, culturile cu procentul cel mai mare de sinucigaşi aveau şi cei mai puţini criminali. Iar procentul de sinucideri al shkeenilor este de sută la sută.

— Totuşi ucid animale, am constatat eu.

— Ele nu fac parte din Reunire, replică Gourlay. Reunirea cuprinde tot ceea ce gândeşte, iar făpturile din ea nu pot fi ucise. Shkeenii nu omoară shkeeni, nici oameni sau greeshka.

Lya mă privi, apoi se uită spre Gourlay.

— Greeshka nu gândeşte, murmură ea. Am încercat să-i citesc azi dimineaţă şi n-am obţinut nimic, cu excepţia minţilor shkeenilor pe care se găsesc. Nici măcar un „da – trăiesc”.

— Ştiam asta şi m-a surprins dintotdeauna, făcu Valcarenghi ridicându-se în picioare. Se îndreptă spre bar, luă o sticlă de vin şi ne umplu paharele. Într-adevăr, un parazit fără gândire, totuşi care înrobeşte o rasă inteligentă cum sunt shkeenii. De ce?

Vinul cel nou era bun ca o undă răcoroasă pe gâtlej. L-am băut şi am încuviinţat, amintindu-mi euforia ce ne cuprinsese în cursul dimineţii.

— Poate fi vorba despre droguri, am speculat. Poate că greeshka produc un drog ce oferă plăceri organice. Shkeenii i se supun doritori şi mor fericiţi. Bucuria lor este reală, credeţi-ne. Am simţit-o.

Lyanna privi însă neîncrezătoare, iar Gourlay clătină binevoitor din cap:

— Nu, Robb. Nu-i asta. Am experimentat cu greeshka şi…

Se opri, remarcându-mi sprâncenele ridicate.

— Shkeenii cum au reacţionat? l-am întrebat.

— Nu le-am spus. Sunt convins că n-ar fi fost deloc mulţumiţi. Greeshka este un animal, însă e Dumnezeul lor. Nu-i bine să te joci cu Dumnezeu, ştiţi doar… Multă vreme ne-am abţinut, dar când Gustaffson s-a convertit, bătrânul Stuart a vrut să ştie totul. El a dat ordinul. N-am descoperit însă nimic. Niciun extract care să fi putut constitui un drog, nicio secreţie, nimic! De fapt, shkeenii sunt *singurii* locuitori ai planetei care se supun cu atâta uşurinţă. Ştiţi, am prins un scheunător, l-am legat şi am lăsat un greeshka să se ataşeze de el. Apoi, peste câteva ore, i-am dat drumul. Al naibii era de furios, se agita şi zbiera, atacând creatura de pe capul lui. Şi-a zgâriat ţeasta până la

os, ca să scape de ea.

— Poate că numai shkeenii sunt susceptibili, am încercat cu o ultimă şansă.

— Nu-i aşa, zâmbi moale Valcarenghi. Mai suntem şi noi.

•••

În lift, Lya a fost ciudat de tăcută, aproape retrasă. Am presupus că se gândea la cele discutate. Însă, în clipa când uşa apartamentului se închise în urma noastră, se întoarse către mine şi mă cuprinse în braţe.

Am ridicat palmele şi i-am mângâiat părul castaniu şi moale, uşor surprins de îmbrăţişare.

— Hei, am murmurat, ce s-a-ntâmplat?

Mă privi cu căutătura vampiră, ochi larg deschişi şi fragilitate.

— Iubeşte-mă, Robb, rosti ea precipitat. Te rog. Iubeşte-mă, acum.

Am zâmbit, însă era un zâmbet derutat, nu surâsul meu aşa zis senzual. De obicei, când doreşte să facă dragoste, Lya este un drăcuşor răutăcios, dar acum părea îngrijorată şi vulnerabilă. Nu înţelegeam cauza.

Nu era totuşi momentul să pun întrebări, aşa încât m-am abţinut. Fără o vorbă, am tras-o spre mine, am sărutat-o apăsat şi am intrat împreună în dormitor.

Şi am făcut dragoste, am făcut în mod *adevărat* dragoste, mai mult decât pot face sărmanii Normali. Ne-am unit trupurile într-unul singur şi am simţit-o pe Lya încordându-se, în clipa când mintea ei o căuta pe a mea. În timp ce ne mişcam împreună, m-am deschis către ea, înecându-mă în torentul de iubire, dorinţă şi teamă ce-l revărsa.

Apoi, la fel de iute cum începuse, se termină. Plăcerea ei mă scăldă într-un talaz uriaş şi roşu. M-am alăturat ei pe coama valului şi Lya se încleştă de mine, cu ochii strânşi, şi-l sorbi pe tot.

După aceea, am rămas întinşi în întuneric, lăsând stelele Shkeei să-şi trimită razele prin ferestre. Lya se ghemui cu capul pe pieptul meu, în vreme ce o mângâiam.

— A fost minunat, am rostit eu cu o voce adormită şi visătoare, zâmbind în bezna încărcată de stele.

— Da, răspunse ea atât de încet încât de-abia am putut s-o aud. Te iubesc, Robb, îmi şopti.

— Îhî, am încuviinţat. Şi eu te iubesc.

Se trase de sub braţul meu, se rostogoli pe o parte, îşi propti capul într-o palmă ca să mă vadă şi zâmbi.

— Ştiu, îmi zise. Am citit-o. Mă iubeşti. Ştii şi cât de mult te iubesc eu, nu?

— Sigur, am încuviinţat surâzând.

— Vezi, suntem norocoşi. Normalii au la dispoziţie doar cuvintele. Sărmanii de ei! Cum să *spună* toate astea numai prin cuvinte? Cum pot să ştie? Sunt întotdeauna despărţiţi unul de celălalt, încearcă să se atingă, dar nu reuşesc. Chiar când fac dragoste, chiar în clipele de vârf, rămân mereu despărţiţi. Trebuie să se simtă foarte singuri.

În cele ce spunea era ceva… neliniştitor. Am privit-o în ochii strălucitori şi fericiţi şi m-am gândit.

— Poate, am pronunţat în cele din urmă, dar nu-i ceva rău pentru ei. Pur şi simplu, nu cunosc altă cale. Totuşi încearcă, iubesc şi ei. Uneori, izbutesc să umple golul.

— „Doar o privire şi un glas, apoi, din nou întuneric şi tăcere", cită Lya cu o voce tristă. Suntem norocoşi, nu-i aşa? Avem mult mai multe.

— Suntem norocoşi, am îngânat-o.

M-am întins ca s-o citesc. Mintea ei era un labirint de mulţumire, cu un iz uşor de nostalgie, de tânjală. Însă mai exista şi altceva, undeva adânc, ceva aproape dispărut acum, dar încă detectabil.

M-am ridicat încet.

— Hei, i-am spus. Te îngrijorează ceva. Mai devreme, când am intrat, erai speriată. Ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu nici eu, îmi răspunse. Vocea îi suna derutată şi *într-adevăr* i-am citit deruta. *Mi-a fost frică,* deşi nu pricep motivul. Cred că datorită Membrilor. Mă gândesc întruna cât de mult mă iubeau. Nici măcar nu mă *cunoşteau,* dar mă iubeau atât de mult şi înţelegeau… era aproape ca între noi doi. M-a… nu ştiu… M-a zguduit. Ştii, nu credeam că voi putea fi iubită vreodată în felul ăsta de altcineva decât de tine. Şi erau atât de *apropiaţi,* atât de împreună… Mă simţeam singură, aşa cum ne ţineam de mâini şi vorbeam. Voiam să fiu aproape de *tine* în felul acela. După ce i-am văzut pe ei cum împart totul, m-am temut să fiu singură, îmi dădea senzaţia unui suflet gol. Era înfricoşător. Pricepi?

— Pricep, i-am răspuns, atingând-o uşor cu palma şi cu mintea. Înţeleg. Noi doi ne înţelegem. Suntem împreună aproape la fel de mult ca ei – aşa cum Normalii nu pot fi niciodată.

Lya încuviinţă, zâmbi şi mă strânse în braţe. Am adormit îmbrăţişaţi. Am visat din nou. Apoi, iarăşi, o dată cu venirea zorilor, memoria îmi fură visul. Era frustrant. Visul fusese plăcut, confortabil. Îl doream înapoi, deşi nu-mi aminteam nici măcar despre ce fusese vorba. Dormitorul nostru, scăldat în lumina dimineţii, părea o ruină în comparaţie cu splendorile viziunii mele pierdute.

Lya se trezi mai târziu, cu altă migrenă. De data asta, avea pilulele la îndemână, pe noptieră. Făcu o grimasă şi înghiţi una.

— S-ar putea să fie vinul shkeean, am reflectat eu. Metabolismul tău

respinge ceva din compoziţia lui.

Ea se acoperi cu pătura şi se strâmbă:

— Ha! Aseară am băut Veltaar, nu-ţi mai aminteşti? Tata mi-a dat primul pahar de Veltaar pe când aveam nouă ani. Niciodată nu mi-a dat dureri de cap.

— Excepţia confirmă… am început eu zâmbind.

— Fără glumă. Mă doare rău.

M-am oprit şi am încercat s-o citesc. Avea dreptate. O *durea.* Toată fruntea îi pulsa de durere. M-am retras iute, înainte de a mă molipsi.

— Bine, am încuviinţat, iartă-mă. Totuşi, pilulele te vor ajuta. Între timp, avem treabă de făcut.

Lya încuviinţă. Niciodată nu lăsa munca deoparte.

A doua zi a însemnat o permanentă căutare. Ne-am sculat mult mai devreme, am dejunat iute cu Gourlay, apoi ne-am luat aerocarul de lângă Turn. De data asta, n-am mai coborât la marginea Oraşului. Voiam un Membru care să fie om şi pentru asta trebuia să cercetăm o arie largă. Aşezarea era cea mai mare pe care o văzusem vreodată, cel puţin ca întindere, iar cei o mie de oameni convertiţi se pierdeau între milioanele de shkeeni, dintre care doar ceva mai puţin de jumătate erau Membri.

Am menţinut vehiculul cât mai jos, urcând şi coborând colinele presărate cu domuri, provocând agitaţie pe străzile de sub noi. Desigur, shkeenii mai văzuseră aerocare, totuşi ele păstrau un iz de noutate, în special pentru copii, care încercau să fugă după noi. Ba chiar, am speriat un scheunător făcându-l să răstoarne căruciorul plin de fructe pe care-l trăgea. M-am simţit vinovat şi am ridicat aerocarul mai sus.

Am zărit Membri prin tot oraşul, cântând, mâncând, mergând… şi sunând eternele clopote de bronz. Vreme de trei ore însă, n-am văzut decât Membri shkeeni. Lya şi cu mine conduceam şi priveam pe rând. După emoţiile zilei anterioare, căutarea era monotonă şi obositoare.

În cele din urmă, am găsit totuşi ceva: un grup mare de Membri, vreo zece, strânşi în jurul unui cărucior cu pâine. Doi erau mai înalţi decât ceilalţi.

Am coborât aerocarul de cealaltă parte a colinei şi am mers către ei, lăsând vehiculul înconjurat de o ceată de copii. Când am ajuns, Membrii continuau să mănânce. Opt erau shkeeni, de diferite înălţimi şi culori, cu greeshka pulsându-le pe capete. Ceilalţi doi erau oameni.

Purtau mantiile roşii şi lungi ale localnicilor, şi aveau aceleaşi clopote. Unul dintre ei era un bărbat înalt cu piele flască, de parca recent slăbise mult. Avea păr alb şi creţ, un zâmbet larg şi o mulţime de riduri în jurul ochilor. Celălalt era slăbuţ, mai mic şi cu nas coroiat,

aducând cu o nevăstuică.

Amândoi purtau greeshka pe cap. Parazitul de pe cel slăbuţ nu era mai mare ca un neg, pe când celălalt avea un exemplar uriaş, care-i cobora dincolo de umeri, dispărând sub robă.

Nu ştiu cum, dar de data asta *era* hidos.

Lyanna şi cu mine am pornit spre ei, încercând să surâdem şi să nu citim… cel puţin la început. Zâmbiră când ne văzură, apoi ne salutară cu mâna.

— Bună ziua, rosti bucuros nevăstuica. Nu v-am mai văzut? Sunteţi noi veniţi pe Shkeea?

Mă luase pe nepregătite. Aşteptasem o formulă mistică de întâmpinare sau, eventual, o tăcere totală. Bănuisem că oamenii convertiţi intenţionaseră să devină semi-shkeeni. Greşisem.

— Mai mult sau mai puţin, i-am răspuns şi l-am citit. Era într-adevăr încântat să ne vadă şi radia fericire.

— Am fost angajaţi să vorbim cu cei ca tine, am continuat eu hotărând să fiu sincer.

Nevăstuica zâmbi mai mult decât credeam c-o putea face.

— Sunt Membru şi sunt fericit, spuse el. Îmi face plăcere să vorbim. Mă numesc Lester Kamenz. Ce vrei să ştii, frate?

Lângă mine, Lya se încordă. Am decis s-o las să citească în profunzime, iar eu să întreb.

— Când te-ai convertit Cultului?

— Cultul? repetă Kamenz.

— Reunirea.

El încuviinţă şi m-a izbit similaritatea grotescă dintre mişcarea sa şi cea a shkeenului bătrân pe care-l întâlnisem cu o zi înainte.

— Am fost dintotdeauna în Reunire. Voi sunteţi în Reunire. Tot ce gândeşte există în Reunire.

— Unii dintre noi n-am ştiut asta, am comentat. Dar tu? Când ţi-ai dat seama că eşti în Reunire?

— Acum un an, după timpul Vechiului Pământ. Am fost primit în rândurile Membrilor doar de câteva săptămâni. Să fii Membru este minunat. Sunt fericit. Voi umbla pe străzi şi voi cânta din clopote până la Reunirea Finală.

— Cu ce te ocupai înainte?

— Înainte? se încruntă el. Cândva, lucram cu maşinile. Cu calculatoarele, în Turn. Viaţa mea era însă goală, frate. Nu ştiam că sunt în Reunire şi eram singur. Aveam doar maşinile, maşini reci. Acum sunt Membru, acum… se gândi puţin… nu sunt singur.

Am citit în el şi am găsit bucurie, alături de dragoste. Exista însă şi o

durere, amintirea vagă a unor dureri trecute, înţepătura unor memorii nedorite. Se topiseră oare? Poate că darul făcut de greeshka victimelor sale era uitarea, odihna dulce a minţii şi sfârşitul luptei. Poate…

M-am hotărât să încerc ceva.

— Creatura de pe capul tău, am rostit tăios, este un parazit. Îţi bea sângele chiar în clipa asta, hrănindu-se cu el. Pe măsură ce va creşte, va lua tot mai multe din lucrurile de care tu ai *nevoie* ca să trăieşti. În cele din urmă, va începe să-ţi mănânce ţesuturile. Înţelegi? Se va *hrăni* cu tine. Nu ştiu cât va fi de dureros, însă, indiferent ce vei simţi, în cele din urmă vei *muri.* Asta dacă nu te întorci chiar acum la Turn, pentru ca s-o îndepărteze chirurgii. Sau, poate, ţi-o scoţi singur. De ce nu-ncerci? Apucă de ea şi trage. Dă-i drumul!

La ce mă aşteptasem? La furie? La oroare? La dezgust? N-am avut parte de nimic din toate astea. Kamenz băgă altă bucată de pâine în gură, îmi zâmbi şi tot ce am putut citi a fost dragoste, bucurie şi puţină milă.

— Greeshka nu omoară, vorbi el în cele din urmă. Greeshka dă fericirea şi bucuria Reunirii. Doar cei care nu-l au pe greeshka mor. Ei sunt… singuri. Oh, singuri pe vecie!

Ceva în mintea lui tremură de o teamă bruscă, dar dispăru iute. Am privit-o pe Lya. Continua să citească, încordată şi cu ochi duri. Mi-am întors privirea şi am căutat să formulez altă întrebare. Deodată, însă, Membrii începură să sune. Unul dintre ei începu, clătinând un clopot în sus şi în jos, şi producând un singur dangăt ascuţit. Apoi mişcă cealaltă mână, din nou prima, a doua, un alt Membru i se alătură, şi altul până când toţi sunau iar cântecul clopotelor îmi izbea urechile, în timp ce bucuria, dragostea şi emoţiile lor îmi asaltau iarăşi mintea.

Am zăbovit ca să le savurez. Acolo exista o iubire ce-ţi lua răsuflarea, aproape înspăimântătoare în intensitate şi dogoare, dublată de atâta dăruire, bucurându-te şi minunându-te, încât părea o tapiserie uriaşă de emoţii şi sentimente ce te mângâiau şi te calmau. Ceva li se întâmpla Membrilor atunci când sunau clopotele, ceva îi atingea, îi înălţa şi-i aureola, ceva ciudat şi măreţ, un lucru pe care simplii Normali nu-l puteau sesiza. Eu însă nu eram un Normal. Puteam auzi.

M-am retras încet, cu părere de rău. Kamenz şi celălalt om sunau acum cu vigoare, cu zâmbete largi şi ochi scânteietori ce le transfigurau chipurile. Lyanna continua să citească, încordată. Gura îi era uşor deschisă şi tremura încet.

Am cuprins-o cu braţul şi am aşteptat, ascultând răbdător muzica. Lya citea. După câteva minute, am scuturat-o uşor. Se întoarse şi mă privi cu ochi duri, distanţi, apoi clipi. Ochii i se măriră şi reveni la

normal, scuturând din cap şi încruntându-se.

Derutat, am citit-o. Era straniu. O ceaţă de sentimente ca un vârtej, un amestec dens şi mişcător de emoţii pe care nu reuşeam să le numesc. Îndată ce i-am pătruns în minte, m-am rătăcit, am fost pierdut şi nesigur. Undeva, în ceaţă, exista un hău nesfârşit ce aştepta să mă înghită. Aşa cel puţin simţeam eu.

— Lya, am rostit. Ce se-ntâmplă?

Clătină iarăşi din cap şi privi după Membri cu o expresie în care se citea atât nostalgia cât şi frica. Am repetat întrebarea.

— Nu… nu ştiu, făcu ea. Robb, nu mai vreau să vorbim acum. Să mergem. Am nevoie de timp ca să mă gândesc.

— Bine, am aprobat.

Ce însemnau toate astea? Am prins-o de mână şi am ocolit încet colina, ajungând la panta unde lăsasem aerocarul. Copiii îl escaladaseră din toate părţile. I-am alungat, râzând. Lya rămase locului, cu ochii pierduţi. Aş fi vrut s-o citesc din nou, dar simţeam cumva că i-aş fi încălcat intimitatea.

Am decolat şi am pornit spre Turn, de data asta zburând mai sus şi mai repede. Eu pilotam, iar Lya stătea lângă mine, privind în gol.

— Ai obţinut ceva folositor? am întrebat-o, căutând s-o readuc cu gândurile la misiune.

— Da. Nu. Poate. Suna distrată, ca şi când numai o parte a ei vorbea cu mine. Le-am citit viaţa, la amândoi. Nimic foarte bun. Un omuleţ urât, cu o personalitate urâtă, fără prieteni, fără viaţă sexuală, fără nimic. Trăia singur, îi evita pe shkeeni, nu-i plăceau. De fapt, nu-i plăceau nici oamenii. Totuşi, cumva, Gustaffson l-a pătruns. A ignorat răceala lui Kamenz, glumele răutăcioase, atacurile tăioase. Nu s-a răzbunat, ştii? După un timp, Kamenz a ajuns să-l placă, să-l admire. N-au fost niciodată prieteni în adevăratul sens al cuvântului, însă Gustaffson era fiinţa cea mai apropiată de el.

Se opri brusc.

— Aşa că s-a convertit cu Gustaffson? am anticipat, privind-o iute. Ochii continuau să-i rătăcească.

— Nu, nu de la început. Îi era încă frică, se temea de shkeeni şi-l îngrozea greeshka. Mai târziu însă, când Gustaffson plecase, a început să-şi dea seama cât de goală îi era viaţa. Lucra toată ziua cu oameni care-l dispreţuiau şi maşini cărora nu le păsa, apoi, nopţile, stătea singur citind şi privind holospectacole. Nu trăia cu adevărat. Abia dacă-i atingea pe oamenii din jurul său. În cele din urmă, s-a dus să-l caute pe Gustaffson şi a ajuns convertit. Acum…

— Acum…?

— E fericit, Robb, răspunse ea după o ezitare îndelungată. E realmente fericit. Pentru prima dată în viaţa lui. Înainte nu ştia ce este dragostea. Acum îl copleşeşte.

— Ai găsit multe…

— Da.

Aceeaşi voce distrată, aceeaşi privire pierdută.

— Era deschis, continuă Lya. Existau mai multe niveluri, dar nu era greu să scormoneşti, aşa cum e de obicei… parcă barierele îi slăbeau, aproape prăbuşindu-se…

— Şi celălalt tip?

Ciocăni în bordul de comandă, privindu-şi doar mâna.

— Celălalt? Celălalt era Gustaffson…

Brusc, asta păru s-o trezească, să redevină Lya pe care o ştiam şi o iubeam. Clătină din cap, mă privi, iar glasul şovăielnic i se schimbă într-un torent de cuvinte.

— Robb, fii atent, acela era *Gustaffson!* E Membru de peste un an şi săptămâna viitoare va merge la Reunirea Finală. Greeshka l-a acceptat şi el o doreşte, înţelegi? Pur şi simplu o doreşte şi… şi… oh, Robb, e pe *moarte!*

— Adică va muri peste o săptămână.

— Nu. Adică, da; însă nu la asta mă referem. Pentru el, Reunirea Finală nu înseamnă moartea. El crede în ea, în toată această religie. Greeshka este zeul lui şi i se va alătura. Dar înainte, şi acum, este pe moarte. Are Ciuma Lentă, Robb. E un caz incurabil. Îl mănâncă pe dinăuntru de mai bine de cincisprezece ani. A contractat-o pe Coşmar, în mlaştini, unde i-a murit familia. Deşi nu-i o planetă pentru oameni, el a activat acolo ca administrator al unei baze de cercetări – o funcţie pe termen scurt. Ai lui locuiau pe Thor, erau doar în vizită, însă nava a suferit un accident. Gustaffson a înnebunit şi a încercat să ajungă la ei, dar costumele pe care le-a luat erau defecte şi sporii le-au penetrat. În plus, când a ajuns, muriseră cu toţii. A suferit îngrozitor, Robb. Atât din cauza Ciumei Lente, cât mai ales de pierderea familiei. Îi iubea realmente, iar după accident n-a mai fost niciodată acelaşi om. I s-a încredinţat Shkeea, ceva în genul unei recompense, ca să nu se mai gândească la grozăvie, dar n-a putut uita nimic. Am văzut totul, Robb. Era o imagine extraordinar de vie. N-o poate uita. Copiii se aflau în navă, protejaţi înapoia pereţilor, însă sistemul de supravieţuire s-a defectat şi au murit. Nevasta lui, însă… oh, Robb!… a luat un costum şi a încercat să plece după ajutor, iar afară erau *creaturile* acelea, şerpii uriaşi de pe Coşmar…

Am înghiţit un nod, simţind greaţă.

— Viermii-mâncători, am şoptit.

Citisem despre ei şi văzusem holo-uri. Îmi puteam imagina tabloul citit de Lya în memoria lui Gustaffson şi nu era deloc plăcut. Mă simţeam aproape bucuros că nu aveam Talentul ei.

— Erau ghiftuiţi când Gustaffson a ajuns acolo. Ştii… i-a omorât cu arma cu ultrasonice.

Am clătinat din cap.

— N-aş fi crezut că astfel de lucruri s-au întâmplat într-adevăr.

— Nu, răspunse Lya. Nici lui Gustaffson nu-i venea să creadă. Fuseseră atât… atât de *fericiţi* înainte de asta, înainte de nenorocirea de pe Coşmar. Îşi iubea nevasta şi erau cu adevărat apropiaţi, iar cariera lui fusese strălucită. Ştii, n-ar fi trebuit să meargă pe planetă. Acceptase postul pentru că era o provocare, pentru că nimeni altul nu l-ar fi luat. Ăsta-i alt lucru care-l roade şi-şi aminteşte întruna. El… ei… vocea Lyei se poticni. Ei credeau că sunt *norocoşi…*

Nu mai aveam ce spune. Am rămas tăcut şi am pilotat, gândindu-mă, simţind o versiune aproximativă, diluată, a ceea ce trebuie să fi fost durerea lui Gustaffson. După un timp Lya reîncepu să vorbească cu glas moale, încet şi gânditor.

— Totul exista acolo, Robb. El însă se simţea împăcat. Îşi amintea totul, inclusiv cât a suferit, dar nu-l mai obseda ca altădată. Îi părea doar rău că ei nu-l însoţeau. Îi părea rău că muriseră fără Reunirea Finală. Aproape ca shkeeana aceea, ţi-o aminteşti? Cea de la Adunare? Cu fratele ei?

— Mi-o amintesc.

— Exact aşa. Iar mintea îi era deschisă. Mai mult ca a lui Kamenz… mult mai mult. Când suna din clopote, toate nivelurile îi dispăreau şi totul era chiar la suprafaţă – toată dragostea, durerea… totul. Întreaga lui viaţă, Robb. Pentru o clipă, i-am împărţit cu el viaţa. Şi toate gândurile… văzuse peşterile Reunirii… a coborât odată, acolo, înainte de convertire. Am…

Altă tăcere ce se lăsă peste noi, întunecând aerocarul. Ne apropiam de marginea Oraşului shkeean. În faţa noastră, Turnul spinteca bolta, strălucind în soare. Începuseră să se vadă domurile şi arcadele sclipitorului oraş omenesc.

— Robb, rosti Lya. Opreşte aici. Ştii, vreau să mă gândesc. Întoarce-te fără mine. Vreau să umblu puţin printre shkeeni.

Am privit-o, încruntându-mă:

— Să umbli? Este o distanţă mare până la Turn, Lya.

— N-o să se întâmple nimic. Te rog. Lasă-mă să mă gândesc singură.

Am citit-o. Ceaţa gândurilor revenise, mai densă ca oricând, vrâstată de culorile spaimei.

— Eşti sigură? am întrebat-o. Eşti speriată, Lyanna. De ce? Ce s-a întâmplat? Viermii-mâncători sunt departe.

Mă privi chinuită.

— Te rog, Robb.

Nu ştiam ce altceva să fac, aşa încât am oprit.

Pe drumul de întoarcere, m-am gândit şi eu. La spusele Lyannei şi la cele citite de ea, la Kamenz şi Gustaffson. Am căutat să mă concentrez asupra problemei pe care trebuia s-o rezolvăm. Am încercat să nu mă gândesc la Lya şi la ceea ce o frământa. Mi-am zis că lucrurile se vor rezolva de la sine.

Întors la Turn, n-am pierdut timpul. Am mers direct la cabinetul lui Valcarenghi. L-am găsit singur, dictând într-un aparat pe care-l închise când am intrat.

— Bună, Robb, începu el. Unde-i Lya?

— Se plimbă. Vrea să se gândească. M-am gândit şi eu, şi cred că-ţi pot da un răspuns.

Îşi ridică sprâncenele, aşteptând.

— L-am găsit pe Gustaffson, am rostit aşezându-mă, şi Lya l-a citit. Cred că-i limpede de ce s-a convertit. Pe dinăuntru, era un om distrus, indiferent cât de mult zâmbea. Greeshka a însemnat sfârşitul durerilor lui. Îl însoţeşte un alt convertit, un anume Lester Kamenz – tot un individ chinuit, un om singur care nu avea pentru ce trăi. De ce nu s-ar fi convertit? Verifică-i şi pe ceilalţi care au îmbrăţişat Cultul şi fac prinsoare că vei găsi o legătură. Cei mai pierduţi şi mai vulnerabili, rataţii, izolaţii aceia s-au îndreptat spre Reunire.

— Bine, sunt de acord, încuviinţă Valcarenghi. Psihologii noştri au intuit lucrul ăsta de mult timp. Totuşi, nu acesta este răspunsul. Bineînţeles, luaţi în ansamblu, convertiţii reprezintă nişte cazuri speciale, nu neg asta. Dar de ce să-şi caute refugiu în Cultul Reunirii? Psihologii n-au putut oferi un răspuns. Ia-l pe Gustaffson… Te rog să mă crezi, era un tip tare. Nu l-am cunoscut personal, însă îi cunosc cariera. A avut nişte posturi foarte grele. Pe multe le-a acceptat tocmai din motivul ăsta. Ar fi putut ocupa funcţii liniştite, dar nu-l interesau. Am auzit de accidentul de pe Coşmar. Într-un fel, este un caz celebru. Phil Gustaffson nu era însă bărbatul care să se lase înfrânt, nici chiar de o asemenea tragedie. Din ceea ce-mi spune Nelse, şi-a revenit foarte repede. A venit pe Shkeea şi, realmente, a pus lucrurile la locul lor, făcând ordine în haosul lăsat de Rockwood. El a fost iniţiatorul primului contract comercial şi i-a făcut pe shkeeni să înţeleagă ce vrem, ceea ce

nu-i deloc uşor. Era aşadar un om competent, talentat, care îşi făcuse o carieră din a înfrânge dificultăţile şi a-i conduce pe oameni. A trecut printr-un coşmar personal, însă acesta nu l-a îngenuncheat. Era mai echilibrat ca oricând. Şi, deodată, se întoarce spre Cultul Reunirii şi acceptă o sinucidere grotescă. De ce? Spui că pentru a scăpa de durere? E o teorie interesantă, dar mai există şi alte moduri de a pune capăt durerii. Între Coşmar şi greeshka au trecut mulţi ani. În tot acest interval, Gustaffson n-a fugit dinaintea durerii. Nu s-a apucat de băutură, de droguri, sau alte modalităţi obişnuite de evadare din realitate. N-a plecat pe Vechiul Pământ, pentru ca un psiholog-psihiatru să-l cureţe de amintiri – şi crede-mă, ar fi putut s-o obţină gratuit dacă ar fi vrut. După accidentul de pe Coşmar, Biroul Coloniilor ar fi făcut orice pentru el. A mers mai departe, şi-a înghiţit durerea, a reconstruit. Ca deodată, brusc, să se convertească. Da, fără îndoială, durerea l-a făcut mai vulnerabil. Însă altceva l-a atras, ceva ce-i oferea Reunirea, ceva ce nu putea găsi în vis sau în ştergerea memoriei. Acelaşi lucru este valabil pentru Kamenz şi pentru ceilalţi. Aveau alternative, alte căi de a spune „nu" vieţii. Le-au ignorat. În schimb, au ales Reunirea. Înţelegi ce vreau să zic?

Înţelegeam, bineînţeles. Răspunsul meu nu fusese deloc o soluţie şi mi-am dat seama. Dar şi Valcarenghi greşea în unele aspecte.

— Da, am răspuns. Cred că va mai trebui să cercetăm. Am zâmbit uşor. Mai este, totuşi, ceva. De fapt, Gustaffson nu şi-a înfrânt niciodată durerea. Lya a fost foarte clară în privinţa asta. Suferinţa a stat tot timpul înăuntrul lui, rozându-l. N-a lăsat-o însă să iasă de acolo.

— Asta-i o victorie, nu? întrebă Valcarenghi. Dacă-ţi ascunzi atât de bine rănile, încât nimeni să nu ştie de ele…

— Nu ştiu. Nu cred. Oricum… există şi un alt amănunt. Gustaffson are Ciuma Lentă. E pe moarte. O duce aşa de ani de zile.

Expresia administratorului se schimbă pentru o clipă:

— Asta nu ştiam, însă îmi susţine ipoteza. Am citit că optzeci la sută dintre victimele Ciumei Lente optează pentru eutanasie, dacă se află pe o planetă unde procedura este legală. Gustaffson era administratorul planetar. Ar fi *putut* s-o legalizeze. Dacă a refuzat atâţia ani sinuciderea, de ce s-o aleagă tocmai acum?

La întrebarea asta, n-aveam niciun răspuns. Lyanna nu mi-l dăduse, dacă îl cunoştea. Nu ştiu unde puteam găsi unul, doar dacă…

— Peşterile, am rostit brusc. Peşterile Reunirii. Trebuie să asistăm la o Reunire Finală. Probabil că acolo se întâmplă ceva care să justifice convertirile. Dă-ne o şansă să vedem despre ce-i vorba.

— Bine, zâmbi Valcarenghi. Asta se poate aranja. Mă aşteptam să se

ajungă aici. Totuşi, te previn că nu-i deloc plăcut. Am coborât şi eu acolo, aşa încât ştiu despre ce vorbesc.

— E în regulă. Dacă crezi că citirea lui Gustaffson a fost plăcută, ar fi trebuit s-o vezi pe Lya după ce terminase. Acum încearcă să uite totul.

Asta, decisesem, fusese ceea ce o tulburase.

— Reunirea Finală, am continuat, nu poate fi mai groaznică decât amintirile de pe Coşmar.

— Atunci, e-n regulă. O să aranjez pentru mâine. Bineînţeles, o să vin şi eu. Nu vreau să risc să vi se întâmple ceva.

Am încuviinţat. Valcarenghi se ridică.

— Perfect, adăugă el. Până atunci, să ne gândim la lucruri mai plăcute. Ai vreun plan pentru cină?

•••

Am ajuns într-o imitaţie de restaurant shkeean, administrat de oameni, împreună cu Gourlay şi Laurie Blackburn. Am conversat mai mult generalităţi: sport, politică, arte, anecdote şi alte lucruri de soiul ăsta. Cred că toată seara n-a existat nici măcar o singură referire la shkeeni sau la greeshka.

Când am revenit în apartament, am găsit-o pe Lyanna aşteptându-mă. Era în pat şi citea un volum din bibliotecă, o carte de poezii de pe Vechiul Pământ. Ridică ochii.

— Bună, am spus. Cum a fost plimbarea?

— Lungă. Un zâmbet îi înflori pe chipul palid, apoi dispăru. Am avut însă vreme să mă gândesc. La după-amiaza de astăzi, la ziua de ieri, la Membri… şi la noi.

— La noi?

— Robb, mă iubeşti?

Pusese întrebarea pe un ton normal, însă cu un glas plin de curiozitate. Ca şi cum n-ar fi ştiut. Ca şi cum, *într-adevăr* n-ar fi ştiut. M-am aşezat pe pat, i-am luat mâna şi am încercat să surâd.

— Bineînţeles, am răspuns. Tu ştii asta, Lya.

— Da. Aşa-i. Mă iubeşti, Robb, mă iubeşti cu adevărat. Atât cât poate iubi un om. Dar…

Se opri. Clătină din cap, închise cartea şi suspină:

— Dar suntem încă departe, Robb. Suntem încă departe.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Despre după-amiaza de azi. Am fost atât de zăpăcită şi de speriată. Nu eram sigură de ce, şi atunci m-am gândit. Când i-am citit, Robb… am fost acolo, cu Membrii, împărţindu-i pe ei şi dragostea lor. Realmente, am fost acolo. Şi… nu mai voiam să ies. Nu voiam să-i părăsesc, Robb. Când am făcut-o, m-am simţit izolată, cu rădăcinile

tăiate.

— E vina ta, am murmurat. Am încercat să-ţi vorbesc. Erai însă prea cufundată în gânduri..

— Să vorbim? La ce-i bun vorbitul? Bănuiesc că-i un fel de comunicare, dar *chiar* aşa să fie? Aşa crezusem şi eu, până mi-a fost educat Talentul. După aceea, cititul minţilor părea să fie adevărata comunicare, modul real în care poţi ajunge la altă persoană, la cineva ca tine. Acum însă nu mai sunt sigură. Membrii – când sunau din clopote – erau atât de *împreună,* Robb. Toţi erau legaţi între ei. Aproape ca noi, atunci când facem dragoste. Şi, de asemenea, se iubeau unul pe celălalt. Ne iubeau şi pe noi, extraordinar de intens… Am simţit… nu ştiu… Dar Gustaffson mă iubeşte la fel de mult ca tine. Nu… Mă iubeşte mai mult.

Era palidă când a rostit cuvintele astea, cu ochii largi, pierduţi şi singuri. Am simţit un fior brusc, ca un vânt rece, răvăşindu-mi sufletul. N-am spus nimic. Am privit-o şi mi-am umezit buzele. Şi am sângerat.

Cred că îmi zări durerea din ochi. Sau o citi. Se întinse şi-mi mângâie mâna.

— Robb, te rog… Nu vreau să te fac să suferi. Nu eşti numai tu. Este vorba de noi toţi. Ce avem *noi,* în comparaţie cu ei?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Lya.

Jumătate din mine voia să plângă în hohote. Cealaltă jumătate dorea să urle. Le-am înfrânat pe amândouă şi mi-am păstrat glasul potolit. Pe dinăuntru, însă, nu eram potolit, nu eram deloc potolit.

— Mă iubeşti, Robb? Din nou. Visătoare.

— Da!

Aprig. O provocare.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Ştii şi tu ce înseamnă. La naiba, Lya, *gândeşte-te!* Aminteşte-ţi tot ce am, avut, tot ce am împărţit împreună. *Asta* înseamnă dragostea, Lya. Asta! Noi suntem cei norocoşi, îţi aduci aminte? Ai spus-o chiar tu. Normalii au doar atingerea, glasul, apoi înapoi în bezna lor. Abia se pot găsi unul pe celălalt. Sunt singuri. Pe vecie! Orbecăie… Încearcă, mereu şi mereu, să evadeze din izolarea lor, dar eşuează de fiecare dată. Nu însă şi noi. Noi am găsit calea, ne cunoaştem unul pe celălalt atât cât va putea vreodată un om să-l cunoască pe un altul. Nu există nimic care nu ţi-aş spune sau n-aş împărţi cu tine. Am spus asta şi-nainte şi ştii că-i adevărat, o poţi citi în mine. *Asta-i dragostea,* la dracu'! *Nu-i aşa?*

— Nu ştiu, răspunse ea cu glas trist şi înăbuşit.

Fără niciun zgomot, fără un suspin măcar, începu să plângă. În

vreme ce lacrimile îi şiroiau pe obraji, porni să vorbească:

— Poate că da, poate că asta înseamnă dragoste. Aşa am crezut şi eu, întotdeauna. Acum însă nu mai ştiu. Dacă ceea ce există între noi doi este dragoste, atunci cum se numeşte ceea ce am simţit azi după-amiază, ceea ce am atins şi am împărtăşit? Oh, Robb, şi eu te iubesc, ştii doar! Încerc să împart cu tine. Vreau să împart ceea ce citesc, ceea ce simt. Dar nu pot. Nu suntem legaţi. Nu te pot face să înţelegi. Eu sunt aici tu eşti acolo, ne putem atinge, putem face dragoste şi putem vorbi, însă tot nu suntem laolaltă. Înţelegi? Înţelegi? Sunt singură. Iar în după-amiaza asta, *n-am mai fost.*

— Nu eşti singură, la dracu'! am izbucnit brusc. Sunt aici. I-am strâns mâinile. Simţi? Auzi? Nu eşti singură!

— Vezi că nu-nţelegi? clătină ea din cap. Şi n-am cum să te fac să-nţelegi. Ai spus că ne cunoaştem unul pe celălalt atât cât un om poate cunoaşte un altul. Ai dreptate. Dar cât de mult se pot cunoaşte oamenii între ei? Nu sunt, de fapt, cu toţii izolaţi? Fiecare, singur, într-un univers imens, întunecat şi pustiu? Ne păcălim pe noi înşine, când ne gândim că acolo mai există cineva. Sfârşitul, sfârşitul rece şi însingurat ne găseşte numai pe noi, singuri, în beznă. Eşti acolo, Robb? Cum pot eu să ştiu? Vei muri cu mine, Robb? Şi atunci, vom fi împreună? *Acum* suntem împreună? Spui că suntem mai norocoşi decât Normalii. Am zis-o şi eu. Ei au doar atingerea şi glasul, nu-i aşa? De câte ori am repetat asta? Dar *noi* ce avem? Atingerea şi, poate, două glasuri. N-ajunge. Mi-e frică. Mi s-a făcut frică.

Începu să suspine. Instinctiv, m-am întins, am cuprins-o în braţe şi am mângâiat-o. Am rămas tăcuţi, în timp ce ea plângea la pieptul meu. Am citit-o iute şi i-am zărit durerea, singurătatea, dorinţa, toate învolburate într-o furtună întunecată de spaimă. Şi, deşi o atingeam, o mângâiam şi-i şopteam – mereu şi mereu – că va fi bine, că eram cu ea, că nu era singură, ştiam că nu va fi îndeajuns. Între noi apăruse brusc o prăpastie, un hău întunecat care creştea întruna, iar eu nu mă pricepeam să clădesc o punte. Lya, Lya mea plângea şi avea nevoie de mine, eu la rându-mi aveam nevoie de ea, însă n-o puteam ajunge. Atunci mi-am dat seama că plângeam.

Am stat îmbrăţişaţi, în tăcere, aproape o oră. În cele din urmă, lacrimile au secat. Lya îşi lipi trupul de mine, atât de strâns încât abia mai puteam respira şi eu i-am răspuns îmbrăţişării.

— Robb, şopti ea. Ai spus… ai spus că noi într-adevăr, ne cunoaştem unul pe celălalt. Ai repetat mereu lucrul ăsta şi, uneori, spui că eu sunt *exact* ceea ce-ţi trebuie, că sunt perfectă.

Am încuviinţat, dorind să cred.

— Aşa-i.

— Nu, făcu ea, poticnindu-se, silind cuvântul, luptându-se să-l pronunţe. Nu-i *aşa.* Te citesc, da. Aud cuvintele cum ţi se învârt în minte, atunci când formezi o frază înainte s-o rosteşti. Te aud cum te dispreţuieşti, când faci vreo prostie. Şi-ţi văd amintirile, unele amintiri, retrăindu-le împreună cu tine. Toate sunt însă suprafaţa, Robb, vârful aisbergului. Dedesubt e mult mai mult din *tine.* Jumătăţi de gânduri ce plutesc şi pe care nu le pot prinde. Emoţii ce nu le ştiu numi. Pasiuni pe care ţi le înfrânezi şi amintiri de care nici tu nu mai ai habar. Uneori pot ajunge la nivelul acela. Uneori… Dacă lupt până la epuizare. Când ajung însă acolo, ştiu – *ştiu* – că dedesubt există *alt* nivel. Şi altul, şi altul, mai jos, tot mai jos. Nu le pot ajunge, Robb, deşi fac parte din tine. Nu te cunosc. Nu te pot cunoaşte. Nici chiar tu însuţi nu te poţi cunoaşte, înţelegi? Cât despre mine – tu mă cunoşti? Nu. Ba chiar mai puţin. Ştii ceea ce-ţi spun eu şi eu îţi spun adevărul, dar poate că nu pe tot. Îmi citeşti emoţiile, sentimentele superficiale – durerea unui deget lovit, un fulger de enervare, plăcerea pe care o simt când facem dragoste. Asta înseamnă că mă cunoşti? Dar nivelurile şi subnivelurile *mele?* Dar lucrurile pe care nici eu nu le ştiu? Le cunoşti *tu?* Cum, Robb? Cum?

Clătină din nou din cap, cu gestul acela aparte pe care îl făcea de câte ori era nedumerită.

— Totuşi, spui că sunt perfectă şi că mă iubeşti. Sunt exact ceea ce-ţi trebuie. Dar *sunt* oare? Robb, *eu îţi citesc gândurile.* Ştiu când vrei să fiu sexy, aşa că sunt sexy. Văd ce te frământă şi te pot ajuta. Ştiu când vrei să fiu serioasă şi când să glumesc. Ştiu ce glume să fac. Niciodată ironii, nu-ţi place să răneşti oamenii, sau să-i vezi răniţi. Tu râzi *cu* oamenii, nu râzi *de* ei, iar eu râd cu tine şi te iubesc pentru gusturile tale. Ştiu când vrei să vorbesc şi când să tac. Ştiu când vrei să fiu tigroaica ta cea mândră, telepata ta extraordinară şi când doreşti să fiu o fetiţă neajutorată care-şi caută adăpost în braţele tale. Şi *sunt* toate astea, Robb, pentru că tu vrei aşa, pentru că te iubesc, pentru că simt bucuria din mintea ta la fiecare lucru pe care-l fac *aşa cum doreşti tu.* Nu plănuiesc niciodată să fac aşa, dar se-ntâmplă. Nu-mi păsa şi nu-mi pasă. În majoritatea timpului, nu eram nici măcar conştientă. Şi tu faci acelaşi lucru. Te-am citit. Nu poţi însă citi ca mine, aşa încât, uneori, ghiceşti greşit – eşti spiritual atunci când aş dori o înţelegere tăcută, sau te joci de-a masculul feroce când eu am vrut un băieţel pe care să-l alint. Totuşi de cele mai multe ori ghiceşti corect. Şi, în plus, încerci, *încerci* în permanenţă. Eşti însă *tu,* într-adevăr? Sunt *eu,* într-adevăr? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu eram perfectă, dacă eram eu însămi, cu

toate greşelile mele şi cu lucrurile care ţie nu ţi-ar plăcea să le fac? *Atunci,* m-ai fi iubit? Nu ştiu. Gustaffson şi Kamenz m-ar fi iubit însă. Asta ştiu, Robb. Am văzut-o. Pe *ei* îi cunosc. Nivelurile lor… au dispărut. Pe ei îi CUNOSC şi, dacă mă întorc la ei, pot împărţi cu ei mai mult decât cu tine. Cred de asemenea că şi ei mă cunosc, îmi ştiu adevărata fiinţă. Şi mă iubesc. Înţelegi? *Înţelegi?*

Dacă înţelegeam? Nu ştiu. Eram zăpăcit. Aş fi iubit-o pe Lya dacă ar fi fost „ea însăşi"? Dar ce însemna „ea însăşi"? Cum putea fi diferită de Lya pe care o ştiam? Credeam că am iubit-o şi o voi iubi întotdeauna… dar dacă adevărata Lya nu era Lya mea? Ce iubeam eu? Conceptul abstract şi ciudat al unei fiinţe omeneşti, sau trupul, glasul şi personalitatea pe care le consideram Lya? Nu ştiam. Nu ştiam cine era Lya, sau cine eram eu, sau ce naiba însemnau toate astea. Mi-era teamă. Poate că nu putusem simţi ce simţise ea în după-amiaza aceea. Ştiam însă ce simţise atunci. Eram singur şi aveam nevoie de cineva.

— Lya, i-am spus. Lya, să încercăm. Nu trebuie să renunţăm. Putem ajunge unul la celălalt. Există o cale, calea noastră. Am mai făcut asta. Vino, Lya, vino cu mine, vino la mine.

În timp ce vorbeam, am dezbrăcat-o şi ea îmi răspunse, iar mâinile ei mi se alăturară. Când am rămas goi, am început s-o mângâi încetişor şi ea pe mine. Minţile noastre s-au întins una spre cealaltă. S-au atins şi au căutat ca niciodată până atunci. O puteam simţi, înlăuntrul capului meu, scormonind. Adânc, şi mai adânc. În jos. M-am deschis înspre ea, mi-am predat toate secretele mărunte pe care le ţineam ascunse, i-am dezvăluit tot ceea ce-mi puteam aminti, succesele şi ruşinile, clipele frumoase şi durerile, momentele când rănisem pe cineva, clipele când fusesem rănit, plânsetele de unul singur, temerile pe care nu voiam să le recunosc, prejudecăţile cu care luptasem, mândriile pe care le învinsesem, păcatele prosteşti ale adolescenţei. Toate. Totul. N-am îngropat nimic. N-am ascuns nimic. M-am dăruit cu totul ei, Lyei, Lyei *mele.* Trebuia să mă cunoască.

Şi ea, de asemenea, mi se dărui. Mintea îi era o pădure prin care rătăceam, vânând frânturi de emoţii: teama, dorinţa şi, deasupra lor, dragostea, lucrurile mai vagi de dedesubt, sentimentele pe jumătate formate, afundate adânc în desişuri. Nu am Talentul Lyei, citesc doar sentimente, nu şi gânduri. Atunci însă am citit gânduri pentru prima şi ultima dată, gânduri cu care mă împroşca pentru că nu le mai văzusem niciodată până atunci. Nu le puteam descifra pe toate, însă cu multe am reuşit.

O dată cu mintea, i se deschise şi corpul. Am pătruns-o şi am fost laolaltă, un singur trup, minţi îngemănate, atât cât se pot uni două fiinţe

omeneşti. Am simţit plăcerea inundându-mă cu valuri uriaşe şi măreţe, plăcerea mea, plăcerea ei, amândouă laolaltă, clădindu-se una pe cealaltă şi am plutit o eternitate pe creasta talazului ce se apropia de un ţărm îndepărtat. În cele din urmă, când se izbi de plaja aceea, amândoi am juisat şi pentru o clipă – o frântură de clipă – n-am putut spune care orgasm era al ei şi care al meu.

Apoi însă a trecut. Zăceam cu trupurile unite, pe pat. Sub lumina stelelor. Nu era însă un pat, ci plaja – plaja întinsă şi întunecată, iar deasupra nu exista nicio stea. Un gând mă atinse uşor, un gând care nu-mi aparţinea. Gândul Lyei. Suntem pe o câmpie, gândea ea şi am văzut că avea dreptate. Valurile ce ne aduseseră acolo dispăruseră. Rămăsese o câmpie uriaşă şi întunecată care se întindea în toate direcţiile, cu forme neclare mişcându-se la orizont. *Suntem aici ca pe o câmpie întunecoasă,* gândi Lya. Atunci mi-am dat seama ce erau formele acelea şi ce poezie citise ea.

Am adormit amândoi.

M-am trezit, singur.

•••

Camera era cufundată în beznă. Lya dormea ghemuită în celălalt capăt al patului. Era devreme, probabil înaintea zorilor. Nu puteam fi însă sigur. Mă simţeam agitat.

M-am ridicat şi m-am îmbrăcat în linişte. Încercam nevoia să mă plimb, să mă gândesc, să pun lucrurile cap la cap. Unde s-o fac? Îmbrăcându-mi tunica, am simţit în buzunar o cheie. Mi-am amintit: cabinetul lui Valcarenghi. La ora aceea, trebuia să fie pustiu. Poate că priveliştea m-ar fi ajutat să-mi adun gândurile.

Am ieşit, am căutat liftul şi am ţâşnit în sus, în sus, tot mai sus spre vârful Turnului, apexul de oţel al provocării adresate de om shkeenilor. Cabinetul era întunecat, mobilele distingându-se ca nişte umbre negre. Se zărea doar lumina stelelor. Shkeea este mai apropiată de centrul galaxiei decât Vechiul Pământ sau Baldurul. Stelele alcătuiesc un covor strălucitor pe cerul nopţii. Unele sunt foarte apropiate şi ard ca nişte focuri roşii sau alb-albastre pe fundalul negru. În biroul lui Valcarenghi, toţi pereţii erau din sticlă. M-am îndreptat spre unul şi am privit afară. Nu gândeam, doar simţeam. Mi-era frig, şi mă simţeam mic şi pierdut.

Apoi, înapoia mea, o voce moale a rostit „salut". Abia am auzit-o.

M-am întors de la fereastră, însă din ceilalţi pereţi m-au întâmpinat stelele. Într-unul dintre scaunele joase, învăluită în umbre, stătea Laurie Blackburn.

— Salut, i-am răspuns. N-am vrut să deranjez. Credeam că nu mai este nimeni pe-aici.

Ea zâmbi. Un zâmbet deschis pe o figură deschisă, lipsit însă de ironie. Părul îi cădea în valuri roşcate peste umeri şi era îmbrăcată în ceva lung şi transparent. Prin falduri îi zăream liniile dulci şi nu făcu niciun efort să le ascundă.

— Vin adeseori aici, îmi spuse. De obicei, noaptea, când Dino doarme. Este un loc unde te poţi gândi.

— Da, am răspuns surâzând. Aşa cred şi eu.

— Stelele sunt frumoase, nu?

— Da.

— Îmi plac şi mie. Eu… Ezită, apoi se scula şi se îndreptă spre mine. O iubeşti pe Lya?

O întrebare ca un baros. Mai ales într-un asemenea moment. Cred însă că am reacţionat bine. Mintea îmi rămăsese tot la discuţia cu Lya.

— Da, am încuviinţat. Foarte mult. De ce?

Stătea chiar lângă mine, privindu-mi chipul, privind dincolo de el, spre stele.

— Nu ştiu. Uneori mă gândesc la iubire. Ştii, îl iubesc pe Dino. A sosit aici acum două luni, aşa că n-am avut prea mult timp ca să ne cunoaştem. Eu însă îl iubesc deja. N-am mai întâlnit pe nimeni ca el. E bun şi drăguţ şi se descurcă în orice. Nu l-am văzut să nu reuşească în orice ar încerca. Totuşi, nu pare să se chinuie, ca unii bărbaţi. Învinge cu atâta uşurinţă… Are multă încredere în sine şi asta-i atrăgător. Mi-a dat orice i-am cerut, orice.

Am citit-o, i-am văzut dragostea şi îngrijorarea şi am ghicit:

— Cu excepţia lui însuşi.

Mă privi surprinsă, apoi zâmbi:

— Am uitat, eşti un Talent. Bineînţeles că ştii. Ai dreptate… Nu ştiu ce mă îngrijorează. Dino e atât de perfect… I-am spus… în sfârşit totul. Totul despre mine şi despre viaţa mea. Ascultă şi înţelege. Este mereu receptiv, este acolo când am nevoie de el. Dar…

— Relaţia e univalentă, am întrerupt-o.

Era o afirmaţie. Ştiam.

Ea încuviinţă.

— Să nu crezi că ar avea secrete. Nu are. Mi-ar răspunde la orice întrebare. Răspunsurile totuşi nu înseamnă nimic. Îl întreb ce anume îl sperie şi-mi răspunde că nimic şi mă face să-l cred. E foarte raţional, calm. Nu se enervează şi nu s-a enervat niciodată. Nu urăşte oamenii, crede că ura este un lucru rău. N-a simţit niciodată durere sau, cel puţin, aşa *afirmă.* Mă refer la durere sufletească. Cu toate astea, mă înţelege când îi povestesc despre viaţa mea. Odată mi-a spus că defectul lui cel mai mare era lenevia. Dar nu-i deloc leneş, ştiu asta. Să

fie chiar atât de perfect? Îmi spune că-i întotdeauna sigur pe el pentru că *ştie* că-i bun, dar zâmbeşte când o declară, aşa că nu-l pot acuza nici măcar de îngâmfare. Afirmă că crede în Dumnezeu, dar evită subiectul. Dacă încerci să-i vorbeşti serios, te ascultă cu răbdare, sau glumeşte, sau schimbă firul discuţiei. Spune că mă iubeşte, însă…

Am încuviinţat. Ştiam ce avea să urmeze.

Aşa s-a şi întâmplat. Mă privi cu ochi rugători.

— Eşti un Talent. L-ai citit, nu-i aşa? Spune-mi. Te rog, spune-mi!

O citeam. Vedeam cât de mult avea nevoie să ştie, câte griji şi probleme îşi făcea, cât de mult iubea. N-o puteam minţi. Totuşi, îmi venea greu să-i dau răspunsul care îl aveam.

— L-am citit, am răspuns încet, prevăzător, măsurându-mi cuvintele ca pe nişte elixire preţioase. Te-am citit şi pe tine. Ţi-am văzut iubirea, chiar din prima seară, când am cinat împreună.

— Şi Dino?

Vorbele mi s-au poticnit în gât.

— El e… ciudat. Aşa a zis Lya, odată. Îi pot citi cu destulă uşurinţă emoţiile superficiale. Sub ele însă, nimic. Este extrem de bine închis, înzidit. Am senzaţia că singurele lui sentimente sunt cele pe care… îşi *permite* să le simtă. I-am citit încrederea, plăcerea. Am văzut şi îngrijorare, dar niciodată teamă adevărată. Este foarte afectiv faţă de tine, protector. Îi place să se simtă protector.

— Asta-i tot?

O speranţă care te durea.

— Mă tem că da. E înzidit, Laurie. Are nevoie numai de el, numai de persoana lui. Dacă în sufletul lui există iubire, atunci este înapoia acestui zid, ascunsă. Eu n-o pot citi. Se gândeşte mult la tine. Dragostea însă este… altceva. E mai puternică, uneori iraţională şi vine în torente neaşteptate. Dino nu-i aşa sau, cel puţin, nu era când l-am citit eu.

— Închis, repetă ea. Închis faţă de mine. Eu m-am deschis cu totul spre el, dar el n-a făcut-o. Mi-era întotdeauna teamă… chiar când eram împreună, simţeam uneori că, de fapt, el nu era acolo…

Suspină. I-am citit disperarea, singurătatea nesfârşită. Nu ştia ce să facă.

— Plângi dacă vrei, am rostit prosteşte. Uneori ajută. Ştiu asta. Am plâns destul la vremea mea.

Ea nu plânse. Mă privi şi surâse.

— Nu, îmi răspunse. Nu pot. Dino m-a învăţat să nu plâng niciodată. Spune că lacrimile nu rezolvă nimic.

O filosofie tristă. Poate că într-adevăr lacrimile nu rezolvă nimic, dar

ele fac parte din fiinţa omenească. Am vrut să-i spun asta, însă m-am trezit zâmbindu-i.

Laurie ridică privirea.

— Tu plângi, vorbi deodată cu o voce ciudat de încântată. Ce interesant! Într-un fel, depăşeşte orice am auzit vreodată de la Dino. Îţi mulţumesc, Robb. Îţi mulţumesc!

Se ridică pe vârfuri şi mă privi, aşteptând. Puteam citi ceea ce aştepta. Am prins-o şi am sărutat-o, iar ea se lipi strâns de mine. Şi, în tot acest timp, m-am gândit la Lya, spunându-mi că ei nu i-ar fi păsat, că ar fi fost mândră de mine, că ar fi înţeles.

După aceea, am rămas singur în cabinet, privind revărsatul zorilor. Eram extenuat, totuşi mulţumit, într-un fel. Lumina care se înălţa deasupra orizontului alerga după umbrele dinaintea ei şi, deodată, toate temerile ce-mi apăruseră atât de ameninţătoare în cursul nopţii părură prosteşti, lipsite de sens. Eu şi cu Lya, m-am gândit, am clădit o punte peste prăpastie. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, ne-am descurcat şi astăzi. Împreună, vom soluţiona şi problema greeshka. Cu aceeaşi uşurinţă.

Când m-am întors în apartament, Lya dispăruse.

•••

— Am găsit aerocarul în mijlocul Oraşului shkeean, spuse Valcarenghi.

Era calm, exact, convingător. Glasul lui îmi transmitea, fără vorbe, că nu aveam motiv să-mi fac griji.

— Am trimis oameni s-o caute, totuşi Oraşul este mare. Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce?

— Nu, am răspuns amorţit. Nu tocmai. Poate dorea să vadă alţi Membri. Părea… mă rog, aproape obsedată de ei. Nu ştiu.

— Nu-i nimic, avem o poliţie foarte bună. Sunt convins c-o vom găsi. Însă s-ar putea să dureze. V-aţi certat?

— Da. Nu. Într-un fel, deşi n-a fost o ceartă adevărată. A fost ceva ciudat.

— Înţeleg, făcu el, deşi eram convins că nu pricepuse nimic. Laurie mi-a spus că astă noapte ai venit, singur, în cabinet.

— Da. Aveam nevoie să mă gândesc.

— Perfect, spuse Valcarenghi. Să presupunem că Lya s-a trezit şi a vrut şi ea să se gândească. Tu ai venit aici, sus. Ea s-a dus să se plimbe. Poate că voia o zi de pauză, în care să rătăcească prin Oraşul shkeean. A făcut ceva în genul ăsta şi ieri, nu-i aşa?

— Da.

— Aşa că o face din nou. Nu-i nicio problemă. Cu siguranţă că se

întoarce până la cină, zâmbi el.

— Atunci, de ce a plecat fără să-mi spună? Sau de ce n-a lăsat o notiţă sau *altceva?*

— Nu ştiu. Nu-i ceva foarte important.

Chiar nu era? *Nu era?* Stăteam în scaun, cu capul în palme, cu faţa crispată şi transpiram. Brusc, mi s-a făcut foarte frică de ceva ce nu ştiam. Îmi spuneam că n-ar fi trebuit s-o las singură. În vreme ce eram sus cu Laurie, Lyanna s-a trezit singură într-o cameră întunecoasă şi… şi… şi ce? Şi… a plecat.

— Între timp, însă, continuă Valcarenghi, avem altele de făcut. Am aranjat vizita la peşteri.

L-am privit neîncrezător.

— Peşterile? Nu pot merge acolo, nu acum – nu singur.

Suspină adânc, a exasperare.

— Haide, Robb! Nu-i sfârşitul lumii. Lya n-o să păţească nimic. Pare o fată perfect normală şi sunt sigur că-şi poate purta şi singură de grijă. Aşa-i?

Am încuviinţat.

— Până atunci, ne vom ocupa de peşteri. Vreau să terminăm cu problema asta.

— N-o să facem nimic, am protestat eu. Fără Lya n-o să facem nimic. Ea este Talentul major. Eu… eu citesc doar emoţii. Nu pot pătrunde în adânc, aşa cum face ea. N-o să pot face nimic.

— Poate că nu, ridică el din umeri. Excursia este însă aranjată şi n-avem nimic de pierdut. Oricând putem reveni acolo, după ce se întoarce Lya. În plus, o să-ţi facă bine, o să-ţi mai alunge gândurile. În momentul de faţă, nu poţi face nimic pentru Lya. I-am pus pe toţi oamenii disponibili s-o caute, iar dacă ei n-o vor putea găsi, tu nici atât. N-are niciun rost să te mai gândeşti la asta. Acţionează, menţine-te ocupat.

Se întoarse, pornind către lift.

— Haide! Ne aşteaptă un aerocar. Vine şi Nelse.

L-am ascultat. N-aveam chef să mă ocup de problemele shkeenilor, dar argumentele administratorului erau pline de bun simţ. În plus, mă angajase pe mine şi pe Lyanna, şi aveam încă obligaţii faţă de el. M-am gândit că, oricum, puteam încerca.

În timpul zborului, Valcarenghi a stat în faţă cu pilotul, un sergent de poliţie masiv, cu chip parcă dăltuit în piatră. Alesese de data asta un aerocar al poliţiei, ca să poată fi în legătură cu cei aflaţi în căutarea Lyei. Gourlay şi cu mine stăteam pe locurile din spate. Adjunctul desfăşurase o hartă uriaşă şi-mi explica despre peşterile Reunirii

Finale.

— În teorie, peşterile sunt locul de origine al lui greeshka, spuse el. Lucrul este probabil adevărat. Greeshka sunt mult mai mari aici. O să vezi… Peşterile străpung peste tot colinele, departe de Oraşul shkeean, acolo unde ţinutul devine mai sălbatic. Pur şi simplu, este un fagure. Greeshka se găseşte în *toate* peşterile. Cel puţin, aşa am auzit. În câte am fost eu, greeshka exista într-adevăr, şi ca atare, cred ce se spune despre celelalte. Oraşul, oraşul sacru, se pare c-a fost construit *tocmai* datorită peşterilor. Shkeenii vin de pe întregul continent pentru Reunirea Finală. Aici, aceasta e regiunea peşterilor.

Luă un creion şi trasă un cerc mare, roşu, aproape de centrul hărţii. Pentru mine nu avea niciun sens. Harta mă zdrobise. Nu-mi dădusem seama că Oraşul shkeean era atât de întins. Cum dracu' puteau găsi pe cineva care nu voia să fie găsit?

Valcarenghi se întoarse către noi.

— Peştera la care vom merge este una mare, ca majoritatea. Am mai vizitat-o. Ştii, nu există nicio formalitate în legătură cu Reunirea Finală. Shkeenii aleg o peşteră, intră şi se aşază pe greeshka. Folosesc orice intrare li se pare potrivită. Unele dintre ele nu sunt mai mari decât un canal de drenaj, dar dacă intri suficient de mult, se spune că vei da peste un greeshka, care stă pulsând în întuneric. Peşterile mai mari sunt iluminate cu torţe, ca Sala Mare, dar acelea sunt doar simple ornamente. N-au niciun rol în Reunire.

— Înţeleg că mergem la una din ele?

— Exact, încuviinţă Valcarenghi. M-am gândit că ai vrea să vezi cum arată un greeshka matur. Nu-i încântător, dar e educativ. Aşa încât, avem nevoie de lumină.

Gourlay îşi reluă explicaţiile, dar nu l-am mai ascultat. Simţeam că ştiu destule despre shkeenii şi despre greeshka şi continuam să fiu îngrijorat în legătură cu Lyanna. După un timp, Gourlay amuţi şi restul zborului se desfăşură în tăcere. Am mers mai mult decât o făcusem vreodată. Până şi Turnul – farul nostru de oţel strălucitor – fusese înghiţit de colinele dinapoi.

Terenul devenea tot mai sălbatic, stâncos şi părăginit, iar colinele ajunseseră nişte deluşoare înalte. Domurile continuau, iar shkeenii se vedeau la tot pasul. M-am gândit că Lya putea fi undeva pe aici, pe jos, pierdută printre milioanele de băştinaşi. Ce căuta? La ce se gândea?

În cele din urmă, ne-am oprit într-o vale împădurită, între două dealuri masive şi stâncoase. Până şi aici existau shkeeni; domurile din cărămidă roşie se ridicau sub copacii cioturoşi. Nu mi-a fost deloc greu să zăresc peştera. Se găsea la jumătatea unei pante, un gol întunecat

în stâncă, cu o potecă colbuită ce şerpuia până acolo.

Am asolizat în vale şi am început urcuşul. Gourlay mergea cu paşi mari şi caraghioşi, în timp ce Valcarenghi umbla cu o graţie şi uşurinţă lipsite de oboseală, iar poliţistul păşea regulat. Eu eram ultimul. M-am târât cu greu şi când am ajuns la gura peşterii mă simţeam dărâmat.

Dacă mă aşteptasem la picturi rupestre, la un altar sau la vreun templu natural, mă întâmpina o dezamăgire. Era o peşteră obişnuită, cu pereţi de stâncă jilavi, plafon scund şi un aer rece şi umed. Mai rece decât în restul Shkeei şi mai puţin prăfos, dar atât. Prin stâncă fusese săpat un coridor lung şi întortocheat, suficient de larg pentru a merge toţi patru, unul lângă altul, totuşi scund, obligându-l pe Gourlay să se gârbovească. În pereţi, la intervale regulate, fuseseră fixate torţe, însă doar una din patru era aprinsă. Ardeau cu un fum uleios ce părea că se lipeşte de plafon şi coboară în adâncurile dinaintea noastră. M-am întrebat ce anume îl aspira.

După zece minute de mers pe o pantă abia înclinată, coridorul ne aduse într-o sală înaltă şi puternic luminată, cu un tavan stâncos, pătat de fumul torţelor. În sală se afla greeshka.

Avea culoarea roşu-cafeniu închis, ca sângele închegat, cu stacojiul strălucitor, aproape transparent, al creaturilor ce se găseau pe ţestele Membrilor. Pe corpul imens existau şi nişte pete negre, aidoma unor arsuri sau urme de funingine. Abia puteam zări peretele îndepărtat al peşterii; greeshka era uriaş şi se înălţa deasupra noastră, aşa încât între el şi plafon rămânea doar o crăpătură. La jumătatea sălii însă, cobora abrupt ca un deal gelatinos, oprindu-se la vreo şapte-opt metri de locul unde ne aflam. Între noi şi el se întindea o pădure de fuioare roşii, atârnând şi mişcându-se, un păienjeniş viu de ţesut ce ajungea aproape lângă feţele noastre.

Păienjenişul pulsa. Ca un organism viu. Până şi firişoarele se dilatau şi se contractau, mişcându-se după un ritm tăcut, acelaşi cu al uriaşului greeshka din spatele lor.

Stomacul mi s-a revoltat, totuşi însoţitorii mei erau calmi. Mai văzuseră spectacolul.

— Vino, rosti Valcarenghi, aprinzând lanterna adusă pentru a spori lumina torţelor.

Deformându-se prin păienjenişul pulsator, razele dădeau iluzia unui codru straniu şi bântuit. Valcarenghi păşi înainte prin pădurea aceea. Încetişor. Mişcând lanterna şi îndepărtând firele de greeshka.

Gourlay îl urmă, dar eu m-am tras îndărăt. Administratorul privi în urmă şi zâmbi:

— Nu te teme. Greeshka are nevoie de ore întregi până se ataşează,

şi se îndepărtează cu uşurinţă. Nu te apucă, dacă treci prin el.

Mi-am adunat curajul, m-am întins şi am atins unul dintre firişoarele vii. Era moale, umed şi părea niţel lunecos. Atât. Ceda cu uşurinţă. Am păşit prin el, întinzând braţele înaintea mea, dând la o parte păienjenişul pentru a-mi croi drum. Poliţistul mă urma tăcut.

Am ajuns de cealaltă parte a fuioarelor, la poalele uriaşului greeshka. Valcarenghi îl studie, apoi îmi indică cu lanterna:

— Uită-te. Reunirea Finală.

Am privit. Lanterna arunca o pată de lumină pe una dintre zonele întunecate – o discordanţă pe colosul roşu. M-am uitat mai atent. Acolo se găsea un cap. Exact în centrul petei. I se zărea doar chipul, dar şi acela acoperit de o peliculă roşie, subţire. Trăsăturile erau însă inconfundabile. Un shkeean bătrân, zbârcit, cu ochii mari şi închişi. Dar zâmbind. Zâmbind!

M-am apropiat. Ceva mai jos şi spre dreapta, din masa gelatinoasă ieşeau vârfurile câtorva degete. Asta era tot. Cea mai mare parte a corpului dispăruse deja, afundat în greeshka, dizolvat sau în curs de dizolvare. Bătrânul shkeen era mort şi parazitul îi digera trupul.

— Fiecare pată neagră este o Reunire recentă, rosti Valcarenghi mişcând lanterna în cercuri. Desigur, petele pălesc cu timpul. Încetişor, greeshka creşte. Peste o sută de ani, va umple sala asta şi va porni în sus, pe coridor.

Înapoia noastră se auzi un zgomot. M-am întors. Cineva venea prin păienjeniş.

Ajunse lângă noi şi ne zâmbi. O bătrână shkeeană, goală, cu sânii atârnându-i până la brâu. Membră, desigur. Greeshka îi acoperea majoritatea craniului şi cobora mai jos decât sânii. Era încă strălucitor şi transparent, după vremea petrecută la soare. Puteai vedea prin el, acolo unde mânca pielea de pe spatele femeii.

— O candidată la Reunirea Finală, spuse Gourlay.

— E o peşteră foarte populară, adăugă sardonic Valcarenghi.

Femeia nu ne vorbi şi nici noi n-am făcut-o. Zâmbind, trecu mai departe şi se aşeză pe greeshka.

Micul greeshka aflat pe spatele ei păru aproape că se dizolvă în momentul contactului, topindu-se în masa creaturii din peşteră, aşa încât femeia şi uriaşul greeshka erau unii ca o singură fiinţă. După aceea, nimic. Femeia închise ochii şi rămase liniştită, părând adormită.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Reunirea, răspunse Valcarenghi. Abia peste vreo oră îţi vei da seama, însă greeshka a început chiar de acum să se închidă peste ea, înghiţind-o. Mi s-a spus că ar fi o reacţie la căldura trupului. Peste o zi

va fi îngropată. Peste două…

Indică cu lumina lanternei chipul pe jumătate dizolvat de deasupra.

— O poţi citi? se interesă Gourlay. Poate aflăm ceva.

— Perfect, am rostit scârbit, totuşi curios.

Mi-am deschis mintea şi atunci furtuna m-a izbit.

Ar fi greşit să-i spun însă furtună. Era imensă, copleşitoare, puternică şi arzătoare, orbind şi înăbuşind. În acelaşi timp, era calmă şi liniştitoare, o linişte mult mai intensă decât ura omenească. Emitea sunete dulci şi chemări de sirene, atrăgându-mă seducătoare şi învăluindu-mă în unde purpurii de plăcere. Mă umplea şi totodată mă golea. Şi, undeva, auzeam clopotele sunând, un cântec aspru de bronz, un cântec despre iubire, predare şi contopire, despre ce înseamnă să fii împreună, într-o frăţie, niciodată singur.

Furtună, da, furtună emoţională. Comparativ însă cu una obişnuită părea ca o supernovă pe lângă un uragan, iar violenţa ei era cea a iubirii. Furtuna aceasta mă iubea şi mă dorea, clopotele ei îmi cântau despre iubire, şi eu mă întindeam într-acolo, atingând-o, dorind să fiu cu ea, dorind să mă leg de ea, dorind să nu mai fiu niciodată singur. Şi, brusc, mă aflam din nou pe creasta valului, talazul de foc ce mă purta veşnic spre stele, iar acum ştiam că el nu se va mai sparge, că nu voi mai rămâne singur pe câmpia întunecată.

Gândindu-mă la asta, mi-am amintit de Lya.

Deodată, am început să mă zbat, să lupt, să izbesc în oceanul absorbitor de iubire. Am fugit, am fugit, *am fugit, AM FUGIT…* am închis uşa minţii, i-am pus lacătul şi am lăsat furtuna să se izbească şi să se trântească de ea, în vreme ce o sprijineam şi o împingeam cu toate forţele. Totuşi, uşa începu să se îndoaie şi să trosnească.

Am urlat. Uşa se izbi de perete şi furtuna se năpusti înăuntru, înghiţindu-mă şi târându-mă afară într-un vârtej. Am plutit în sus, către stelele reci, dar nu mai erau deloc reci şi eu creşteam, creşteam, până când *eu* am fost stelele şi ele au fost eu, apoi am fost Reunirea şi, pentru o singură clipă, am fost universul.

Apoi nimic.

M-am trezit în camera mea, cu o durere de cap ce-mi spărgea ţeasta. Pe un scaun, Gourlay citea una dintre cărţile noastre. Ridică privirea când am gemut.

Pilulele Lyei contra migrenei rămăseseră pe noptieră. M-am grăbit să iau una, apoi m-am chinuit să mă scol în capul oaselor.

— Cum te simţi? întrebă Gourlay.

— Mă doare capul, am rostit, frecându-mi fruntea.

Bubuia, ca şi când ar fi vrut să explodeze. Mult mai rău decât atunci

când citisem durerea Lyei.

— Ce s-a întâmplat? am articulat.

— Ne-ai speriat al dracului, se ridică el în picioare. Imediat după ce ai început să citeşti, ai început să tremuri. Apoi ai mers drept spre nenorocitul ăla de greeshka şi ai urlat. Dino şi cu sergentul au trebuit să te tragă afară. Păşeai drept în creatura aia şi te afundaseşi până la genunchi. Tot timpul, zbătându-te. Groaznic… Dino te-a pocnit, te-a ameţit bine.

Clătină din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci? I-am întrebat.

— Să mă culc. Ai zăcut inconştient vreo opt ore. Dino m-a rugat să te veghez până îţi revii. Bun, ţi-ai revenit. Acum caută să te odihneşti şi eu o să fac acelaşi lucru. Vorbim mâine.

— Vreau să vorbim acum.

— E târziu, răspunse şi închise uşa dormitorului.

I-am ascultat paşii îndepărtându-se şi sunt sigur că am auzit şi cheia răsucindu-se în broască. În mod evident, cuiva îi era frică de Talente care dispar în noapte. N-aveam să plec nicăieri.

M-am ridicat şi am căutat ceva de băut. Am găsit nişte Veltaar rece. Am băut iute două pahare şi am luat o gustare frugală. Durerea de cap începuse să-mi treacă. M-am întors în dormitor, am stins lumina şi am dezopacizat geamul, ca să pătrundă lumina stelelor. M-am întins şi am încercat să mă culc.

Nu puteam însă adormi; nu imediat. Se întâmplaseră prea multe. Trebuia să mă gândesc. Întâi, migrena, îngrozitoarea migrenă care îmi despica ţeasta. La fel ca a Lyei. Totuşi ea nu trecuse prin ceea ce trecusem eu. Sau greşeam? Lya era un Talent major, cu mult mai sensibilă decât mine şi cu un domeniu mai extins. Ar fi putut furtuna emoţională să ajungă *atât* de departe, la o distanţă de atâţia kilometri? Târziu, în timpul nopţii, când oamenii şi shkeenii dormeau, iar gândurile le erau slabe? Poate… şi poate că visele mele, pe jumătate amintite, reprezentau reflecţii palide ale celor simţite de ea în timpul nopţii. Visele mele însă fuseseră plăcute. Deşteptatul mă deranja, trezirea, nu amintirile.

De fapt, migrena o căpătasem în timpul somnului? Sau când mă sculasem?

Ce naiba se întâmplase? Cine mă prinsese acolo, în peşteră şi mă trăsese spre el? Greeshka? Probabil că da. Nici nu avusesem vreme să mă focalizez asupra femeii, aşa că greeshka *trebuia* să fi fost. Lyanna spusese însă că greeshka nu gândesc, nici măcar un „da-trăiesc”…

Totul se învârtea în jurul meu, întrebări despre întrebări despre

întrebări, iar eu nu aveam niciun răspuns. Am început să mă gândesc la Lya, să mă întreb unde se afla şi de ce mă părăsise. Trecuse şi ea prin aşa ceva? De ce n-o înţelesesem? Îi simţeam lipsa. Aveam nevoie de ea şi nu era lângă mine. Eram singur şi foarte conştient de acest lucru. Am adormit.

Un întuneric lung şi în cele din urmă un vis pe care, în sfârşit, mi l-am reamintit. Revenisem pe câmpie, pe câmpia infinită şi cufundată în beznă, cu cerul lipsit de stele şi cu formele negre în depărtare, câmpia despre care îmi vorbise de atâtea ori Lya. Era o imagine dintr-un poem favorit al ei. Eram singur, de-a pururi singur şi ştiam asta. Acela era felul de a fi al lucrurilor. Eu reprezentam unica realitate din univers şi-mi era frig, foame şi teamă, iar formele înaintau spre mine, inumane şi de neoprit. Nu exista nimeni pe care să-l pot chema, nimeni către care să mă îndrept, nimeni care să-mi audă strigătele. Nu fusese nimeni, niciodată. Nu avea să fie nimeni, niciodată.

Apoi a venit Lya.

A coborât din cerul fără stele, palidă, subţire şi fragilă şi s-a aşezat lângă mine. Şi-a îndepărtat cu palma părul de pe frunte, m-a privit cu ochi mari şi strălucitori şi mi-a zâmbit. În clipa aceea, am ştiut că nu era un vis. Într-un fel, ea era cu mine. Am stat de vorbă.

Bună, Robb.

Lya? Bună, Lya. Unde eşti? M-ai părăsit.

Iartă-mă. A trebuit. Înţelege, Robb. Poţi să înţelegi. Nu mai vroiam să fiu niciodată aici, în locul ăsta… în locul ăsta îngrozitor. Altfel aş fi rămas, Robb. Bărbaţii sunt întotdeauna aici, însă doar pentru câteva clipe.

O atingere şi un glas?

Da, Robb. Apoi, din nou, beznă şi tăcere. Şi câmpia întunecată.

Amesteci două poezii, Lya. Dar nu-i nimic. Le ştii mai bine decât mine. Nu uiţi însă ceva? Partea de la început? „Iubire, să fim sinceri…“

Oh, Robb.

Unde eşti?

Sunt… peste tot. Dar cel mai mult într-o peşteră. Eram gata, Robb. Eram deja mult mai deschisă decât restul. Puteam sări peste Reunire şi Membri. Talentul meu mă obişnuise cu comuniunea. M-a acceptat.

Reunirea Finală?

Da.

Lya!

Robb, te rog, vino lângă noi, vino lângă mine. Este atâta fericire! Pentru totdeauna, pe vecie, să aparţinem, să împărţim şi să fim împreună. Iubesc, Robb. Iubesc un miliard de miliarde de oameni şi-i

cunosc pe toţi mai bine decât te-am cunoscut vreodată pe tine, iar ei mă cunosc cu tot ceea ce sunt eu, şi mă iubesc. Şi va dura de-a pururi. Eu. Noi. Reunirea. Am rămas tot eu însă, în acelaşi timp, sunt şi ei. Şi ei sunt eu. Membrii, cititul minţilor, m-a deschis, iar Reunirea m-a chemat în fiecare noapte, pentru că mă iubea, înţelegi? Robb, vino cu noi, vino cu noi. Te iubesc.

Reunirea. Adică greeshka. Te iubesc, Lya. Te rog, întoarce-te. Nu se poate să te fi absorbit încă. Spune-mi, unde eşti? Vin la tine.

Da, vino la mine. Vino oriunde, Robb. Greeshka este unul singur, toate peşterile comunică pe sub coline, micii greeshka fac toţi parte din Reunire. Vino şi alătură-mi-te. Iubeşte-mă, aşa cum ai spus că ai făcut-o. Vino cu mine. Eşti atât de îndepărtat încât abia te pot atinge, chiar şi cu ajutorul Reunirii. Vino şi fii unul împreună cu noi.

Nu, nu mă voi lăsa mâncat. Te rog, Lya, spune-mi unde eşti.

Sărmane Robb! Nu te teme, iubitule. Trupul nu-i important. Greeshka are nevoie de el pentru hrană şi noi avem nevoie de greeshka. Dar, Robb, Reunirea nu-i numai greeshka, înţelegi? Greeshka nu-i important, nu are nici măcar o minte, el este doar legătura, mediul. Reunirea sunt shkeenii. Un milion de miliarde de miliarde de miliarde de shkeeni, toţi shkeenii care au trăit, şi au fost Membri în paisprezece mii de ani, toţi laolaltă, iubind şi aparţinând, nemuritori. E minunat, Robb, e mai mult decât am avut noi, cu mult mai mult, şi, totuşi, noi eram norocoşii, îţi aminteşti? Într-adevăr, eram! Acum însă este mult mai bine.

Lya, Lya mea. Te-am iubit. Asta nu-i pentru tine, nu-i pentru oameni. Întoarce-te la mine.

Asta nu-i pentru oameni? Oh, ba ESTE! Este ceea ce au căutat oamenii dintotdeauna, plângând în nopţile însingurate. Este iubire, Robb, iubire adevărată, şi iubirea oamenilor nu-i decât o imitaţie ştearsă. Înţelegi?

Nu.

Vino, Robb. Alătură-te nouă. Altfel vei fi pentru totdeauna singur, singur pe câmpie, doar cu un glas şi o atingere care să te mai ţină. Iar în cele din urmă, când trupul îţi va muri, n-o să ai nici măcar atât. Doar un infinit de întuneric deşert. Câmpia, Robb, mereu, şi pe vecie. Iar eu nu voi putea să te mai ajung. Niciodată. Nu trebuie să fi…

Nu.

Robb, puterile îmi slăbesc. Te rog, vino.

Nu. Lya, nu pleca. Te iubesc, Lya. Nu mă părăsi.

Te-am iubit, Robb. Te-am iubit. Crede-mă…

Apoi dispăru. Eram din nou singur pe câmpie. De undeva bătea vântul şi alunga cuvintele ei de lângă mine, risipindu-le în măreţia rece

a infinitului.

Uşa era descuiată în dimineaţa posomorâtă. Am urcat şi l-am găsit pe Valcarenghi singur în cabinet.

— Crezi în Dumnezeu?

Ridică privirea şi zâmbi.

— Sigur, îmi răspunse.

Nu vorbise foarte apăsat. Îl citeam. Era un subiect la care nu se gândise niciodată până atunci.

— Eu nu, am continuat. Şi nici Lya. Ştii, majoritatea Talentelor sunt atei. Acum cincizeci de ani, pe Vechiul Pământ, s-a încercat o experienţă. A fost încercată de un Talent major pe nume Linnel, care era extrem de credincios. S-a gândit că, folosind droguri şi unind minţile celor mai puternice Talente din lume, va putea atinge ceva căruia el îi spunea „Da Trăiesc"-ul Universal. Altfel cunoscut sub numele de Dumnezeu. Experienţa a fost un eşec dezastruos şi totuşi ceva s-a întâmplat. Linnel a înnebunit, iar ceilalţi au avut doar viziunea unui nimic uriaş, întunecat şi nepăsător, un vid fără motiv, formă sau raţiune. Alte Talente au mai simţit la fel şi chiar Normali. În urmă cu sute de ani, un poet numit Arnold a scris despre o câmpie întunecată. Poemul este într-una din limbile vechi, însă merită să fie citit. Exprimă… teama, cred. Ceva esenţial din om, spaima de a fi singur în cosmos. Poate reprezintă numai frica de moarte, poate ceva mai mult. Nu ştiu. Este însă un lucru fundamental. În esenţă, toţi oamenii sunt singuri, dar nu vor să fie aşa. Caută mereu, încercând să realizeze un contact, încercând să-i atingă pe alţii peste vid. Unii nu reuşesc niciodată, alţii doar ocazional. Lya şi cu mine am fost norocoşi. Niciodată însă nu-i ceva permanent. Finalmente, rămâi din nou singur pe câmpia întunecată. Înţelegi, Dino? *Înţelegi?*

Îmi zâmbi, puţin amuzat. Nu ironic, nu era stilul lui, ci surprins şi neîncrezător.

— Nu, îmi răspunse.

— Fii atent! Întotdeauna oamenii vor ceva, pe cineva, caută… Conversaţia, dragostea… Talentul, iubirea, sau sexul fac parte din această căutare. Şi zeităţile. Omul i-a inventat pe zei, pentru că-i este teamă să fie singur, îl îngrozeşte un univers pustiu, îi e frică de câmpia întunecată. De asta se convertesc oamenii tăi, Dino, de asta te părăsesc. L-au găsit pe Dumnezeu, sau oricum mai mult decât vor putea găsi vreodată. Reunirea este o minte-bloc – o minte-bloc nemuritoare, mai mulţi într-unul, totul fiind iubire. La naiba, shkeenii nu mor! Nu-i de mirare ca n-au conceptul vieţii de apoi. Ei *ştiu* că Dumnezeu există. Poate că n-a creat universul, însă este iubire, iubire

pură şi ei spun că Dumnezeu înseamnă iubire, aşa-i? Sau poate că ceea ce numim noi iubire reprezintă o părticică din Dumnezeu. Nu-mi pasă orice-ar fi. Asta-i Reunirea: sfârşitul căutării printre shkeeni şi pentru oameni. La urma urmelor, suntem asemănători – într-atât de asemănători încât doare.

Valcarenghi emise suspinul lui exagerat:

— Robb, eşti suprasolicitat. Vorbeşti ca un Membru.

— Poate c-ar trebui să fiu. Lya este. Acum e parte a Reunirii.

— De unde ştii? clipi el.

— Azi-noapte mi-a venit în vis.

— Aha, un vis…

— Era *adevărat,* la dracu'! Era adevărat!

Bărbatul se ridică şi zâmbi:

— Te cred, spuse el. Adică, cred că greeshka foloseşte o momeală-psi, o ispită a dragostei dacă vrei, pentru a atrage şi devora. Ceva atât de puternic încât îi convinge pe oameni – chiar şi pe tine – că este Dumnezeu. Desigur, e ceva periculos. Înainte de a lua vreo măsură, va trebui să mă gândesc. Am putea păzi peşterile pentru a interzice accesul oamenilor, dar sunt prea multe intrări. Să-l zidim pe greeshka ar însemna o deteriorare a relaţiilor noastre cu shkeenii. De acum, însă, problema mă priveşte pe mine. Ţi-ai încheiat misiunea.

Am aşteptat să termine.

— N-ai dreptate, Dino. E ceva real, nu-i un truc, nu-i o iluzie. Atât eu, cât şi Lya, *am simţit.* Greeshka n-are nici măcar un „da-trăiesc", ca să nu mai vorbesc de o momeală-psi atât de puternică încât să-i atragă pe shkeeni şi pe oameni.

— Te aştepţi să cred că Dumnezeu este un animal care trăieşte în peşterile de pe Shkeea?

— Da.

— Robb, sper că-ţi dai şi tu seama că-i absurd. Tu crezi că shkeenii au găsit răspunsul la misterul creaţiei? Uită-te la ei! Cea mai veche rasă civilizată din spaţiu, dar sunt pironiţi de paisprezece mii de ani în epoca bronzului. *Noi* am venit la *ei.* Unde le sunt navele spaţiale? Unde le sunt Turnurile?

— Unde sunt clopotele noastre? i-am replicat. Dar bucuria? Ei sunt fericiţi, Dino. Noi suntem? Poate că ei au găsit ceea ce noi căutăm încă. La urma urmelor, de ce dracu' este omul într-o veşnică mişcare? De ce a ieşit în spaţiu, să cucerească galaxia, universul, sau mai ştiu eu ce? Pentru ca să-l caute pe Dumnezeu? Poate că da. Nu-l poate găsi, aşa încât caută, mereu şi mereu. Şi ajunge, în cele din urmă, pe aceeaşi câmpie întunecată.

— Compară realizările. Eu aş prefera, fără discuţie, să fiu om.

— Merită?

— Aşa cred.

Se îndreptă spre fereastră şi privi afară, zâmbind.

— Avem singurul Turn de pe planeta lor.

— Ei au singurul Dumnezeu din universul nostru, i-am replicat, însă mi-a răspuns doar printr-un surâs.

— Bine, Robb, vorbi el întorcându-se de la fereastră. O să ţin minte asta. Şi o să ţi-o găsim pe Lyanna.

— Lya s-a dus, am şoptit eu. Acum o ştiu cu siguranţă. Dacă mai întârzii mult, o s-o urmez. Plec diseară. O să-mi reţin un loc pe prima navă spre Baldur.

Încuviinţă din cap.

— Dacă doreşti, dau dispoziţie să ţi se pregătească onorariul. Zâmbi: Când o vom găsi pe Lya, o să ţi-o trimitem. Cred că nu va fi în apele ei, însă asta te priveşte pe tine.

Nu i-am răspuns. Am ridicat din umeri şi am pornit spre lift. Glasul lui Valcarenghi m-a oprit:

— Aşteaptă! Ce-ai zice să cinăm diseară? Ai făcut o treabă bună aici. Oricum, Laurie şi cu mine dăm o petrecere de adio. Pleacă şi ea de pe Shkeea.

— Îmi pare rău.

A fost rândul lui să strângă din umeri.

— Pentru ce? Laurie este o fiinţă minunată şi o să-mi lipsească, Dar nu-i o tragedie. Există şi alte fiinţe minunate. Oricum, cred că nu mai suporta planeta.

În arsura şi durerea pierderii mele, aproape că-mi uitasem Talentul. Mi l-am reamintit şi l-am citit. Nu exista părere de rău, durere, ci numai o uşoară dezamăgire. În spatele acestora, zidul lui. Întotdeauna, zidul care-l izola pe acest bărbat ce-i tutuia pe toţi şi era prieten cu ei, fără să fie intim cu niciunul. Iar pe zid, parcă puteam citi o inscripţie: POŢI MERGE PÂNĂ AICI şi NU MAI DEPARTE.

— Haide, insistă el. O să fie amuzant.

Am încuviinţat.

•••

Acum, când nava decolează, mă întreb: de ce plec?

Poate ca să mă întorc acasă. Pe Baldur avem o casă, departe de oraşe, pe unul dintre continentele nedezvoltate, înconjuraţi de sălbăticie. Se află pe o stâncă, deasupra unei cascade înalte care se prăbuşeşte parcă de o eternitate într-un lac verzui. Adesea, Lya şi cu mine înotam acolo, în zilele însorite dintre două misiuni. Apoi zăceam

goi în umbra copacilor cu arome de portocali şi făceam dragoste pe un covor de muşchi argintiu. Poate că mă întorc la toate astea. Nu va fi însă la fel fără Lya, fără Lya cea pierdută…

Lya pe care o puteam încă avea. Pe care aş fi avut-o şi acum. Ar fi fost uşor, atât de uşor… O plimbare într-o peşteră întunecată, un somn scurt. Apoi, Lya cu mine pentru vecie, în mine, împărţindu-mă, ea fiind eu şi eu fiind ea. Iubindu-ne şi cunoscându-ne mai mult decât o pot face oamenii. Reunirea şi fericirea, fără nicio beznă, niciodată. Dumnezeu… Dacă credeam în cele spuse lui Valcarenghi, atunci de ce o refuzasem pe Lya?

Poate pentru că nu sunt sigur. Poate că sper încă la ceva mai măreţ şi mai iubitor decât Reunirea – la Dumnezeul de care mi s-a spus de când eram copil. Poate că risc, pentru că o parte din mine continuă să creadă. Dacă greşesc însă, atunci… bezna şi câmpia…

Dar poate că este vorba despre altceva, despre ceva ce am zărit la Valcarenghi, ceva ce m-a făcut să mă îndoiesc de cele spuse. Cumva, omul este mai mult decât shkeenul; există indivizi ca Dino şi Gourlay, aşa cum au existat Lya şi Gustaffson, oameni care se tem de iubire şi de Reunire într-atât de mult încât le râvnesc. Aşadar, o contradicţie. Omul are două impulsuri primordiale, iar shkeeanul numai unul? Atunci poate că există un răspuns omenesc: să atingă, să se alăture, să nu fie singur şi, totuşi, să rămână om.

Nu-l invidiez pe Valcarenghi. Cred că plânge înapoia zidului său şi nimeni n-o ştie, nici chiar el. Nimeni n-o va şti niciodată şi, în cele din urmă, va continua să fie singur, zâmbind de durere. Nu, nu-l invidiez pe Dino.

Totuşi, Lya, în mine există ceva din el, aşa cum există şi ceva din tine. Poate că de asta fug, deşi te-am iubit.

Pe aceeaşi navă cu mine s-a îmbarcat şi Laurie Blackburn. După decolare, am mâncat împreună şi ne-am petrecut seara discutând la un pahar de vin. Poate că n-a fost o conversaţie veselă, însă a fost omenească. Amândoi aveam nevoie de cineva, şi căutam.

După aceea, am dus-o la mine în cabină şi am făcut dragoste cu toată violenţa de care eram în stare. Apoi întunericul s-a destrămat şi am stat de vorbă toată noaptea.

{1} Matthew Arnold (1822-1888), critic şi poet englez, ale cărui poezii exprimă dileme morale şi religioase (n. trad.).

{2} Neînvinsul, în latină în original (n. trad.).